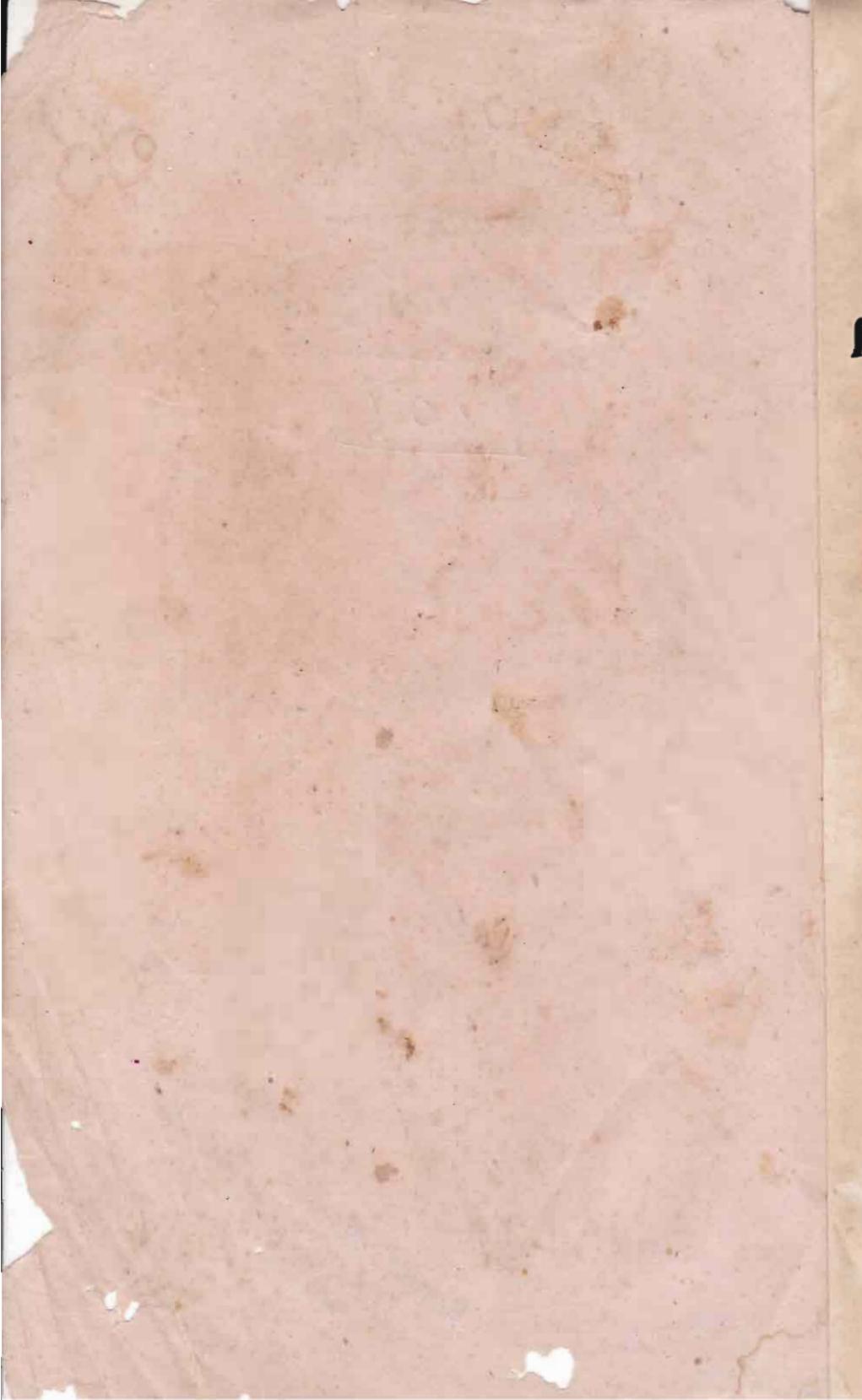

கலை வினாக்கள்
காண்டிகள்
கலை நோக்கு
கலை நோக்கு

[207]

கொடி வினாக்கள் பத்தங்கள்,
பத்தங்கள் வினாக்கள்
மத்தங்கள்

கந்தபுராணம்

அசுரகாண்டம்

மர்க்கண்டேயப் படலம்

உறையாசிரியர்:-

(காலஞ்சென்ற) சமஸ்கிருத திராவிட பண்டிதரும்
பிரபல சோதிட கணித சித்தாந்தியும் வித்தியா
விருத்தித் தரும கர்த்தரும் ஆகிய
யாழ்ப்பாணம் - பருத்தித்துறை

மிரம்மழீ ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள்

மிரம்மழீ சோ. விஸ்வநாதயர் அவர்கள்
அனுமதியுடன் அச்சிட்டுப் பிரசரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மாணவருக்கான முதற் பதிப்பு: ஏப்ரல் 1964.

பதிப்புரிமையடையது.

வினா கிராம வினாக்கள்

வினாக்கள் எடுத்த வினாக்கள்

பந்திப்புறை

குறைந்த விலையில் சிறந்த முறையில் மாணவருக்கான பாடப்புத்தகங்களை வெளியிட வேண்டும் என்பது எமது வேணவா. எ ம து இக்குறிக்கோளை நாம் முன்னர் வெளியிட்ட பாடப்புத்தகங்கள் மூலம் நடை முறைப் படுத்த முடிந்ததையிட்டு அக மிக மகிழ்ச்சிக்கிறோம். இறைவனையே துதிக்கிறோம். மார்க்கண்டேயப் படலத்தின் இவ்வெளி யீடும் இந்நோக்கத்துடனேயே பிரசுரிக்கப் பட்டுள்ளது. பிரம்மஸீச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் அவர்களின் சிறந்த உரையுடன் இதனை வெளியிடும் வாய்ப்பை எமக்கு அளித்த பிரம்மஸீசோ. விஸ்வநாதயர் அவர்களுக்கு எமது உளங்களிந்த நன்றி.

பல்கலைக்கழகப் புகுழுகத் தேர்வுக்குத் தோற்றும் மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படும் முறையில் அமைந்துள்ள இவ்வெளியீட்டை மாணவரும், ஆசிரியரும் மட்டுமல்லாது ஏனையோரும் உவந்தேற்றுப் படித்துப் பயன்டைந்து இத்தகைய தமிழ்ப்பணியில் எம்மையும் ஊக்குவிப்பர் என்பது எ ம து அசையாத நம்பிக்கை. இந்நம்பிக்கை கைகூடவல்ல இறைவனை வழுத்துகிறோம்.

அச்சிட்டெர்:

ஸ பி னு அச்சகம்

20, பிரைஸ் பிளேஸ்,

காழும்பு - 12.

கந்தபுராணம்

அசுர காண்டம்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

மார்க்கண்டேய முனிவரது வரலாற்றைக் கூறுதலின் இது
இப்பெயர்த்தாயிற்று.

இப்படலப் பொழிப்பு

கூடக மென்னும் நகரத்திற் குச்சகரென ஒரு முனிவரிருந்தார். அவருக்கு ஒரு புதல்வர் பிறந்து சிலகாலம் வளர்ந்தபின் தவஞ் செய் தனர். அப்புதல்வர் அந்த வனத்திலுள்ள மிருகங்கள் தீவைதிரும் பொருட்டுத் தம் மேமனியிலும் ரைத்துப் போகவும் அதனையு னராதவராயசைவற்றிருந்து தவஞ் செய்தமையால் திருமானி னல் மிருகங்களுடேயரெனப் பெயரிடப்பெற்றார். அவர், பிதா மணஞ்செய் யும்படி போதிக்க மறுத்துப் பேசிப் பின் பிதாவின் வாக்கை மறுப்பது நீதியன்றென்று உடன்பட்டனர். பின் குச்சக முனிவர் சோழதேசத் தில் அனுமயமென்னும் வனத்திலிருக்கும் உசத்திய முனிவரது மகளை மணம்பேசி நிச்சயித்துச் சிலநாளங்கிருந்தனர். இருக்கும் நாட்களிலொரு நாள் அக்கன்னிகை நீராடச் செல்லும் வழியில் ஒரு மதயானை வரு வதைக் கண்டு அஞ்சியோடும்போது ஒரு பாழ்க்கிணற்றில் வீழ்ந்திரந் தனன். குச்சக முனிவர் அவனுயிரை மீட்குமாறு யமனை நினைத்துத் தவஞ்செய்தார். அப்பொழுது அந்த யானை வந்து அவரைப் பிடர் மேலேற்றிச் சென்றது. முனிவர் தருமதத்தை னென்பவன் முற்பிறப் பிலே தருமததை வீற்றபாவத்தால் யானையாயின னென்பதைத் தமது ஞான திருஷ்டியாலுணர்ந்து அப் பாவத்தையும் யானையுருவையும் நீக்கி அவனைத் தேவருலகிற் சேர்ப்பித்து விருத்தையையுமெழுப்பி மக னுக்கு மணஞ்செய்வித்தார். கவுச்சகருக்கு மிருகன்டு வென்னும் புத்தி ரர் பிறந்தார். அவர் புதல்வர்ப் பேற்னறிக் காசியிற் சென்று சிவ பூசை செய்து அருள் பெற்று ஒரு சற் புத்திரரைப் பெற்றார். அவர் பெயர் மார்க்கண்டேயர். அவர் பதினாறும் வயதிற் சிவனைப் பூசித்துத் தவஞ் செய்து தம்முயிரைக்கவர வந்த யமனையும் வென்று சிரஞ்சீவி யாய் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதாம்.

கந்தபுராணம்

நச்சக வமிர்த மன்ன நங்கையர் நாட்ட வைவே
றைச்சக மயக்கல் செய்யாத தடுப்பருந் தவத்தின் மிக்கா
னிச்சகம் புகழு கின்ற விருப்பிறப் பாளர் கோமான்
குச்சக ணென்னும் பேரோன் கொடிமதிற் கடகம் வாழ்வோன்.

இ-ன்: நஞ்சு அக அமிர்தம் அன்ன நங்கையர் நாட்ட வை வேல்-
நஞ்சையுள்ளேயுடைய அமிர்தத்தையொத்த பெண்களுடைய
கண்களாகிய கூரிய வேற்படை, தைச்ச அகம் மயக்கல் செய்யா-
தைத்து மனமயக்கத்தைச் செய்ய முடியாத, தடுப்ப அரும்தவத்தில்
மிக்கான்-தடுத்தற்கிய தவவொழுக்கத்திற் சிறந்தவர், இசுகம்
புகழுகின்ற இரு பிறப்பாளர் கோமான் - இவ் உலகத்தாராற்
புகழப்படுகின்ற அந்தணர்க்குத் தலைவர், குச்சகன் என்னும் பேரோன்
-குச்சகரென்னும் பெயரையுடையவர், கொடிமதில் கடகம் வாழ்
வோன்-கொடிகட்டப்பட்ட மதில் சூழ்ந்த கடகமென்னும் நகரத்தில்
வாழ்வார் எ-று.

இவ்வியல்பினுரோகு முனிவருளரென்பது கருத்து. அன்னவேல்
எனவும் செய்யா மிக்கான் எனவுமியையும். தைச்சு-போலி. சகம்-
ஆகுபெயர். இருபிறப்பாளர்-இரண்டு பிறப்பையுடையவர். தாய்வயிற்
றிற் பிறத்தலாகிய இயற்கைக் பிறப் பொன்றும் பின்னர் உபனய
னக் கிரியையாலுண்டான சிறந்த பிறப் பொன்றுமாகப் பிறப்பு
இரண்டா மென்க. குத்ஸனென்னும் வட மொழி க என்னும் பகுதிப்
பொருள் விகுதி பெற்றுக் குச்சக ணென்றுமிற்று. நடுவிற் கருநிறமும்
அதனைச் சூழ வெண்ணிறமுமமைந்திருத்தலால் நச்சகவமிர்த முவமை.
“அமிழ்தினின் விளர்த்துள் நஞ்சினிற்கருகி” என்றார் நைடத நூலா
ரும். இவ் வுவமையை நங்கையர்க்கடையாக்கி அகமும் புறமுமொன்றற்
கொன்று திரிபுடையாராகிய எனக் கருத்துரைப்பினுமாம். தைத்தற்
கும் மயக்குதற்குமேற்ப நாட்டத்தை வைவேலென உருவகஞ் செய்
தார். பெண்ணைசையில்லாதா ரென்பார் ‘நச்சகவமிர்த மன்ன தவத்
தின் மிக்கான்’ என்றார்.

(1)

அவற்கொரு புதல்வ னுண்டா ஸருமறை பயின்ற நாவான்
கவுச்சக ணென்னும் பேரோன் கரையொரு சிறிதுங் காணுப்
பவக்கடல் கடக்கு மாற்றுற் பாபர முதல்வற் போற்றித்
தவத்தினை யிழைப்ப வாங்கோர் தண்புறற் றபாகஞ் சார்ந்தான்.

இ-ன்: அவற்கு ஒரு புதல்வன் உண்டு-அந்தக் குச்சக முனிவருக்கு
ஒரு புத்திரருண்டு, அரு மறை பயின்ற நாவான்-அப்புத்திரர் அரிய
வேதங்களைப் பயின்ற நாக்கையுடையவர், கவுச்சகன் என்னும் பேரோன்-
கவுச்சகரென்னும் பெயரையுடையவர், ஒரு சிறிதும் கரை காணு

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பவக்டல் கடக்கும் ஆற்றுல் பராபர முதல்வன் போற்றி-(அவர்) சிறிதாயினுங்கரைகாணப்பெறுத பிறவியாகி கடலைக் கடக்கும் பொருட்டுப் பரம் பொருளாகிய சிவபிரானைத் துதித்து, தவத்தினை இழைப்ப—தவத்தைச் செய்தற்காக, ஆங்கு—அவ்விடத்தில், ஓர் தண் புனல் நடாகம் சார்ந்தான்—குளிர்ந்த நீரையுடைய ஒரு தடாகத்தையனுகினார் எ—று.

அருமை—சன்னடுச்சிறப்பு. குச்சகரது புதல்வராதலிற் கவச்சகரெனப் பெயர் பெற்றனர். கவுச்சிகனென்னும் பாடம் பொருந்தாது. ஒதுதற்குரிய தினங்களினெல்லாம் தவருது பன்முறை யோதியவென்பார் ‘பயின்ற’ எனவும், முத்தியை வேண்டியென்பார் ‘பவக்கடல் கடக்மாற்றுல்’ எனவும் கூறினார். (2)

அத்தலை யொருசா ரெய்து யானினந் தீண்டு குற்றி
யோத்தென வசைத லின்றி யுயிர்ப்பொரி இ யுக மெல்லாம்
பித்தென வுன்னி மாயாப் பேரின்ப வளக்கர் முழ்கி
நித்தனை யெழுத்து மன்ன நிலைமையு நினைந்து நோற்றுன்.

இ—ள்: அதலை ஒரு சார் எய்தி—அந்தத் தடாகத்தி ஞெருபக்கத் திற் போய், ஆன் இனம் தீண்டு குற்றி ஒத்து என அசைதல் இன்றி—ஆதீண்டு குற்றியைப் போல அசைவற்றிருந்து, உயிர்ப்பு ஒரீடு—சுவாசத்தையடக்கி, உலகம் எல்லாம் பித்து என உன்னி—பிரபஞ்ச மெல்லாவற்றையும் மாயையென்று நினைத்து, மாயா பேர் இன்ப அளக்கர் முழ்கி—அழியாத பேரின்பமாகிய கடவிலமிழ்ந்தி, நித்தன் ஜி எழுத்தும் அன்னுன் நிலைமையும் நினைந்து நோற்றுன்—சிவபிரானது பஞ்சாட்சரத்தையும் அவரது நிலைமையையுஞ் சிந்தித்துத் தவமியற்றினார் எ—று:

ஆனினந் தீண்டு குற்றி—பகக் கூட்டங்கள் தினவுதீர்த்தற் பொருட்டு மேனியை யுரைக்குஞ் சிறு தம்பம். ஒத்து என ஒரு பொருட்டிளவிகள். பேரின்பம்—சிவத்தின் மனோலையமாதலாற் ரேண்றுவதோ ரானந்தம். நிலைமை—அகண்டமாய் நிற்கும் நிலை. (3)

ஓவிய மவுன முற்றுங் குணவொடு முறக்க நீங்கித்
தாவற நோற்கும் வேலைத் தடமரை கடமை யாதி
மேனிய விலங்கு தத்த மெய்யகண் யேம யாவும்
போவது கருதி யன்னுன் புரத்திடை யுரைத்துப் போமாஸ்:

இ—ள்: ஓவியம் மவுனம் உற்றுங்கு—சித்திரப்பாவை மவுனமாயிருந்தாற் போலிருந்து, உணவொடும் உறக்கம் நீங்கி—உண்டியையுந்துயிலையு மொழித்து, தா அற நோற்கும் வேலை—குற்றமின்றித் தவஞ்செய்யும் பொழுது, தட மரை கடமை ஆதி மேனிய விலங்கு—பெரியமரையுங் காட்டுப் பசவு முதலாகப் பொருந்திய மிருகங்கள், தத்தம் மெய்ய கண்டுயேம் யாவும் போவது கருதி—தங்கள் தங்கள் சரீரத்து

கந்தபுராணம்

லுள்ள தினவுகளெல்லாந் தீர்வதைக் குறித்து, அன்னன் புரத்திடை உரைத்து போம்-அவருடைய சர்ரத்திலுரைத்துப் போகும். எ-று.

மவுனமுற்றூங்கு நோற்கும் வேலை என இயையும். அசைவற்றி ருத்தலும் பேசாதிருத்தலும்பற்றி ‘ஓவியமவுனமுற்றூங்கு’ என்றார். ஆங்கை அசையாக்கி ஓவியம் போல் மவுனமாயிருந்தெனினுமாம். (4)

இப்பரி சியன்ற போழ்தும் யாவது முனரா னகி
யொப்பற நோற்கும் வேலை யொல்லையி லதனை நாடி
முப்புரங் சிதைய மேனுன் முனிந்தவ ணருளி தென்னாசு
செப்பின னிமையோர் சூழச் சேவிடைத் திருமால் சேர்ந்தான்.

இ-ஸ: இ பரிசு இயன்ற போழ்தும்-இத்தன்மை நிகழ்ந்தபொழு தும், யாவதும் உணரான் ஆகி-அதனைச் சிறிதும் அறியாதவராய், ஒப்பு அற நோற்கும் வேலை-பிறர் தவநிலை யொன்று மொப்பாகாவன் ணத் தவஞ் செய்யுங் காலத்தில், திருமால்-விஷ்ணுமுர்த்தி, ஒல்லையில் அதனை நாடி-விரைவில் அதனை அறிந்து, இது-இசு செயல், மு புரங் சிதைய மேல் நாள் முனிந்தவன் அருள் என்ன செப்பினன்-முப்புரங் கஞமழியும்படி முற்காலத்திற் கோபித்த சிவபிரானது கருளையென்று சொல்லி, இமையோர் சூழ-தேவர்கள் சூழ்ந்து வர, சேண் இடை சேர்ந்தான்-ஆகாயத்திற் பிரசன்னமாயினர் எ-று.

உம்மை முன்னையது உயர்வு சிறப்பு; பின்னையது இழிவு சிறப்பு. வேலை சேர்ந்தான் என இயைக்க. (5)

அற்புத மெய்தி மைந்த ணருந்தவம் புகழ்ந்து முன்போ
யெற்பொடு மவன்றங் மேனி யெழின்மலர்க் கரத்தா னவி
வெற்பென முனிவ நின்பேர் மிருககண் டே னென்னாசு
சொற்பயி னுமஞ் சாத்த வெழுந்துகை தொழுது நின்றுன்.

இ-ஸ: அற்புதம் எய்தி - அங்ஙனம் வந்த திருமால் அதிசய மடைந்து, மைந்தன் அரும் தவம் புகழ்ந்து-அம்முனி குமாரரது அரிய தவத்தை வியந்து, முன் போய்-அவருக்கு முன்சென்று, எல் படும் அவன் தன் மேனி ஏழில் மலர் கரத்தால் நீவி-ஒளிபெரகுத்திய அவ ஞுடைய சர்ரத்தை அழகிய தாமரை மலர் போலுங் கைகளாற் றடவி வெற்பு அன முனிவ-மலையைப்போன்ற முனிவவே! , நின் பெயர் மிருக கண்டேயன் என்ன-உன் பெயர் மிருககண்டேயனு மென்று, சொல் பயில் நாமம் சாத்த-சொல்லமைந்த பெயரையிட, எழுந்து கை தொழுது நின்றுன் - அம்முனிவரெழும்பி வணங்கி நின்றார் எ-று.

மிருகங்கள் மேனியையுரைத்துச் சென்ற வழியுமசையாதிருத் தவின் ‘வெற்பன முனிவ’ எனவும், அக் கருத்தமைந்த சொற்களாற் பெயரிட்டனராதவின் ‘சொற்பயினுமஞ்சாத்த எனவும் கூறினார். (6)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

தொழு தெழு முனியை நோக்கித் தூமதிச் சென்னி யோன்றன
முழுதுறு கருணை நின்பான் முற்றுக முன்னஞ் செய்த
பழுதவை நிங்க வென்னுப் பரிசுசெய் தருளி வானேர்
குழுவுட நுவண ஹர்தி கொம்மென மறைந்து போனுன்.

இ-ள: உவண ஊர்தி-கருட வாகனத்தையுடைய திரு மால்,
தொழுது எழும் முனியை நோக்கி-வணங்கி எழுந்த கவுச்சக முனிவ
ரைப் பார்த்து, தூ மதி சென்னியோன் தன் முழுது உறு கருணை நின்
பால் முற்றுக-தூய்மையான இளம் பிறையையனிந்த முடியையுடைய
சிவபிரானது முழுதாகிய கிருபை உன்னிடத்து நிறைக, முன் எம்
செய்த பழுது அவை நீங்க-முற்பிறவியிற் செய்த தீவினைகள் நீங்குக,
என்னு-என்று, பரிவு செய்து அருளி-கருணை செய்தருளி, வானேர்
குழு உடன்-தம்முடன் வந்த தேவ கூட்டத்துடன், கொம் என மறைந்து
போனுன்- விரைவாக மறைந்துசென்றூர் எ-று.

அவை-பகுதிப் பொருள் விகுதி. நீங்க-அகரவிகுதி பெற்ற வியங்
கோள். உவணலூர்தி-அன் மொழி த் தொகை. கொம்-விரைவுக்
குறிப்பு. (7)

போனபின் முனிவர் மேலோன் புரமெரி படுத்த முக்கண்
வானவ னருளி னுலே வஸ்விரந் தேகித் தாதை
யானவன் முன்ன ரெய்தி யடிமுறை வணங்க வன்னுன்
றனுள மகிழ்ந்து கண்டாக் கெடுத்தனன் றழுவிக் கொண்டான்.

இ-ள: போன பின்-மறைந்து சென்றபின், முனிவர் மேலோன்-
முனிவர்களுட் சிறந்தவராகிய மிருககண்டேயர், புரம் ஏரி படுத்த மு
கண் வானவன் அருளினுல்-முப்புரங்களையுமெரித்த மூன்று திருக் கண்
களையுடைய சிவபிரானது கருணையினுல், வல் விரைந்து ஏகி - மிக
விரைந்து சென்று, தாதை ஆனவன் முன்னர் எய்தி-தமது பிதாவா
கிய குச்சக முனிவரது முன்னிலையிற் சென்று, அடி முறை வணங்க-
அவரது பாதங்களை முறைப்படி வணங்க, அன்னுன்-அந்தக் குச்சக
முனிவர், உளம் மகிழ்ந்து கண்டு-மனமகிழ்ந்து நோக்கி, எடுத்தனன்
தழுவிக் கொண்டான்-எடுக்கி அனைத்துக் கொண்டார் எ-று.

வல்-விரைவுணர்த்து மிடைச்சொல். அபிவாதனஞ் சொல்வி
வணங்க வென்பார் “முறை வணங்க” என்றூர். (8)

தவத்திடை யற்ற தன்மை மொழிகெனத் தனயன றுனு
முவப்புறு தாதை கேட்ப ஏள்ளவா றுரைத்த லோடு
நிவப்புறு முவகை மிக்கு நின்குலத் தவர்க்கு ஸின்போ
ல்லவர்க்குள தினைய நோன்மை யாதுநிற் கரிய தொன்றே.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: தவத்திடை உற்ற தன்மை மொழிக என-தவஞ்செய்த பொழுது நிகழ்ந்த தன்மையைச் சொல்வா யென்று கூற, தன யன் தானும்-புத்திரராகிய கவுச்சகரும், உவப்பு உறுதாதை கேட்ப-மகிழ்ச்சி பெற்ற பிதா கேட்கும் படி, உள்ளவாறு உரைத்தலோடும்-நிகழ்ந்த செயலைச் சொல்ல, நிவப்பு உறும் உவகை மிக்கு-சிறப்புப் பொருந்திய மகிழ்ச்சி மிகுந்து, நின் குலத்தவர்க்குள் நின் போல் இனைய நோன்மை எவர்க்கு உளது - உன் குலத்தவர்க்குள் உன்னைப் போல் இப்படிப்பட்ட தவம் யாருக்குண்டு?, நிற்கு அரியது ஒன்று யாது - உனக்கு அரிய பொருள் யாது? எ-று.

யார்க்குமில்லை, யாவிமெனியன் என்பதாம். மொழிகென-தொகுத் தல். தவஞ் செய்துழி நிகழ்ந்தனவற்றை மைந்தர் கூற முன்னு மறிந்துளாரென்பார் 'உவப்புறுதாதை' எனவும், அங்ஙனம் றிந்துழியுண் டான் உவகை அவர் கூறக்கேட்ட வழி முன்னையினுமிக்க தென்பார் 'நிவப்புறு முவகை மிக்கு' எனவும் கூறினார். (9)

பாருளார் விசம்பின் பாலார் பயனுகர் துறக்க மென்னு
முருளா ரல்லா வேனை யுலகுறு முனிவர் தம்மி
ஸாருளார் நின்னை யொப்பா ரெயநீ புரிந்த நோன்மை
காருளார் கண்டத் தெந்தை யன்றிமற் றெவரே காண்பார்.

இ-ள்: பார் உளார்-பூவுலத்திலுள்ளவர்களும், விசம்பின் பாலார்-ஆகாயவுலகத்திலுள்ளவர்களும், பயன் நூகர் துறக்கம் என்னும் ஊர் உளார்-இன்ப மனுபவீத்தற்குரிய கவர்க்கமாகிய உலகத்திலுள்ளவர்களும், அல்லா ஏனை உலகு உறும் முனிவர் தம்முள்-இவையல்லாத மற்றைய உலகங்களிலுள்ள முனிவர்களுமாகிய இவர்களுள், நின்னை ஒப்பார் ஆர் உளார்-உன்னை நிகர்ப்பவர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள், ஐய-ஐயனே, நீ புரிந்த நோன்மை - நீ செய்த தவத்தை, கார் உள் ஆர் கண்டத்து எந்தை அன்றி-நஞ்சு உள்ளே பொருந்தப் பெற்ற திருமிடற்றினை யுடைய எங்கள் கடவுளானிய சிவபிரானே யல்லாமல், மற்று எவரே காண்பார்-வேறியார்தாம் உனர வல்லவர்? எ-று.

உன்னை யொப்பாருமில்லை உன்தவத்தினருமையையுணர வல்லாரு
மில்லை என்பதாம். ஐய-மரபு வழுவமைதி. கார்-ஆகுபெயர். (10)

எனப்பல புகழ்த லோடு மிவன்வழி மரபு தன்னின்
மனப்படு மொருசேய் பின்னுன் மறவியைக் கடக்குங் கூற்றுஸ்
வினைப்பகை யியல்பு நீக்கும் விமலன தருளால் வேறேர்
நினைப்பது வரலுந் தாதை நெடுமைகற் குரைக்க லுற்றுன்.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ள்: என பல புகழ்த்தோடும்-என்று பலவற்றைப் புகழ்ந்து கூறியவுடன், இவன் வழி மரபு தன்னில் மன்ன படும் ஒரு சேய்-இவருடைய பிற் சந்ததியிற்குரேன்றும் ஒரு குமாரன், பின் நாள் மறவியை கடக்கும் கூற்றால்-பிற்காலத்தில் யமனை வெல்லும் விதி உள்ளதனும், வினை பகை இயல்பு நீக்கும் விமலனாது அருளால்-(அடியராது) வினையாகிய பகைத்திறத்தை யொழிக்கின்ற சிவ பிரானது கருணையினாலும், வேறு ஓர் நினைப்பு அது வரலும்-வேறேரெண்ணாந் தோன்று தலும், தாலை-பிதாவாகிய குச்சக முனிவர், நெடு மகற்று உரைக்கல் உற்றுன்-சிறந்த புதல்வராகிய மிருகன்டேயருக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார் எ-று.

மன்ன-தொகுத்தல். மனப்படும் என்பதற்கு மனவடக்கம் பெற்ற எனினுமாம். ஒரு சேய் என்றது இவரது பெளத்திரரை. அவர் யமனை வென்ற சரித்திரம் இப்படலத்தின் பிற் பாகத்துக் கூறப்பட்டது. வேறோர் நினைப்பென்றது இல்லறத்திற்றன் புதல்வரையிருத்தல் வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தை. (11)

கிளத்துவ துனக்கொன் றுண்டூற் கேண்மதி யைய மேனு
ளாப்பரு மறைக ளாதி யறைந்தன யாவ ரேஞுந்
தளத்தகு பரிசு மன்றுற் சால்புடை யந்த னௌர்
கொளப்படு கடனே யாகு நாற்பெருங் கூற்ற தன்றே.

இ-ள்: ஐய-ஐயனே!, உனக்கு கிளத்துவது ஒன்று உண்டு-உனக்குச் சொல்ல வேண்டிய வொரு செய்தியுள்ளது, கேள்-அதனைக் கேட்பாய், மேல் நாள்-முற்காலத்தில், அளப்பு அரும் மறைகள் ஆதி அறைந்தன-அளவிடுதற்கரிய வேத முதலிய நூல்களாற் கூறப்பட்டது, யாவரேனும் தள்ள தகு பரிசும் அன்று-எவராயினும் விலக்கத்தக்க தள்மையுடையது மன்று, சால்பு உடை அந்தணூர்.. கொளப்படு கடனே ஆகும்-தகுதியையுடைய பிராமணர்களேற்றுக் கொள்ள வேண்டிய முறைமையேயாம், நால் பெருங் கூற்றது-அது நான்கு பெரும் பகுப்பினையுடையது எ-று.

மதி-முன்னிலையசை. பரிசும் என்ற உம்மை எச்சம். தாங்கூறுங் கருத்திற்குத் தமிழகனினங்காளெனக் கருதி இவ்வாறு வற்புறுத்தினார். (12)

உனக்கரும் பிரமந் தன்னி லொழுகலில் ஸறத்தி னிற்றல்
வனத்திடைச் சேல் பின்னர் மாதவத் துறவில் வாழ்த
வெனப்படு மவற்றி அதி யியற்றினை யின்று காறு
நினைக்கது புகல்வ தென்னே நீயவை யறிதி யன்றே.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: உன்னற்கு அரும் பிரமம் தன்னில் ஒழுகல்-நினைத்தற்கரிய பிரம சரியத்திலொழுகுதலும், இல்லறத்தில் நிற்றல்-இல்லாழ்க்கையினிற்றலும், வனத்திடை சேறல்-காட்டிற் சென்றிருத்தலும், பின்னர்-பின்பு, மாதவ துறவில் வாழ்தல்-பெருந் தவத்தோடு கூடிய துறவறத்துடன் வாழ்தலும், எனப்படும் அவற்றின்-என்று சொல்லப் படுகின்ற அந்த நான்கு நிலைகளுள், ஆதி-முன்னையதாகிய பிரம சரிய தருமத்தை, இன்று காறும் இயற்றினை-இன்று வரையுமனுட்டித்தாய், நினக்கு அது புகல்வது என-அந்நிலையிற் சித்திபெற்ற உனக்கு அதனைக் கூறவேண்டியதென்னை?, நீ அவை அறிதி-நீ அவ்வாச்சிடம் தருமங்களையறிவாய் எ-று.

பிரமந்தன்னி லொழுகல்-உரிய காலத்தில் உபநயனஞ் செய்யப் பெற்று விரத நியமம் பூண்டு வேதங்களையோதிக் கொண்டிருத்தல்; இந்நிலை முதற்கண்ணதும் ஏனைய நிலைகட்டகெல்லாம் இன்றியமையாத தும் ஒழுகி முடித்தற்கரியது மாதல் பற்றி ‘உனற்கரும் பிரமம்’ என்றார். இல்லறத்தை யாற்றல்:- பிரமசரிய விரதத்தை முடித்த பின் விதிப்படி கன்னிகையை மணஞ் செய்து அவருடன் விரும்தோம்பல் முதலியை தருமங்களைப் பேணியிருத்தல், வனத்திடைச் சேறல்:- வீட்டை விட்டு மனைவியுடனுயினுந் தனித்தாயிலும் வனத்திற் சென்று தவஞ் செய்தல். துறவில் வாழ்தல்:- குடும்பப் பற்றற்றுப் பிரமநிஷ்டனு யிருத்தல். இவை முறையே பிரமசரியம் கிருகத்தம் வானப்பிரத்தம் சன்னியாசம் எனவும் படும். (13)

பின்னவை பிரண்டும் பின்னரப் பேணுதல் பேச வொண்ணு
முன்னது மியற்ற லாலே முற்றிய திடையின் வைத்துச்
சொன்னதோர் கடனிஞ் ஞான்று தொடங்கிய வேண்டுந் தூயோ
யன்னத னிலைமை தன்னை யாற்றினை கோடி யென்றான்.

இ-ள்: பின்னவை இரண்டும் பின்னர் பேணுதல்-பின்னுள்ளன வாகிய வானப்பிரத்தம் சன்னியாச மென்னும் இரண்டும் பிற்காலத்திலொழுக வேண்டியன, பேச ஒண்ணை-(ஆதவின்) அவற்றை இப்பொழுது கூறுதல் தக்கதன்று, முன்னதும் இயற்றலாலே-முற்றியது-முதற்கணுள்ள பிரமசரியமும் அனுட்டித்தலாலே நிறைவேறிற்று, இடையின் வைத்து சொன்னது ஓர் கடன்-இவ்விருவகைகட்கு மிடையினி றுத்திச் சொன்னிய இல்லறத்தை, இஞான்று தொடங்கிய வேண்டும்- இந்நாட்களில் நீ தொடங்க வேண்டும், தூயோய்-சுத்தமுள்ளவனே!, அன்னதன் நிலைமை தன்னை ஆற்றினை கோடி-அதற்குரிய நிலையைச் செய்து கொள்வாய் என்றுள்-என்று கூறினார் எ-று.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பேணுதல்-தெரா மூற் பெயர் வினைமுற்றின்றன்மையடைந்தது, தொடங்கிய செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம். பின்னவை யிரண்டையும் பேசவொன்னு என்னெழுதுக்கி இல்லறத்தைக் கடனென்றார் புதல்வரை யொருப்படுத்த வேண்டுதலின். (14)

முனிவர் னி தனை யாங்கண் மொழிதலு மிதனைக் கோளா வினியதோ ரூநுதி சொற்று ரெந்தையா ரெனக்கிண் டென்னு மனமுற முறுவல் செய்து மதலையா மொருவற் கீது வினையறு தவத்தி னீரும் விளம்புதன் மரபோ வென்றுன்.

இ-ள: முனிவரன் இதனை ஆங்கண் மொழிதலும்-முனிசிரேட்ட ராகிய குச்சகர் இவ்வாசகத்தை அவ்விடத்துச் சொல்ல, இதனைக் கோளா-மிருககண்டேய முனிவர் இவ்வாசகத்தைக் கேட்டு, எந்தையார் எனக்கு ஈண்டு இனியது ஓர் உறுதி சொற்றார் என்ன-எனது தந்தையார் எனக்கு இப்பொழுது சிறந்த தோருநுதி மொழியைக் கூறினார் ரென்று கருதி, மனம் உற முறுவல் செய்து-மனத்துள்ளடங்கச் சிரித்து, வினை அறு தவத்தினீரும்-வினைத் தொடர்பு நீங்கிய முனிவராகிய நீரும், மதலை ஆம் ஒருவற்கு-புதல்வனுகிய ஒருவனுக்கு, ஈது விளம்புதல் மரபோ என்றான்-இதனைச் சொல்லுதல் முறையாகுமாவென்று கூறினார் எறு.

அங்கண் என்பது சுட்டு நீண்டு ககர வொற்று மெலிந்து ஆங்கண் என நின்றது. இனியதோருநுதி சொற்றாரென்பது குறிப்பான் மறுத்தது. துறவறத்தை விரும்புவாற்கு இல்லறத்திற் புகும்படி போதித்தல் தீது, அதனினும் துறவறத்திற் சிறந்த முனிவராகிய நீர் போதிப்பது தீது, அதனினும் புதல்வனுகிய எனக்குப் போதிப்பது மிகத்தீது, என்பவற்றையுள்ளடக்கி ‘மதலையாமொருவற்கிது வினையறுதவத்தினீரும் விளம்புதன் மரபோ’ என்றார். உம்மை-உயர்வு சிறப்பு. (15)

வேறு

பேதைப் படுக்கும் பிறவிக் கடனீந்து
மோதித திறத்தை யுணர்ந்துடையோ நதவினுற்
காதற் புதல்வன் கவுச்சக்கெனன் போன்றனது
தாழைக் கீளை பரிசுதனைச் சாற்றுகின்றன.

இ-ள: பேதைப் படுக்கும் பிறவிக் கடல் நீந்தும்-அறியாமையை வருவிக்கின்ற பிறவியாகிய கடலைக் கடத்தற்குரிய, ஒதி திறத்தை-மெய்ஞ்ஞானத்தினியல்பை, உணர்ந்துடையோன் ஆதவினால் - அறிந்துள்ளோராதலால், காதல் புதல்வன் கவுச்சகண் என்போன்-அன்புக்குரிய மகனன் கவுச்சக ரென்பவர், தனது தாழைக்கு இனைய பரிசு தனை சாற்றுகின்றன-தமது பிதாவாகிய குச்சகருக்கு இத்தன்மையைச் சொல்வார் எறு.

கந்தபுராணம்

நீந்துதற்குக் கருவியாகிய ஒதியை நீந்துமோதியென்றது உபசாரம். முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினைக்குத் தக்க துன்புமுன்திளைத்தமையால் வருபிறப்பில் நஸ்வினை செய்து முத்தியிற் புக வேட்கும் ஆண்மாபிறக்கு மவசரத்திற் பிரசவ வேதனை யாலற்றினைவு தீர்ந்து அறியாமையுடையதாய்ப் பிறத்தலின் ‘பேதைப்படுக்கும் பிறவி’ எனவும், அப்பிறவியை யொழித்தற்கு ஞானமே கருவியாகவின் ‘பிறவிக்கடனீந்து மோதி’ எனவும், தம்மொழியை மறுத்தானுயினும் அது பக்குவ முதிர்ச்சியாலாதலின் முனிந்தாரல்லரென்பதுபோதர ‘காதற்புதல்வன்’ எனவும் கூறினார். பிறவியைக் கடலென்பதற்கேற்ப ஒதித்திறத்தைப் புஜையென் மையான் ஏகதேச வருவகம்.

(16)

முன்னருள பாச முயக்கறுக்க வேண்டியநான்
பின்னுமொரு பாசம் பிணிக்கப் படுவேனேற்
றன்னிகிரி லீசன் றனையெவ்வா நெய்துவண்யா
வின்னலெனு மாழி யிடைப்பட் டீலவேனே.

இ-ள்: முன்னர் உள பாச முயக்கு அறுக்க வேண்டிய நான்-முன் னரே தொடங்கியுள்ளதாகிய பாசபந்தத்தைச் சேதிக்க வேண்டிய யான், பின்னும் ஒரு பாசம் பிணிக்கப் படுவேனேல்-பின்னுமொரு பாசத்தாற்பந்திக்கப்படுவேனுயின், யான்-நான், தன்றிகர் இல்லசன்தலை எவ்வாறு எய்துவன் - தமக்குவமையில்லாதவராகிய கடவுளை எப்படி அடைவேன்?, இன்னல் எனும் ஆழி இடைப்பட்டு உலைவேனே-துன்ப மெனுங் கடவிலாழ்ந்து அல்லவேனன்றே! எ-று.

முன்னருள பாசமென்றது ஆணவம் கண்மீழ மாயை என்பன வற்றை. பின்னுமொரு பாசமென்றது பெண்ணுசையை. மானுடப் பிறவியெடுத்தலாற் பெறும் பயன் பாசத்தை யொழித்துப் பதிப் பொருஞ்டன் இரண்டறக் கலத்தலேயாதலின் ‘முன்னருள பாசமுயக்கறுக்க வேண்டிய நான்’ என்றார். (17)

மொழியான தில்லா முடவுளைரு வன்றனது
எக்யா னவையிரண்டுஞ் கந்தாத் தவழ்த்தருவா
னையா வதற்கு மரும்பினியொன் நெய்தியக்கா
- லுய்யானே யானு முவன்போற் றனரவேனே:

இ-ள்: ஐயா-தந்தையே!. மொய் ஆனது இல்லா முடவன் ஒரு வன்-வலிமை யென்பதில்லாத ஒரு முடவன், தனது கை ஆனவை இரண் டும் கந்து ஆ தவழ்த்தருவான்-தன் கைக்கவிரண்டையும் ஊன்று கோலா கக் கொண்டு தவழ்ந்து செல்வான், அதற்கும் அரும் பிணி ஒன்று எய்தியக்கால்-அக் கைகளுக்கு மொரு பெரு நோய் வந்தால், உய் யானே-வாழுமாட்டானன்றே!, யானும் உவன் போல் தளரவேனே- நானும் அந்த முடவன் போல் வருந்துவேனே? எ-று.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

ஏ-தேற்றம். முடவன் ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடத்துக் கையுண்றித் தவழ்ந்து செல்வதற்கு, அவன் சரீர பலமற்றவரையின் மிகவுமரிது, அவனுடைய கைகளுக்கு விரண முதலிய நோய்களுடையன்றுண்டாயின் அதனினும்மிக அரிது, அது போல, பாசத்தாற் கட்டுண்ட தமிழேன் சிற்றறிவு கொண்டு நற்கதி பெறுவதற்குது, அதனினும் தவழுதலிய தித்தியில் வாழையின் மிக அரிது, அந்தச் சிற்றறிவுக்குப் பிரபஞ்ச மயக்கம் வந்தால் அதனினும் மிக அரிது என்பதாம். இச் செம்யுள் முற்செய்யுளிற் கூறிய கருத்தை உவமை முகத்தான் விளக்கிறது. (18)

மொய்யுற் றிடவே முயலுந் தவத்தினன்றிப்
பொய்யுற்ற வில்லொமூக்கம் பூண்டுவினை போக்குவது
மெய்யுற் றிடுதுகளை மிகக் புனலிருக்கச்
செய்யங்கின் எரிடத்துத் தீர்க்குஞ் செயலன்றே.

இ-ன: மொய் உற்றிட முயலும் தவத்தின் அன்றி - உறுதிப் பாடு பொருந்த முயன்று செய்யுங் தவத்தினுல்லாமல், பொய் உற்ற இல் லொழுக்கம் பூண்டு வினை போக்குவது - பொய்மையாகிய இல்லொழுக் கத்தைப் பேணுதலாற் பாவத்தைத் தீர்க்க நினைப்பது, மெய் உற்றிடு துகளை - மேனியிற் பற்றிய துகளை, மிக்க புனல் இருக்க - மிகுதியாகிய நீரிருக்கவும், செய்யல் சில் நீர் இடத்து தீர்க்கும் செயல் அன்றே - சேற பொருந்திய அற்பமான நீரிற் கருவுந்தனமை போலுமல்லவா! எ-று.

மன்னுவில் வரம்பில் பெரும்பாத்தைப் பெண்ணுருவ மாகப் பிரமன் படைத்தனால் வண்ண லஃதுணர்தி யண்ணவற்றுச் சிந்தநாவி வெண்ணவரும் பாவ மேழுமையினு நீங்குவதோ.

இ-ள்: மன்ற உலகில் உள்ள வரம்பு இல் பெரும் பவத்தை - நில வூலகத்திற் பொருந்திய அளவிறந்த பெரிய பாவங்களை, பெண் உருவும் ஆக பிரமன் படைத்தனன் - பெண் வடிவமாகப் பிரமதேவர் படைத்

கந்தபுராணம்

தாரி, அண்ணல் – பிதாவே!, அஃது உணர்தி – அதனையறிவீர், அன்னவரை சிந்தத்தனில் என்ன வரும் பாவம் – அப் பெண்களை மனத்தில் நினைத்தலாலுண்டாகின்ற பாவம், எழுமையினும் நீங்குவதோ – எழுபிறப்புக்களினும் நீங்குவதா? (நீங்காதே தொடருமென்பதாம்) எ-று.

நினைத்தவென்றது ஆசைப்படுதலே. பாவஞ் செய்தார் பெண்களாகப் பிறப்பரென்னும் நூற்றுணிபு பற்றி ‘வரம்பில் பெரும்பவத்தைப் பெண்னூருவமாகப் பிரமன் படைத்தனன்’ எனவும், பெரும் பாவமென்பார் ‘எழுமையினுநீங்குவதோ’ எனவும் கூறினார். (20)

ஆதரவு கொண்டே யலமந்த வைம்புலமாம்
பூதவகை யீர்க்கப் புலம்புற்ற புன்மையினோன்
மாத ரெனுங்கணமும் வந்தென்னைப் பற்றியக்கா
லேதுசெய்கே எந்தோ வெனக்கோ விதுவருமே.

இ-ள்: ஆதரவு கொண்டு அலமந்த – தமக்கேற்ற விடயங்களிலாசையைக் கொண்டு சூழன்று திரிகின்ற ஐம் புலம் ஆம் – ஐந்து புலன் களாகிய, பூதவகை ஈர்க்க – பூதகணங்களிழுக்க, புலம்பு உற்ற புன்மையினோன் – வருத்தமடைந்த இழிவையுடையேனுகிய நான், மாதர் எனும் கணமும் வந்து என்னை பற்றியக்கால் – பெண்களென்று சொல் லப்படுகின்ற பேய்களும் வந்து என்னைப் பிடித்த பொழுது, எது செய்கேன் – யாது செய்வேன் (தாங்கலாற்றேன்பதாம்), அந்தோ – ஜூயோ!, எனக்கோ இது வரும் – எனக்கா இத் துண்பம் நேரிடும்! எ-று.

தங்கோட் படுத்தி யுலைவு செய்தவின் ஐம்புலத்தைப் பூதமென்றும் மாதரைக் கணமென்றும் கூறியது. (21)

பன்னாறும் பாரிற் பருவரவின் மூழ்குவிக்கும்
பின்னு ஸிரயப் பெரும்பிலத்தி னாடுய்க்கு
மெந்தாளி லாண்டைக்யோர்க் கின்பம் யந்திடுமோ
துன்னார்க ட்மை விழைவுற்ற வேட்கையதே?

இ-ள்: பாரில் – நிலவுலகத்தில், பல் நாளும் பருவரவில் மூழ்குவிக்கும்–எந்தாளுந் துண்பத்திலமிழ்த்தும், பின்நாள் நிரய பெரும் பிலத்தின் ஊடு உய்க்கும் – பிற்காலத்தில் நரகமாகிய பெரிய குழியிற் செலுத்தும் (ஆதவின்), மின்னார்கள் தம்மை விழைவுற்ற வேட்கையது – பெண்களை விரும்புகின்ற விருப்பம், எ நாளில் ஆண்டைக்யோர்க்கு இன்பம் பயந்திடும் – எக்காலத்தில் ஆட வர்களுக்குச் சுகத்தைத் தொடுக்கும் எ-று.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இம்மை மறுமையிரண்டினுந் துன்பத்தையே தருமென்பது கருத்து-
உம்மை - முற்று. வாழ்நாள்ளவு மென்பார் 'பன்னாளும்' என வும்,
இறந்தபின்னென்பார் 'பின்னாள்' எனவும் கூறினார். (22)

துன்ப நுகரும் வினையின் ஞெடர்ச்சி யினே
வின்பதுகர் வார்போ ஸெந்திஷையார் கப்பட்டார்
தன்பன் மிகநடுங்க ஞாளி தசையில்லா
வென்புகறித் திட்டா லிருஞ்சுவையும் பெற்றிடுமோ.

இ-ள்: துன்பம் நுகரும் வினையின் தொடர்ச்சியினார் - துன்பத்
தையனுபவிக்க வேண்டியபாவத் தொடர்புடையவர்கள், இன்பம்
நுகர்வார் போல் எந்று இழையார் கண் பட்டார் - இன்பத்தை அனுப
விப்பவர்கள் போலக காணப்பட்டு மகளிரது கண் வலையிற் சிக்கினார்கள்,
ஞாளி - நாய், தன் பல் மிக நடுங்க - தன்னுடைய பற்கள் மிகவுமசை
யும் படி, தசை இல்லா என்பு கறித்திட்டால் - தசைப் பற்றில்லாத
எலும்பைக் கடித்தால், இரும்சுவையும் பெற்றிடுமோ - சிறந்த சுவை
யையும் பெறுமா? (பெருதே) எ-று.

உம்மை எச்சமாய் நின்று எதிர் மறை முகத்தால் துயரை மாத்திரம்
பெறுமென்பதை வலியுறுத்திற்று. நாய் பசையற்ற வெலும்பைச் சுவை
யுடைத்தென்று நினைந்து கடித்தலாற் பல் நோவையே யன்றிச் சுவை
யைப் பெறுதலாறு போல, நாமும் அசாரமான சம்சாரத்தைச் சார
முடைத்தென்று நினைந்து, மேற்கொள்ளுதலால் துன்பத்தையே யன்றி
இன்பத்தைப் பெறேமென்பதாம். (23)

அஞ்சனவை வேற்க ணாவிவையர்தம் பேராசை
நெஞ்சு புகினென்றுவர் நிங்கு நிலைமைத்தோ
வெஞ்சஸ்புரி யாதுயிரை யெந்தாலு மிர்ந்துமோ
ஞஞ்சயினி தம்மவோர் நானு நலியாதே.

இ-ள்: அஞ்சன வை வேல் கண் அரிவையர் தம் பேர் ஆசை - மை
திட்டப் பட்ட சூரிய வேல் போலுங் கண்களையுடைய பெண்கள் மாட்டு
வைத்த பேராசையானது, நெஞ்சு புகின்-மனத்துட் புகுந்தால், ஒருவர்
நீங்கும் நிலைமைத்தோ - ஒருவர் அதனினீங்கத்தக்க இயல்பினதா?, எஞ்
சல் புரியாது உயிரை எ நாளும் சர்ந்திடும் - இறத்தலை வருவிக்காது
உயிரை எப்போதும் வருத்தும், நஞ்சம் இனிது-நஞ்ச அதனினுஞ்சிறந்தது
(என்னில்), ஒரு நாளும் நலியாதே-ஒரு காலும் வருத்தாதன்றே! எ-று.

வகையாது எந்தாலும் வருத்துங் காமத்தினும் உண்டவுடன்
வகைக்கும் நஞ்ச சிறந்ததென்பதாம். ஏ-தேற்றம். (24)

கந்தபுராணம்

கன்னுற்ற கூந்தற் கனங்குன்மூநல் லார்க்கருத்திற்
கொள்ளப் படுமென்ன குனிக் குந் தகைமையதோ
தள்ளற் கவிதாகித் தம்மொபேன் னுப்பழகி
யுன்னுற்ற தேவு முனர்தற் கவிதன்றே.

இ-ன்: கள் உற்ற கூந்தல் கனம் குழை நல்லார் கருத்தில் கொள்
ளப் படும் என் - தேன் பொருந்திய கூந்தலையும் கனத்த காதணியையு
முடைய பெண்களால் மனத்தில் நினைக்கப் படுகின்ற என்னமானது,
குனிக்கும் தகைமையதோ - அளவிடத்தக்க தன்மையையுடையதா?,
தள்ளற்கு அரிது ஆகி தம்மொடு பல் நான் பழகி உள் உற்ற தேவும்
உனர்தற்கு அரிது அன்றே-விலக்கக் கூடாததாய்த் தம்முடன் பல காலம்
பயின்று உள்ளேயிருக்கின்ற தெய்வமு மறிதற்கரியதல்லவா? எ-ஆ.

தேன் மலர்களையணியுந் தோறுஞ் சிந்துவதென்க. முற்றுணர்வு
டைய முழுமுதற்கடவுட்கு அறியவீயலாத தொன்று மில்லையாகவும்
இங்ஙனங் கூறியது மகளிர் கருத்தினுழத்தை வற்புறுத்தற் கென்க.
தே - கணவனென்பார் சிலர். (25)

ஒதலு மொன்று வளமொன்றுச் செய்கையொன்றுப்
பேதை நிலைமை பிடித்துப் பெரும்பவஞ்செய்
மாதர்வலைப் பட்டு மயக்குற்று ரஸ்லரோ
சாதல் பிறப்பிற் றமோறு கின்றுடே.

இ-ன்: ஒதலும் ஒன்று ஆ உளம் ஒன்று ஆ செய்கை ஒன்று ஆ -
பேசுவதொன்றுகவும் நினைப்பதொன்றுகவும் செய்வதொன்றுகவும்,
பேதை நிலைமை பிடித்து பெரும் பவம் செய் - அறியாமையை நிலை
யாகக் கொண்டு பெரிய பாவத்தைச் செய்கின்ற, மாதர் வலை பட்டு -
பெண்களாகிய வலையிற் சிக்குண்டு, மயக்கு உற்றரூ அல்லரோ - மயங்கு
கின்றவர்களன்றோ?, சாதல் பிறப்பில் தடுமாறுகின்றார் - இறத்தலும்
பிறத்தலுமாகிய துன்பங்களிலகப் பட்டுழுகின்றவர்கள் எ-ஆ.

தன் பாற்பட்டாரைப் புறப்படவோட்டாது தடுத்து நிற்றவின்
மாதரை வலையென்று. (26)

ஆனே லுலகி ஸருங்கற் பினையடைய
மானு ரிலரோ வெனவே வகுப்பிரேற்
கோனை தங்கள் கொழுந் னியல்வழுவாத்
தேனூர் மொழியாரு முண்டு சிலர்தாமே.

இ-ன்: ஆனால்-அங்ஙனமாயின், உலகில் - இப்புவலகத்தில் அரும்
கற்பினை உடைய மானூர் இலரோ என வகுப்பிரேல் - சிறந்த கற்பையு

மார்க்கண்டேயப் படலம்

டைய பெண்களில்லையா வென்று வினாவுவீராயின் (அதற்கு விடை கூறு கின்றேன்), கோன் ஆன தங்கள் கொழு நன் இயல் வழுவா—தலைவனுகிய தங்கள் நாயகனுடைய இயல்பிற்குப் பிறழாத, தேன் ஆர் மொழி யாரும் — தேன் போன்ற (இனிய) சொற்களைப் பேசுகின்ற பெண்களும், உண்டு — இரு க்கின் ரூர் கள், சிலர் தாம் ஏ — அங்ஙனமிருப்போர் சிலரேயாம் எ—று.

கொழு நனியல் வழுவாமையாவது — கணவனுடைய ஒழுக்கம் செல்வம் முதலியவற்றிற்கேற்ப நடத்தல். இயல் — கட்டளையெனினுமாம்.

(27)

உற்ற வுலவையிடை யோர்புலிங்க மூட்டியக்காற்
கற்றை விடுசுடர்மீக் கான்று கண்மிக்குப்
பற்றுதல்செல் லாத பலவினும்போய்ப் பற்றிமோ
ஸற்றெனலா மீங்கோ ரிவை முயங் காதரமே.

இ—ள்: உலவை உற்ற இடை—காற்றுள்ள இடத்தில், ஓர் புலிங்கம் மூட்டியக்கால் — ஒரு தீப்பொறியை மூட்டிய வழி, கற்றை விடுசுடர்மீக் கான்று — அது கற்றையைப் பரப்புக்கின்ற சுவாலையை மேலே வீசி, கள்ள மிக்கு — வெப்பமிகுந்து, பற்றுதல் செல்லாத பலவினும் போய் பற்றிடும் ஆல் — பற்றுதற்கியலாத பல பொருள்களினுஞ் சென்று பற்று மன்றோ!, ஈங்கு ஓர் அரிவை முயங்கு ஆதரம் — இவ்வுலகத்தில் ஒரு பெண்ணைப் புணருகின்ற ஆசையும், அற்று எனல் ஆம் — அத்தன்மைத் தென்று சொல்லவாம் எ—று.

ஒரு பெண்ணிடத்துச் சிறிது ஆசை வைத்தால் அவ்வாசை மென் மேலுமிக்கு நற்குண நற்செய்கை முதலிய எல்லாவற்றையு மொழிக்கு மென்பதாம். அற்று — அகரச் சுட்டியாகப் பிறந்த விணமுற்று. ஆல்—தேற்றம், கற்றை—தழும் கொழுந்து.

(28)

சந்திரற்கு நேருவமை சாலுந் திருமுகத்துப்
பைந்தொடிக்கை நல்லார் பல்ரும் புடைகுழக்
குந்தமொத்த நாட்டத்துக் கோதமனுர் பன்னியினு
விந்திரற்கு நிங்கா விடர்ப்பறியோன் நெய்தியதே.

இ—ள்: சந்திரற்கு நேர் உவமை சாலும் திருமுகத்து—சந்திரனுக்கு நிகரான ஒப்புமை மிக்க அழகிய முகத்தையும், பை தொடிக்கை—பக்கமையான வளையலையனிந்த கைகளையுமடைய, நல்லார் பலரும் — பல பெண்களும், புடை குழு — பக்கத்திற் குழந்திருக்கவும், குந்தம் ஒத்த நாட்டத்து கோதமனுர் பன்னியினால் — வேல் போன்ற கண்களையுடைய கெளதம் முனிவரது மனைவியாகிய அகவிகையை விரும்பியதனால்,

கந்தபுராணம்

இந்திரர்கு - தேவராசனுக்கு, நீங்கா இடர் பழி ஒன்று எய்தியதே - நீங்காத மனத் துன்பத்தைத் தருகின்ற ஒரு பழி உண்டாயிற்றனரே? எ-று.

உம்மை பன்மை குறித்து நின்றது. சிறப்பும்மை தொக்க து-பொன்னின் பசுமை தொடியின் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. இந்திரானியென்னுங் தேவியும் உருப்பசி முதலிய அரம்பையரும் வேண்டிய போக நுகர்ச்சிக்கேற்றவராயிருப்பவுமென்பார் 'சந்திரர்கு நேரு வர்மசாலுங் திருமுகத்துப் பைந்தொடிக்கை நல்லார்பலரும் - குழு, எனவும், அகவிகை கண்ணழகாலப்பட்டமை தோன்ற 'குந்தமொத்த நாட்டத்துக் கோதமானர் பன்னி' எனவும் கூறினார். பழி-மேனிமுழு துங் கண்பெற்றது; பிறன் மகிளவிழைந்தா ஜென்றிகழப்படுதலுமாம். இச்சரித்திரத்தை முற் காண்டத்திற் காமதகனப் படவத்திற் பதின் மூன்றாண் செய்யுளிற் குறித்தாம்.

(29)

வேறு

கூன்முகத் திங்க ஜெற்றிக் கோதையர் குழுவுக் கெல்லாந்
தான்முத லிறைவி யாகத் தன்கையாற் சமைக்கப் பட்ட
மான்முக நோக்கி முன்னோர் மஸ்ரயன் மைய வெய்தி
நான்முக ஞான ஜென்ப நாமுண ராத தன்றே.

இ-ன்: கூன் முக திங்கள் நெற்றி கோதையர் குழுவுக்கு எல்லாம்-வளைந்த கோட்டினையுடைய பிறையை நிகர்த்த நெற்றியையுடைய பெண்கள் கூட்டத்திற்கெல்லாம், முதல் இறைவி ஆக-சிறந்த தலைவி யாகும்படி (எல்லாப் பெண்களிலும் சிறந்த பேரழகமைய என்பதாம்), தன் கையால் சமைக்கப்பட்ட-தமது கையினுற் படைக்கப் பெற்ற, மான் முகம் நோக்கி - திலோத்தமையென்னும் பெண் னி ன் முகத்தைப் பார்த்தலால், முன் ஓர் மலர் அயன்-முற்காலத்திலொரு பிரமதேவர், மையல் எய்தி-மயக்கமடைந்து, நான்முகன் ஆனான் என்பநான்கு முகங்களையுடையாராயினரென்று ஆன்றேர் கூறுவர், நாம் உணராதது அன்றே-அச்சரித்திரம் நாமறியாததன்றே! எ-று.

அழகிற் சிறந்த பெண்களென்பார் 'கூன்முகத்திங்கஜெற்றிக் கோதையர்' எனவும், அவரினுஞ் சிறந்த அழகமையவென்பார் 'முதலி றைவியாக' எனவும் கூறினார். சுந்தனும் உபசந்தனுமாகிய அசரர் கள் முற்காலத்திற் ரேண்றிப் பிறரெவராலுமிறவா வண்ணம் வரம் பெற்றுத் தம்முளொற்றுமையுடையவராய் உலகத்திற்குத் துன்பஞ் செய்துவருநாளில், தேவர் முதலாயினோர் அவனுக்காற்றுது பிரமதேவரைச் சரணடைந்தனர். அவர், அவ்விருவர்க்கும் பகைமையுண்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

டாக்கற் பொருட்டுத் தம்மாற் படைக்கப் பெற்ற ஆன்மாக்களோவ் வொன்றிலும் எள்ளளவு சாரத்தையெடுத்துத் திரட்டி எவ்வுலகத்து மில்லாத பேரழகு வாய்ந்த ஓர் பெண்ணைப் படைத்து அவட்குத் திலோத் தமையென்று பெயரிட்டு அவ்வசரரிடத்துச் செல்லும்படி. விடை கொடுத்தனுப்பினர்.. அவள் அவரை வணங்கி வலம் வந்தனள். அப் பொழுது பிரமதேவர் அவளூகை இடையீடின்றிப் பார்க்கும் விருப் பின்ராகி, அவள் செல்லும் பக்கந் தோறுந் தான் திரும்பிப் பார்ப் பின் தம்பால் வந்திருக்கும் தேவர் முனிவராதியோர் தம்மையிகழ்வ ரென்று சிந்தித்து, நாற்றிசையினும் நான்கு முகங்களைக் கொண்டு ஒவ்வொரு திசையினும் வருந்தோறும் அவ்வத்திசையிலுள்ள முகத் தால் அவளைப் பார்த்தனரென்பது சரித்திரம். (30)

மற்றுள முனிவர் தேவர் மாயமாங் காமந் தன்னு
லுற்றிடு செயற்கை யெல்லா முரைப்பினு மூலப்பின் ருமா
ஸ்ர்ரேலா நிற்க யானவ் வாயிழை மடந்தை கூட்டம்
பெற்றிடு மொழுக்கந் தன்னைப் பேணவன் பிறப்பு நீப்பேன்.

இ-ன: மற்று உள முனிவர் தேவர்-வேறுமுள்ள முனிவர்களுந் தேவர்களும், மாயம் ஆம் காமம் தன்னால்-மாயமாகிய காமத்தினால். உற்றிடு-அடைந்த, செயற்கை எல்லாம்-செயல்களைல்லாவற்றையும், உரைப்பினும்-சொன்னாலும், உலப்பு இன்று ஆம்-உளவிறந்ததாம். அற்று எவாம் நிற்க-அவையெல்லாம் நிற்க, யான்-நான், அ ஆய் இழை மடந்தை கூட்டம் பெற்றிடும் ஒழுக்கம் தன்னை-ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களையனிந்த அந்தப் பெண்ணைப் புணர்கின்ற இல்லையுக் கத்தை, பேணவன்-விரும்பேன், பிறப்பு நீப்பேன்-பிறப்பையொழிப் பேன் எ.ஆ.

மற்றுளமுனிவர் தேவரென்றது விசுவாமித்திரர் காசிபர் முதலிய முனிவரையும் சூரியன் சந்திரன் முதலிய தேவர்களையும். அற்றெலாம்-ஒருமை பன்னை மயக்கம். இன்பமாகாதிருந்தும் இன்பம் போற் றேன்றுவதாகவின் ‘மாயமாங்காமம்’ எனவும், சிறந்த ஆபரண மென்பார் ‘ஆயிழை’ எனவும் கூறினார். பிறப்பு நீத்தல்-முத்திபெறுதல். (31)

பூண்டகு விலங்கற் றின்போட் புரந்தரன் முதலோர் சீரும்
வேண்டல் னில்வாழ் வென்னும் வெஞ்சிறை யகத்தும் விழேன்
மாண்டகு புலத்தின் மாயு மயக்கொரி இத் தவமென் றேது
மீண்டிய வெறுக்கை மேனி யின்பழுற் றிருப்ப ணென்றான்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: பூண் தகு விலங்கல் தீன் தோள் புரந்தரன் முதலோர் சிரும் வேண்டலன்-ஆபரணங்களமைந்த மலைபோன்ற வலிய புயங்களையடைய இந்திரன் முதலிய தேவர்களது சிறப்பையும் விரும்பேன், இல்வாழ்வு என்னும் வெம்சிறையகத்தும் வீழேன் - இல்வாழ்க்கை யென்கின்ற கொடிய சிறைச்சாலையிலுமகப்படேன், மான் தகு புலத் தில் மாயும் மயக்கு ஒரே இ-மாட்சிமை பொருந்திய ஐம்புலன்களிற் படுதலாகிய மயக்கத்தை யொழித்து, தவம் என்று ஒதும் ஈண்டிய வெறுக்கை மேவி - தவமென்று சொல்லப்படுகின்ற செறிந்த செல் வத்தை பெற்று, இன்பம் உற்று இருப்பன் என்றான்-முத்தியின்பத்தைப் பெற்றிருப்பேனென்று கூறினார் எ-று.

திரண்டு உரத்திருந்தலாற் புயங்களுக்கு மலையை யுவமித்தார். புலத்தின் மாய்தல்-புலன்களின் வழியே மனத்தை விடுத்துத் துயர்ப் படுதல். ஈண்டிய வெறுக்கை-பெருஞ் செல்வம். (32)

இவைபல வுரைத்த லோடு மிருந்தகுச் சகன்று விந்தக் குவலய மதிக்கு மாற்றுற் கூறுமில் வெளாழுக்கந் தன்னை நவையெண் விகழா நின்று னுன்மறைத் துணிவுங் கொள்ளான் றவமயல் பூண்டா னென்னுத் துயர்கொடு சாற்ற லுற்றுன்.

இ-ள்: இவை பல உரைத்தலோடும்-இன்னேரன் பலவாசகங்களைக் கூறுதலும், இருந்த சூச்சகன்-கேட்டிருந்த சூச்சகமுனிவர், இந்த குவலயம் மதிக்கும் ஆற்றால் கூறும் இல்லொழுக்கம் தன்னை நவை என இகழாநின்றான் - இந்தப் பூவுகத்திலுள்ளார் மதிக்கும்படியாகப் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட இல்லொழுக்கத்தைக் குற்ற மென்று நிந்திக் கின்றான், நால் மறை துணிவும் கொள்ளான் - நால்வகைப் பட்ட வேதங்களின் கொள்கையையு மேற்றுகொள்கின்றிலான், தவமயல் பூண்டான்-தவமயக்கம் கொண்டான், என்ன-என்று, துயர் கொடு சாற்றல் உற்றான்-மனத்துன்பமுற்றுச் சொல்லத் தொடங்கினார் எ-று.

குவலயம்-ஆகுபெயர். தவமயல் பூணுதல்-தவத்திற் பேராசை வைத்தல். (33)

புலத்தியன் போலு மேலோய் பொருவின்மங் கலஞ்சேர் பொன்னின் கலத்தியல் வதுவை பூண்டோர் கண்ணியைக் கலத்தல் செய்து குலத்தியன் மரபி ஞேம்பக் குமரரைப் பயந்தே யன்றே நலத்திய றவத்தை யாற்றி நண்ணருங் கதியிற் சேரல்.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ள: புலத்தியன் போலும் மேலோய்-புலத்திய முனிவரைப் போன்ற உத்தமனே!, பொரு இல்மங்களாம் சேர் பொன்னின் கலத்து இயல் வதுவை பூண்டு-கூப்பில்லாத மங்கலகரம் பொருந்திய பொன் னுபரணத்தின் சிறப்பினையுடைய விவாகத்தைச் செய்து, ஓர் கன் னினையை கலத்தல் செய்து-ஒரு கன்னிகையைக் கூடி, குலத்து இயல் மரபில் ஒம்ப-நங்குலத்துக்குரிய சிறப்பை முறையாகப் பாதுகாக்கும் படி. குமரரை பயந்து அன்றோ-புதல்வரைப் பெற்ற மின்னல்லவா, நலத்து இயல் தவத்தை ஆற்றி நன்ன அரும் கதியில் சேரல் - நன்மையோடு கூடிய தவத்தைச் செய்து அடைதற்கரிய முத்தியிற் புகுவது? எ-று.

மங்கல நாணனிதலை விசேடமாகவுடைய வதுவை யெள்பார் ‘மங்கலஞ்சேர் பொன்னின் கலத்தியல் வதுவை’ என்றார். குலத்தியன் மரபி ஞேம்பலாவது:- முன்னேர் செய்த தொழின் முதலியவற் றைச் செய்தலும் அவர் குலப்பெயரை வழங்குவித்தலுமாம். புலத்தியர், படைப்புத் தொழிற்குத் துணையாம்படி முற்காலத்திற் பிரமதேவராற் படைக்கப்பட்ட உபப் பிரமரோன்பதின் மருளொருவராய்ப் பாலியத் திற்ரூனே தவத்திலுறுதிப் பாடு பூண்டு மேருமலைச் சாரவிலிருந்து தவஞ் செய்து சிறப்படைந்து பின்பு திருண பிந்து வென்னுமிராச விருட்யின் வேண்டுகோட்டபடி அவன் மகளை மணஞ் செய்து புதல்வனைப் பெற்றுப் பின்னும் பெருந் தவஞ் செய்தாராதலால், அங்ஙனம் நீயுஞ் செய்தல் வேண்டுமென்னுங் குறிப்புத் தோன்ற புலத்தியன் போலும் மேலோய்’ என்றார்.

(34)

மன்பதை யுலக ஸேபோன் மாலுரு மயங்கு காம
வின்பநி நுகர்தற் கேயோ விசைத்தன னிறந்த மேலோர்
துன்பமு நிரயஞ் சேர்வுந் துடைத்திடுந் தொன்மை நோக்கி
யன்புறு புதல்வர்க் காக வரிவையைக் கோடி யையா.

இ-ள: ஐயா - ஐயனே!, உலக மன்பதை போல் மாலுரு - இவ் வுகத்திலுள்ள மக்கட்டொகுதியைப் போல மேரங்கங் கொண்டு, மயங்கு காம இன்பம் - மயங்குதலாகிய காம இன்பத்தை, நீ நுகர்தற் கேயோ விசைத்தனன் - நீயுனுபவித்தற்காகவா யான் (விவாகஞ் செய்யுமாறு) சொன்னேன்? (அன்று), இறந்தமேலோர் துன்பமும் நிரயம் சேர வும் துடைத்திடும் தொன்மை நோக்கி - மரணமான முன்னேரடையுந் துன் பங்களையும் அவர் நரகத்திற் சேர்தலையும் நீக்குதலாகிய பழைய வியல்பைக் குறித்து, அன்புறு புதல்வர்க்கு ஆக - அன்பு பொருந்திய பிள்ளைகளைப் பெறுதற்காகவே, அரிவையை கோடி - ஒரு கண்ணிகையை மணஞ் செய்வாய் எ-று.

துன்பம் - எழுபிறப்பினுஞ் சென்று தீவினைவயத்தால் அப்பிறப்புக் களிலனுபவிக்கப் படுவன. அவை அவரைக் குறித்து மைந்தர் செய்யுந்

கந்தபுராணம்

தான தருமங்களால் நீங்கும். ‘எழுபிறப்புந்தீயவைதீண்டாபழிபிறங்காப் பண்புடைமக்கட்டெறின்’ என்றார் திருவள்ளுவரும். நிரயம் பிறசெய்யுளிற் குறிக்கப்பட்டது. (35)

சித்திர மிலகு செவ்வாய்ச் சீறடிச் சிறுவர் தம்மைப் புத்திர ரென்னுஞ் சொற்குப் பொருளிலை யயர்த்தி போலா மித்தக வதனை நாடி யில்லறம் பூண்டு நிற்ற முத்தம் நெறியே யாகுந் தவத்தின தொழுக்கு மஃதே.

இ-ன்: சித்திரம் இலகு செவ் வாய் சிறு அடி சிறுவர் தம்மை - அழகு விளங்குகின்ற சிவந்தவாயையும் சிறியகால்களையுமடைய பிள்ளைகளை, புத்திரர் என்னும் சொற்கு - புத்திரரென்றுவழங்குகின்ற சொல் லுக்குள்ள, பொருள் நிலை - பொருள்மைதியை, அயர்த்தி போல் ஆம் - மறந்தாய்போ ஆம், இ தகவு அதனை நாடி இல்லறம் பூண்டு நிற்றல் - இத்தன்மையைச் சிந்தித்து இல்லொழுக்கத்தைப் பேணிறிற்பது, உத்தம நெறியே ஆகும் - மேலான வழியேயாம், தவத்தினது ஒழுக்கும் அஃதே - தவபொழுக்கத்துக்குச் செல்லுமுறையுமதுவேயாம் எ-ஆ.

புத் - தரர் = புத்திரர் - புத் என்னும் நரகத்தினின்றுங்காப்பவர் : புத் - புதல்வரைப்பெற்றோரடையும் நரகம். போல் ஓப்பில்போலி. இத்தகவென்றது புதல்வரைப்பெற்று இரே புத்தென்னும் நரகத்தினின்று நீங்குவரென்பதை. ஏ-தேற்றம். ‘அறத்தாற்றிலில்வாழ்க்கையாற்றிற் புறத்தாற்றிற் போதூயப்பெறுவதெவன்’ என்றுதிருக்குறட்படி இல்லறத் தொழுகுதல் தவத்திற்கிணையான சால்புடைத்தாதவின்’ இல்லறம் பூண்டு நிற்றலுத்தம நெறியேயாகும்’ என்றார். (36)

குவஷு நிவப்பின் மிக்க கோடுயர் குடுமிக் குன்றி னிவர்வுறு காத லாள ஸியர்படு சார லெய்தித் திவவொடு போத லன்றிச் சேஞ்சு வகளுந் தன்மைக் குவமைய தாகு பின்னே யுயக்தவத் தொழுக வுன்னஸ்

இ-ன்: குவு உறு நிவப்பில் மிக்க கோடு உயர் குடுமி குன்றின் இவர்வுறு காதவாளர் - குவிவுடன்கூடிய உயரத்திற்கிறத்த கொடுமுடி யுயர்ந்த உச்சியினையுடைய மலையின்மேலேறும் ஸிருப்பமுடையோர், இயல் படு சாரால் எய்தி - தகுதி பொருந்திய அம்மலையின் சாரவிற் போய், திவவொடு போதல் அன்றி - அங்குள்ள படி வழியாக ஏறுவ தன்றி, சேண் உற உகரும் தன்மைக்கு - ஆகாயத்தையளாவப்பாய்த் தன்மைக்கு, உவமையது ஆகும் - ஒப்பாகும், இன்னே உயர் தவத்து ஒழுக உண்ணல் - இப்பொழுதே உயர்ந்த தவத்திலொழுக நினைத்தல் எ-ஆ.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

குவிவுடன் கூடிய உயர்மாவது:- கீழ்ப்புறத்தின் சுற்றளவினின்று மேற்புறத்தின் சுற்றளவு முறை முறையே குறைவுபடாமல் ஒத்துத் தோன்றுவது. அங்ஙன்தோன்றுமலை உயர்ந்த சிராத்தையுமடைத் தாயவழிச் சாரல்சுருங்கி நெட்டென்தோன்றும். அதிலிவர்தற்கு விரும்புவோர் தமக்கு வரச்ப்பான சாரலைத் தேடி ஆங்ஙனமுள்ள புடி வழியா யிவர்ந்தாலதனுச்சியிற் செல்லுதல் கூடும், அங்ஙனமன்றி விரைந்து செல்லவென்னி ஒரே முறையிலுச்சியிற் பாய்ந்தால் வீழ்ந்து மாய்வர், அது போலவே ஒழுகுதற்கரிதாகிய தவநிலையினிற்க விரும்பும் நீ அதன் கீழுள்ளனவாகிய கிருகத்தம் வானப் பிரத்தமென்னு நிலைகளிற் காலமறிந்து நின்று மேற் செல்லினுண்ணெண்ணங்கைகூடும், இடையினுள்ள எவற்றை விட்டுப் பிரமசரியத்தினின்றே செல்லவையானால் விரும்பிய நிலை கிட்டாது தவறி அலக்கட்ட படுவாய் என்பதாம். மிக்க குன்று உயர்குன்று எனத்தனித்தனி இயையும்.

(37)

தருவினில் விலங்கி ஸன்ன தகையன பிறவிற் கால
வருபயன் கோடற் கன்றே மற்றவை வரைதல் செய்யார்
பெருகுமில் ஸற்றதி ஞேடும் பெருமகப் பொருட்டா னீயு
மரிவையை மனந்து பின்னு எருந்தவம் புரிதி யன்றே.

இ-ஸ: தருவினில் - மரங்களினின்றும், விலங்கில் - மிருகங்களினின்றும், அன்ன தகையன பிறவில் - அவைபோன்றபிறவற்றினின்றும், சாலா வரு பயன் - மிகுதியாகவருகின்ற பிரயோசனத்தை, கோடற்கு அன்றே - பெறுதற்கல்லவா, அவை வரைதல் செய்யார் - அவற்றை யுலகத்தவர்கள் விலக்குகின்றிலர்! (அதுபோல), நீயும் - நீயும், பெருகும் இல்லறத்தினேடும் பெரு மக பொருட்டால்-வளருகின்ற இல்லறத்தின் பொருட்டுஞ் சிறந்த புதல்வர்ப்பேற்றின் பொருட்டுமாக, அரிவையை மனந்து-ஒரு கன்னியை விவாகஞ்செய்து, பின் நாள் அரும் தவம் புரிதி - பிற்காலத்தில் அரியதவத்தைச் செய்வாய் எ-று.

பழமுதலிய பயன்களைப் பெறுதற்பொருட்டு மரமுதலியவற்றை வளர்ப்பது போலவே விருந்தினர் முதலாயினேரை ஒம்பலும் மகப்பெறு தலுமாகிய பயன்களைப் பெறுதற்பொருட்டு மனங்கு செய்வாய் என்பதாம்.

(38)

இந்தநன் னிலைமே னோ யெண்ணிலை யிந்நாள் காறு
முந்துசெய் கடன தாற்றி முற்றினை முறையே யன்னுட்
சிந்தனை செய்த வானேரக் கவிமுதற் சிறப்புச் செய்யாய்
மைந்தநீ யின்னே நோற்கும் வண்ணமே யெண்ணற் பாற்றே.

இ-ஸ: மைந்த நீ - புத்திரனே! நீ, இந்த நல் நிலை மேல் நாளே எண்ணிலை - இந்தச் சிறந்த இல்லொழுக்கத்தை முன்னாளிற்றுனே நினைத்

கந்தபுராணம்

திலாய், இ நாள் காறும் முந்து செய்கடன் அது ஆற்றி முற்றினை - இது நாள்வரையும் முன்னெழுகப்படுவதாகிய பிரமசரியத்தையனுட்டித்து முடித்தாய், முறையே - முறைப்படி, பல் நாள் சிந்தனை செய்த வானேர்க்கு அவி முதல் முதல் சிறப்பு செய்யாய் - பலநாளாக (உன்னேற் றப்படுவனவற்றைப் பெறவேண்டுமென்று) சிந்தித்திருந்த தேவர்களுக்கு அவிகொடுத்தன்முதலான சிறப்புக்களைச் செய்திலாய், இன்னே நோற்கும் வண்ணம் எண்ணற்பாற்றே - இப்பொழுதே தவஞ்செய்யும் படி நினைத்தல் தக்கதா? எ-று.

மே னு ளே என்பதில் ஏ - எதிர்மறை. பன்னூட் சிந்தனை செய்த வானேர்க்கு என்றதற்குப் பிரமசரிய விரதமனுட்டிக்கும் போது மனத் தாற்றியாளிக்கப்பட்ட தேவர்க்கெனவுரைப்பிலுமாம். வேள்விவேட்டல் இல்லறத்தார்க்குரிய தருமங்களுள்ளான்றுதனின், வானேர்க்கவிமுதற் சிறப்புச் செய்யாயென்றது இல்லறத்தினின்றிலா என்னுங் கருத்தைக் குறிப்பானுணர்த்தியது. (39)

இந்திரர் புகழுந் தொல்சீ ரில்லறம் புரிந்து னோர்க்குத்
தந்தம் தொழுக்கந் தன்னிற் றகுமுறை தவறிற் றேனுஞ்
சிந்திடுந் தீர்வு முண்டாற் செய்தவர்க் கலைய சேரி
நுயந்திட ஸிதால் வெற்பி னுக்சியிற் றவற லொப்ப.

இ-ஸ: இந்திரர் புகழும் தொல் சீர் இல்லறம் புரிந்துனோர்க்கு - இந்திரனும் புகழுத்தக்க பழைய சிறப்பினையுடைய இல்லறத்தி லொழுகினவர்களுக்கு, தம் தமது ஒழுக்கம் தன்னில் தகும் முறை தவறிற்று ஏனும் - தங்கள் தங்களொழுக்கத்தில் விதித்தமுறையை சிறிது வழுவவியதாயினும், சிந்திடும் தீர்வும் உண்டு - அக்குற்றத்தைத்தீர்க்கவல்ல பிராயச் சித்தமுழுள்ளது, செய்தவர்க்கு அனைய சேரின் - தவஞ்செய்பவர்களுக்கு அந்த வழுவருமாயின், வெற்பின் உச்சியில் தவறல் ஒப்ப - மலையின் முடியினின்று தவறுதலைப்போல, உயந்திடல் அரிது - உய் தி பெறுதல்கூடாது எ-று.

மலையின்டுப்புறங்களினின்று தவறினேர் ஒருவாறுயிர் பிழைத்தல்கூடும், உச்சியினின்று தவறினேர் எவ்வாற்றுனுமிறப்பது தின்னம், அதுபோல, இடைக்கண்ணதான் இல்லொழுக்கத்தினிற்போர் ஒழுகலாறின்வழுவினரேற் கழுவாயியற்றித்தீர்த்தல் கூடும், கடைக்கண்ணதாகியதுறவறத்தினின்று வழுவின் எவ்வாற்றுனுந்தீர்வில்லை என்பதாம். உம்மை முன்னையது எதிர்மறை. பின்னையது சிறப்பு. செய்தவர் - செய்கின்ற தவத்தையுடையவர்; இது வடமொழி நடை. பெருவளத்தையுடையதென்பார் 'இந்திரர்புகழுந்தொல்சீல்லறம்' என்றார். (40)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

சுழிதரு பிறவி யென்னுஞ் சூழ்திரைப் பட்டுச் சோர்வற்
றழிதரு துயர நேமி யகன்றிடல் வேண்டு மேனுங்
கழிதரு நாளா னஸ்லாற் கதுமெனத் துறக்க லாமோ
வழிமுறை நுழமு ஞேரின் மற்றது புரிதி மன்னே.

இ-ள: சுழி தரு பிறவி என்னும் சூழ் திரை பட்டு - சுழித்தல் பொருந்திய பிறவியென்கின்ற சூழ்ந்ததிரையிலகப்பட்டு, சோர்வு உற்று அழிதரு - வாட்டமுற்று அழிகின்ற, சூயரம் நேமி - துன்பமாகிய கடவினின்று, அகன்றிடல் வேண்டுமேனும் - நீங்குதல், வேண்டுமாயினும், சுழிதரு நாளான் அல்லால் - கழியவேண்டியநாட்கள் கழிந்தபின்வன்றி, கதும் என துறக்கல் ஆமோ - விரைவில் நீங்குதல் கூடுமா?, வழிமுறை-தொன்றுதொட்டுவருமுறைப்படி, நுழம் முன்னேரின் - உனது முன்னேர் போலவே, அது புரிதி - அதனைச்செய்வாய் எ-று.

இல்லறத்தினின்றபின் துறவறத்தினிற்பாயென்பதாம். சுழி தரு திரை என இயைக்க. ஒன்றன்பின்னென்றுகத்தொடர்ந்துவருதவின் 'பிறவியென்னுஞ்குழித்திரை' என்றார். (41)

தேவரு முனிவர் தாழுஞ் செங்கண்மா லயனு மற்றும் யாவரு மடந்தை மாரோ டிஸ்லறத் தொழுகுந் தன்மை மேவரப் பணித்தா னன்றே விமலையோ டனுகி மேனுட் டாவரும் புவன மாதி சராசரம் பயந்த தாணு.

இ-ள: தேவரும் - தேவர்களும், முனிவர் தாழும் - முனிவர்களும் செம் கண் மால் அயனும் - சிவந்த கண்ணையுடைய திருமாலும் பிரமதேவரும், மற்றும் யாவரும் - மற்றுமெல்லோரும், மடந்தைமாரோடு இல்லறத்து ஒழுகும் தன்மை மேவர - மனைவியருடன் கூடியில்லொழுக் கத்தில் லொழுகுமாறு, மேல்நாள் விமலையோடு அனுகி தா அரும் புவனம் ஆதி சராசரம் பயந்த தானு - முந்காலத்திலுமாதேவியாருடன் கூடிக் குற்றமற்ற உலக முதலிய நிலையியற் பொருள்களையும் இயங்கியற் பொருள்களையும் படைத்த சிவபிரான், பணித்தான் அன்றே-கட்டளை செய்தாரன்றே எ-று.

விமலையோடனுகியென்றதனாற் கடவுளும் விலக்கினாரல்லரென்ப துணர்த்தப் பட்டது. தாழுஞ் கூடியிருந்து பிறரையுமங்ஙனமே யிருக்கும் படி பணித்தார் என்பதாம். (42)

மறுக்கலை யவன்றுன் செய்த வரம்பினை வழியை வேண்டி வெறுக்கலை யெனது கூற்றை விலக்கலை யுலகின் செய்கை செறுக்கலை யிகலு மற்றுற் செப்பலை சிறிது யாற்றந் துறக்கலை யெமரை யின்னே தொன்முறை யுனர்ந்த தூயோய்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: தொல் முறை உணர்ந்த தூயோய் – பழமையான முறை களையறிந்த சுத்தனே!, அவன் செய்த வரம்பினை மறுக்கலை – அந்தச் சிவ பிரான்மைத்தருளியவரையறையை மறுக்காதே!, வழியை வேண்டி – சுந்ததியைவிரும்பி, எனது சூற்றை வெறுக்கலை – என்னுடைய வார்த்தையை வெறுக்காதே, உலகின் செய்கை விலக்கலை – உலக நடையை விலக்காதே, செறுக்கலை – கோபமுறைதே, இகலுமாற்றால் சிறிதும் மாற்றம் செப்பலை – மாறுபடும்வண்ணஞ் சிறிதாயினும் வார்த்தையைப் பேசாதே, எமரை இன்னே துறக்கலை – எங்களையிப்பொழுதே நீக்காதே எறு.

இகலுதல் – இறைவரியற்றிய நியதிக்கும் உலகநடைக்கும் தமது மொழிக்கும் மறுதலைப்படுதல். (43)

வேறு

ஆடக வனப்புடை யருந்ததியை நீங்கான்
மாடுற விருத்தியும் வசிட்டமுனி யென்போ
நீடுதவ நோன்மைகொடு நின்றனன தன்றிப்
பிடுகேழு ஞாலமிசை பெற்றபழி யுண்டோ.

இ-ள்: வசிட்டமுனி என்போன் – வசிட்டமுனிவரெனப்படுவர், ஆடக வனப்பு உடை அருந்ததியை நீங்கான் – பொன்போலுமழுகினை யுடைய அருந்ததியைப் பிரியாது, மாடு உற இருத்தியும்-பக்கத்திலிருத் தியபோதும், நீடுதவ நோன்மை கொடு நின்றனன் – உயர்ந்த தவவன் மையைக்கொண்டு நின்றார், அது அன்றி – அதுவல்லாமல், பீடு கெழு ஞாலமிசை பெற்ற பழி உண்டோ – பெருமைபொருந்திய இப்பூவுலகத் திற் பெற்றுக்கொண்ட பழி யாதேனுமுண்டா? எறு.

பெருமயலைவிளைக்கவல்லாளன்பார் ‘ஆடகவனப்புடையருந்தது’ என்றார். (44)

துயக்குறு பவத்திடை தொடர்ச்சியறு தூயோர்
நயப்பொடு வெறுப்பகலி ஞானமட மானார்
முயக்குறினு மாதவ முயன்றிடினு மன்னோர்
வியத்தகு மனத்துணர்வு வேறுபடு மோதான்.

இ-ள்: துயக்கு உறு பவத்து இடை தொடர்ச்சி அறு தூயோர் – சோர்வுபொருந்திய பிறவியின்கண்ணே சம்பந்தமில்லாத சுத்தர்கள், நயப்பொடு வெறுப்பு அகவின் – விருப்பையும் வெறுப்பையுமொழித் தால், நாளும் மட மானார் முயக்கு உறினும் – தினந்தோறும் அறியாமையையுடைய பெண்களுடைய கலவியைப் பொருந்தினாலும், மா தவம்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

முயன்றிடினும் – பெரியதவத்தைச் செய்தாலும், அன்னேர் விய தகும் மனத்து உனர்வு வேறுபடுமோ – அவர்களுடைய புகழுத்தக்க மனத்து லுள்ள அறிவு வேறுபடுமா? (படாதே) எ-று.

நாளுமென்பதிலும்மை முற்று. எல்லாநாட்களினுமென்றபடி. (45)

மேனவியஸ் பான்வரையு மெஸ்லியலை மேவிற்
ருனமுள தாகுமரி தானதவ மாகும்
வானமுள தாகுமிவண் மண்ணுமுள தாகு
முனமில தாகுமரி தொன்றுமிலை யன்றே.

இ-ள்: மேன இயல்பான் வரையும் மெஸ்லியலை மேவில்-மேலான சிறப்புன் மணஞ்செய்தபெண்ணைக் கூடினால், தானம் உளது ஆகும்- கொடையுண்டாம், அரிது ஆன தவம் ஆகும்-அரிதாகிய தவமுமுண்டாம், வானம் உளது ஆகும்-மேலுலகப்பேறுமுண்டாம், இவண் மண்ணும் உளது ஆகும்-இப்புவுலகப் பேறு முன்டாம், ஊனம் இலது ஆகும்-குறைவு இல்லாமலொழியும், அரிது ஒன்றும் இலை-அருமையானது ஒன்றுமில்லை எ-று.

முறைப்படியில்லறத்தொழுகினால் எல்லாங்கிடைக்கு மென்பதாம். (46)

காண்டகைய தங்கணவ ரைக்கடவு ளார்போல்
வேண்டலுறு கற்பினர்த மெய்யுறையி னிற்கு
மீண்டையுள தெய்வதமு மாழுகிலு மென்று
லாண்டகைமை யோர்களு மவர்க்குநிக ரன்றே.

இ-ள்: காண் தகைய தம் கணவரை கடவுளார் போல் வேண்டல் உறு கற்பினர் தம் மெய் உரையில். காணப்படுந் தகுதியையுடைய தமது நாயகரைக் கடவுளைப்போல நினைந்து வழிபடுகின்ற பதிவிரதை களது கட்டளைப்படி, ஈண்டை உள தெய்வதமும் மாழுகிலும் நிற்கும் என்றால்-இவ்வுலகத்திலுள்ள தெய்வங்களும் பெருமை பொருந்திய மேகங்களும்மைந்து நடக்குமாயின், அவர்க்கு-அப்பதிவிரதைகளுக்கு, ஆண் தகைமை யோர்களும் நிகர் அன்று ஏ-ஆண்டன்மையையுடைய வர்களும் ஓப்பல்லவே எ-று.

சண்டை என்பதில் ஜி சாரியை. தம்மோடினிது பயின்ற கணவரென்பார் ‘காண்டகைய தங்கணவர்’ எனவும், நெடுங்காலமருந்தவு மியற்றுதலால் வெளிப்படக் கண்டதெய்வத்தைப் போல் அவரை

கந்தபுராணம்

நாடோறும் ஆராமையோடு வழிபடுகின்ற வென்பார் ‘கடவுளார் போல் வேண்டலுறு’ எனவும், மாருயினர்க்குத்தாமே தீங்குவிளைப் பணவாதலின் ‘மெய்யுரை’ எனவும், எல்லாத் தெய்வங்களுமென்பார் ‘ஈண்டையுள்தெய்வதம்’ எனவும், இந்திலவுக்கத்துயிர்களின் வாழ்வுக் கிணறியமையாத முகிலென்பார் ‘மாரமுகில்’ எனவும், சிறந்த ஆடவரு மென்பார் ‘ஆண்டகைமை யோர்களும்’ எனவும் கூறினார். மாழு கிலென்பதற்கிண்டுக் கரிய முகிலெனஸ் சிறப்பன்று; அந்திறமுடைத்தாய மேகம் அவராணையின்றியே மழைபெய்தலின். அருந்தவஞ் செய்யுதம் போலியராலாகாதனவும் மகளிராலாகற்பாலன்; அவரை நீ விலக்குவதென்னை என்பது குறிப்பு. இச் செய்யுட் கருத்தை “தெய்வந் தொழு அள் கொழுநற்றெழும்பெதமுவாள்-பெய்யெனப் பெய்யுமழை” என்னுந் திருக்குறளும் அதற்குப் பரிமேலழகருரைத்த உரையும் உணர்த்துதல் காணக.

(47)

ஆயிழையொ டின்புறு மறத்தைமுத ஸாற்றும்
தூயதவ நன்னெறி தொடங்கல்புரி வாயேன்
மாயமிகு காமவிடம் வந்தனுகி னம்மா
மேயவிதி காக்கினும் விலக்கியிட ஸாமோ.

இ-ன்: ஆயிழையொடு இன்புறம் அறத்தை முதல் ஆற்றுய்-மனைவியுடன் கூடியின்பமனுபவித்தலாகிய இல்லோழுக்கத்தை முதலி வொழுகாயாகி, தூயதவ நல் நெறி தொடங்கல் புரிவாயேல் - பரிசுத்தமாகிய நல்ல தவநெறியை யொழுகத் தொடங்குவாயானால், மாயம் மிகு காம விடம் வந்து அணுகின்-அப்பொழுது மாயத்தான் மிக்க காமமாகிய நஞ்ச வந்து நெருங்கும் (நெருங்கினால்), மேய விதி காக்கினும் விலக்கியிடல் ஆமோ-உண்ணேச்சார்ந்த விதிதுனை செய்தாலும் அதனைத் தடுத்தல் இயலுமா (இயலாதே) எ-று.

கூடி என்பது சொல்லெச்சம். ஆற்றுய்-முற்றறைச்சம், தொடங்கல் புரிவாயேல் காமவிடம் அணுகும், அணுகின் விலக்கிடலாகாது என்னுமிகு தொடர்களையமொரு தொடப்படுத்தினார். மெல்லெனவுட்புகுந்து மதியை மயக்குதலின் ‘மாயமிகுகாமவிடம்’ எனவும், அது விதி யினும் வலிதென்பார் ‘விதிகாக்கினும் விலக்கியிடலாமோ’ எனவும் கூறினார். விதியும் மதியுமியைந்துழி விலக்குதலெளிதாகவும் மறுத்துக் கூறியது காமத்தால் விளையுந் தீங்கை வலியுறுத்தற்கென்க. “ஊழையும்ப்பக்கங்கான்பர்” எனப்பிற்கும் பிரூண்டு விதியின் வலியைக்குறைத்துக் கூறினார்.

(48)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

துறந்தவர்கள் வேண்டியதோர் துப்புரவு நல்கி
யிறந்தவர்கள் காழுறு மிருங்கட னியற்றி
யறம்பலவு மாற்றினிருந் தோம்புமுறை யல்லாற்
பிறந்தநெறி யாலுளதோர் பேருதவி யாதோ.

இ-ன்: துறந்தவர்கள் வேண்டியது ஓர் துப்புரவு நல்கி-துறவறம் பூண்டோர் விரும்பிய அனுபவங்களைக் கொடுத்து, இறந்தவர்கள் காழு ரும் இரும் கடன் இயற்றி-இறந்த முன்னேர் விரும்பத்தக்க பெரிய கடன்களைச் செய்து, அறம் பலவும் ஆற்றி-வேறு பல தருமங்களையுஞ் செய்து, விருந்து ஒம்பும் முறை அல்லால்-விருந்தினரைப் பேணுகின்ற ஒழுக்கமேயன்றி, பிறந்த நெறியால் உளது ஓர் பேர் உதவி யாது— பிறந்ததன்மையினாலுண்டாகிய பெரிய உதவியாது? எ-று.

துறந்தவர்களென்றது வானப்பிறத்தனையுஞ் சன்னியாசிளையு முணர்த்து மேனும் பிரமசாரியையு மு பலக்ஞத்தானமைக்க. “இவ் வாழ்வானென்பானியல்புடைய மூவர்க்கு நல்லாற்றினின்றதுஜை” என்றுர் திருவள்ளுவரும். வேண்டிய துப்புரவு நல்கலாவது:- தம்மொழுக்க நெறிகளின் முடியச்செல்லுமாவும் அச்செலவுக்குப் பசி நோய் குளிர் முதலியவாற்றுனிடையூற வாராமல் உண்டி மருந்து உறையுள் முதலிய னவுதவி நிற்பித்தல். துறந்தவரென்பதற்குக் களோகனைனவராற்றுறக் கப்பட்டாரென்பதுமாம். கடன்-பிண்டம் திலோதகம் முதலியன் கொடுத்தல். அறம் பல வென்றது தீவேட்டல் சுற்றத்தாரை யோம்பல் முதலியன். ஏனைய மூவகையொழுக்கமும் துறந்தார்க்குமிஹந்தார்க்கு முதலியாகாமைதோன்ற ‘பேருதவியாதோ’ என்றார். “தென்புலத்தார்தெயவம் விருந்தோக்கருணென்றாங் - கைம்புலத்தாரேம் பறலை” என்றார் திருவள்ளுவரும். (49)

மெத்துதிற லாடவரு மெல்லியனல் லாருஞ்
சித்தமுற நன்கினெடு திதுசெய ஹுழே
யுந்துபடி யல்லதிலை யாழுஹவ ரோன்செய்
வித்துபய னேயலது வேறுபெற லாமோ.

இ-ன்: மெத்து திறல் ஆடவரும்-மிக்க வலிமையினையுடைய ஆடவர்களும், மெல் இயல் நல்லாரும் - மென்மையாகிய சாயலினை யுடைய பெண்களும், சித்தம் உற-மனமிசைய, நன்கினெடு திது செயல்-தன்மையையுந் திமையையுஞ் செய்தல், ஊழ் உய்த்த படி ஏ அல்லது இலை ஆம்-விதி செலுத்தியபடியேயன்றி அதற்கு மாருயன்றும்,

கந்தபுராணம்

உழவர் ஒன் செய் வித்து பயனே அலது-உழவர்கள் சிறந்தவயலில் தாம் விதைத்த விதையின்பயனேயென்றி, வேறு பெறல் ஆமோ-வேகேரு பயனைப் பெருதல் கூடுமா? (கூடாதே) எ-று.

நன்மை தீமைகள் விளைதற்கு ஊழ் காரணமாமன்றி ஆச்சிரமங்காரணமன்று, நல்லவுழினால் இல்லறத்தினிற்போர் நன்மை பெறுதலும் தீயலுழினால் துறவறத்தினிற்போர் தீமைபெறுதலுங் கூடுமென்பது குறிப்பு. ஏகாரங்கள்-தேற்றம். எடுத்துக்காட்டுவமையனி. (50)

நற்றவம் தாகுமி ஸறந்தனை நடாத்திச்
சுற்றமற நீங்குதுற வேதுறவ தம்மா
மற்றுது புரிந்திடி னுனக்குநவை வாரா
வற்றுது மறுத்துரைய லாணைநம் தென்றுன்.

இ-ன்: நல் தவம் அது ஆகும் இல்லறம் தனை நடா தி-சிறந்த தவமாகிய இல்லொழுக்கத்தை நடாத்தி, சுற்றமற அற நீங்கு துறவே துறவு-சுற்றறத்தாராந் தன்மை நீங்கும்படி துறக்கின்ற துறவே துறவறமாம், அது புரிந்திடின் உனக்கு நவை வாரா-அதனைச் செய்தால் உணக்குக் குற்றங்கள் வாராவாம், அது மறுத்து உரையல்-அதனை மறுத்துப்பேசற்க, நமது ஆணை என்றுன். எம்முடைய கட்டளையிது வென்று கூறினார் எ-று:

‘ஆற்றினெழுக்கிய நனிமுக்காவில் வாழ்க்கை - நோற்பாரி ஞேன் மையடைத்து’ என்னுந் திருக்குறட் கருத்தையுள்ளிட்டு ‘நற்றவமதாகு மில்லறம்’ என்றார். அது புரிந்திடல்-இல்லறத்தொழுகியபின் துறத்தல். 48 ஞ் செய்யுட்கருத்தையுள்ளிட்டு ‘இல்லறந்தனை நடாத்தி-நீங்கு துறவே துறவு’ எனவும், ‘அதுபுரிந்திடில் உனக்கு நவைவாரா’ எனவும் கூறினார். ஏ-பிரிந்திலே. இதுகாறுங் கூறியவற்றை மறுப்பின் ஒருப்படுத்தவியலாதென்று நினைந்து ஆணையிட்டார். (51)

அன்னபல மாமுனி யறைந்திடலு மோரா
முன்னமறை யாதிய மொழிந்ததுணி வென்றுர்
பன்னக மணிந்திடு பரன்பனியு மென்று
ரென்னினி யுரைப்பதென வெண்ணியினை கின்றுன்.

இ-ன்: மாமுனி-சிறந்த சூச்சகமுனிவர், அன்ன பல அறைந்திட ஊம்-அத்தன்மையான பலவார்த்தைகளைக் கூறுதலும், ஓரா-மிருககள் தீயர் கேட்டுணர்ந்து, முன்னம் மறை ஆதிய மொழிந்த துணிவு என்றார் - முதலில் வேத முதலியநூல்கள் கூறிய கோட்பாடு என்றார், பன்னகம் அணிந்திடு பரன் பணியும் என்றார் - சர் ப் பங்களைய ணிந்த சிவப்ரீரானது கட்டளையுமென்றார், இனி உரைப்பது என்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

என-இனியான் சொல்வது யாதென்று, என்னி-ஆலோசித்து, இனை
கின்றுன்-வருந்துவாரானா எ-று.

மறையாதிய மொழித்ததுணீவென்றதற்கு முன்னமென்றதனால்
பரன்பனி என்றதற்குப் பின்னரென்றதை வருவிக்க, வருவிக்கவே,
முன்கூறியதை மறுத்தேங்கவும் பின்னும் வலிந்து கூறுகின்றார் இனி
மறுப்பதழகன்றென்று ஆலோசித்தாரென்பது பெறப்பட்டது. (52)

தத்தம் தருட்குரவர் தாவில்வள நீங்கி
யத்தியிடை யாழ்கெனினு மன்பின்து செய்கை
புத்திரர்க் டங்கள்கட ஞம்புதுமை யன்றே
யித்திற மறுக்கல் விசைந்திடுவன் யானும்.

இ-ள்: தத்தமது அருள் குரவர்-தங்கள்தங்களுடைய அன்புள்ள
தாய்த்தையர், தா இல் வளம் நீங்கி அத்தி இடை ஆழ்க எனி
ஞும்-குறைவில்லாத செல்வங்களையெல்லாமிழுந்து கடவிலமிழ்ந்தும்
படிபணித்தாலும், அன்பின் அது செய்கை புத்திரர்கள் தங்கள்
கடன் ஆழ்-ஆர்வத்தோடுதனைச்செய்வது புதல்வர்களுடைய கடமை
யாகும், புதுமை அன்று-அது நாதனமல்ல; (ஆதலால்), யானும்-
நானும், இதிற்கும் மறுக்கலன் இசைந்திடுவன்-இசுசெயல்மௌமலுடன்
படுவேன் எ-று.

கெடும்படி நினைந்து சொல்லினும் மனமியைந்து செய்வது புதல்
வர்க்குக் கடமைாதவின், நன்மைபயப்படுதென நினைந்து கூறுமிதினை
நான்மறுப்பது தவறுமென்று நினைத்தாரென்பதாம். (53)

தந்தைசொன் மறுப்பவர்க் டாயுரை தடுப்போ
ரந்தமறு தேசிகர்த மாலையை யிகந்தோர்
வந்தலைசெய் வேதநெறி மாற்றினர்கள் மாருச்
செந்தழல் வாய்நிர யத்தினிடை சேர்வார்.

இ-ள்: தந்தை சொல் மறுப்பவர்கள்-பிதாவின் சொல்லை மறுத்
துப் பேசுகின்றவர்களும், தாய் உரை தடுப்போர் - தாயின் சொல்
லூத் தடுத் துப் பேசுகின்றவர்களும், அந்தம் அறு தேசிகர் தம்
ஆஜையை இகந்தோர்-அழிவற்ற ஆசாரியரது கட்டளையை மீறினவர்
களும், வந்தலை செய் வேத நெறி மாற்றினர்கள்-வழிபாடு செய்யத்
தனுந்த வேதமார்க்கத்தை விலக்கினவர்களும், மாரு செம் தழல்
ஆய நிரயத்தின் இடை சேர்வார்-நீங்காத சிவந்த அக்கினியையுடை
யனவாகிய நரகங்களிற் புகுவார்கள் எ-று.

கந்தபுராணம்

கல்வி கற்பித்தலும் உபநயனஞ் செய்வித்தலுமாகிய தொழில் களாலுமினை பூண்ட ஆசாரியரென்பார் ‘அந்தமறு தேசிகர்’ எனவும், ஏனை நூநெறிகளைல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததாதலின் ‘வந்தனை செய் வேதநெறி’ எனவும், வீழ்ந்தாரை எந்தானுமெழு வொட்டாது தன் னுட்கிடத்தி வருத்தும் நிரயமென்பார் ‘மாரூ-நிரயம்’ எனவும் கூறி அர். ‘மாரூ’ என்பதைத் தழுவோடியைத் துரைப்பினுமாம். (54)

ஆதவின் விலக்கன்முறை யன்றென வலித்துக்
கோதறு குணத்தின்மிகு குச்சகர்த மம்பொற்
பாதம் திறைஞ்சிமுனி யேல்பணியி னிற்ப
ஞேதுவ துங்ககுள தெனக்கழற லுற்றுன்.

இ-ள்: ஆதவின்-ஆதலாஸ், விலக்கல் முறை அன்று-என் பிதாவின் வாக்கை மறுப்பது நீதியன்று, என வலித்து-என்று மனத்தையொருப்படுத்தி, கோது அறு குணத்தில் மிகு குச்சகர் தம் அம் பொன் பாதமது இறைஞ்சி - குற்றமற்ற குணத்தான் மேம்பட்ட குச்சக முனிவரது அழகிய பொன் போன்ற பாதங்களை வணங்கி, முனியேல். கோபங்கொள்ளற்க, பணியில் நிற்பன்-உமது கட்டளைப்படி நிற்பேன்-உனக்கு ஒதுவது உளது-உமக்கு யான் கொல்ல வேண்டிய வார்த்தையொன்று இருக்கின்றது, என-என்று, கழறல் உற்றுன்-சொல்லத் தொடங்கினார் எ-று. (55)

தன்னுரை கொளாதமனை வாழ்க்கையது தன்னின்
வெந்நிரயம் வீழும்வகை யேவிழுமி தம்மா
வன்னரொடு மேவியம் ராடவர் தமக்குப்
பின்னுமொரு கூற்றுமுள தோயினியு முண்டோ.

இ-ள்: தன் உரை கொளாத மனை வாழ்க்கை அது தன்னின்-தன் சொல்லியேற்றுக் கொள்ளாத மனைவியோடு கூடிவாழும் வாழ் வினும் பார்க்க, வெம் நிரயம் வீழும் வகையே விழுமிது-கொடிய நரகத்தில் விழுதலே சிறந்தது, அன்னரொடு மேவி அமர் ஆடவர் தமக்கு-அப் பெண்களோடு கூடிவாழ்கின்ற ஆண் மக்களுக்கு, பின் ஹும் ஒரு கூற்றும் உளதோ-வேறுமொரு யமனுண்டா?, பினியும் உண்டோ-நோயுமுண்டா எ-று.

ஓ-எதிர்மறை, சொற்கோளாத மனையானுடன் கூடிவாழ்தலால் வருந்துன்பம் நரக வேதயினும் மரண வேதனையினும் பெரி தா மென்றபடி.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

என்னுரையி விற்கிறிது மெஞ்சலில் வாகி
மன்னுமியல் பெற்றிடு மாந்தையுள ஓலக்
கண்ணிதனை யான்வரைவல் காயெரிமு னென்னு
சொன்னமொழி கேட்டுமேகிழ் வற்றுமுனி சொல்லும்.

இ-என்: என் உரையினில் சிறிதும் எஞ்சல்லில் ஆகி மன்னும் இயல் பெற்றிடும் மடந்தை உள்ளேல்-யான் சொல்லுமிலக்கணங்களில் அற் பமாயினுங் குறைவின்றியமெந்தவியல்பினோயுடைய பெண்ணிருந்தால், அ கண்ணிதனை-அந்தக் கண்ணிகையை, யான், காய் எரி முன் வரைவல் என்ன-நான் சொல்லித் தெரிகின்ற அக்கினியின் முன்னே மணங்க செய்வேணன்று, சொன்ன மொழி கேட்டு-சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு, முனி-குச்சக்குமுனிவர், மகிழ்வு உற்று சொல்லும்-உவகை பெற்றுச் சொல்லுவார் எ-று.

(57)

வேறு

யானு முய்ந்தன னென்னினை யுய்ந்தன வினையதா வினையீன்று
டானு முய்ந்தன டவங்களு முய்ந்தன தண்ணீரி யதுமற்றுல்
வானு முய்ந்தன மண்ணுல குய்ந்தன வாசவ னெனவாழுங்
கோனு முய்ந்தன னென்னுரை மருமலுட் கொண்டனை யதனுலே.

இ-என்: என் உரை மருமல் உட்கொண்டனை - என் னு டை சொல்லை மருக்காமல் நீ ஏற்றுக்கொண்டாய், அதனால்-அக்கார னைத்தால், யானும் உய்ந்தனன்-நானுமுய்ந்தேன், என் கிளை உய்ந்தன-என் சுற்றத்தாருமுய்ந்தார்கள். இனையதால்-இத்தன்மையால், நினைச்சன்றானும் உய்ந்தனன்-உன்னைப்பெற்றதாயுமுய்ந்தாள், தவங்களும் உய்ந்தன-தவவொழுக்கங்களுமுய்ந்தன, தண்ணீரியதும் அற்று-கருணையும் அப்படியே (உய்ந்தது), வானும் உய்ந்தன-வினையுலகத் தாருமுய்ந்தார்கள், மன் னு வ கு உய்ந்தன-நிலவுலகத்தாருமுய்ந்தார்கள், வாசவன் என வாழும் கோனும் உய்ந்தனன்-இந்திரனென் னும் பெயருடன் வாழுகின்ற தேவராசனுமுய்ந்தான் எ-று.

பெளத்திரனுதிப்பதால் மைந்தற்குப் பின்னும் பின்டதான் முதவியவற்றைப் பெறுதற் கேதுவாமாதவின் 'யானுமுய்ந்தனன்' எனவும், உன்னன்னையும் உன் கடி மணச்சிறப்பைக் கானுதற்கு மிக்க ஆவலுடையாளென்பது போதர 'நினையீன்றுடானுமுய்த்தனன்' எனவும், குலந்தழைக்குமாதவின் 'என்கிளையுய்ந்தன்' எனவும், இலவாழுந்த பின்னர்த்துறந்து செய்யுந்தவம் பங்கமுருதாதவின் 'தவங்களுமுய்ந்தன்' எனவும், தந்தை சொலிகவாதாணிடத்துத் தண்ணீரியுமுளதா மாகவின் 'தண்ணீரியுய்ந்தன்' எனவும், யாகமுதவினவற்றைச் செய்தவால் தேவர்

கந்தபுராணம்

களும் தலைவனான இந்திரனும் அவி முதனியவற்றையேற்று மகிழ் வாராதவின் ‘வானுமுய்ந்தன வாசவனனவாழுங் கோனுமுய்ந்தன்’ எனவும், களைகணற்றுரைக்காத்தன முதலிய தருமங்களைச் செய் தலால் நிலவுலாகத்தார்க்கு நன்மையுள்தாமாதவின் ‘மன்னுவகுய்ந்தன்’ எனவும் கூறினார்.

(58)

வேண்டும் வேட்கையை யுரைத்தியான் மைந்தநீ விளம்பிய வியல் பெல்லாம் பூண்டு குற்றமோர் சிறிதுமில் ஸாததோர் பூவையைப் புவியின் பாற் ரேண்டி நின்வயிற் புணர்க்குவ னங்கது செய்கலா தொழிலே னேன் மாண்டி றந்திடுங் குறைமதிக் கதிரென மாய்கவென் றவமென் ருன்.

இ-ள: மைந்த-மகனே!, வேண்டும் வேட்கையை உரைத்தி விரும்பிய விருப்பத்தைச் சொல்வாய், நீ விளம்பிய இயல்பு எல்லாம் பூண்டு-நீ சொல்லிய விலக்கண முழுதுமமைந்து, ஓர் சிறிதும் குற்றம் இல்லாதது-சிறிதாயினுங் குற்ற மில்லாத, ஓர் பூவையை-ஒருவெண்ணை, புவியின்பால் தேண்டி பூவுலகத்திற்கேடி, நின் வயின் புணர்க்குவன்-உன்னிடத்திற் சேர்ப்பேன், அது செய்கலாது ஒழிலேவேனேல் - அதனைச் செய்யாது தவறுவேணேயானால், என் தவம்-நான் செய்த தவமானது, மாண்டு இறந்திடும் குறைமதி கதிர் என் மாய்க-தேய்ந்தழி கின்ற அபரபக்கச் சந்திரனது கிரணம் போலக்கெடுக, என்றான் - என்று கூறினார் எ-று.

தேண்டி-விரித்தல்விகாரம். புதல்வர் தன்னுணைக்கஞ்சியொருப் பட்டு உத்தமக்கன்னிலையை மனஞ் செய்ய வாக்களித்தனராதவின் அவர்மனாததைத் தேற்ற இவ்வாறு சபதமிட்டனர். (59)

இனைய பான்மையிற் குச்சகன் சூஞாத யியம்பழுந் திருமான்முன் புளையு மெய்ப்பெயர் தரித்தசே யாங்கவன் பொலங்கழ றலைப் பூண்டோ தனை னுய்பொருட் டாலிது புகன்றுளை தவத்தினிற் றலையான முனிவ நீயுனக் காரியதா யொருபொருண் முச்சகந் தனிழுங்போ.

இ-ள: இனைய பான்மையில்-இத்தன்மையாக, குச்சகன் சூள் உரை இயம்பழும்-குச்சகமுனிவர் சபதவார்த்தையைக்கூற, திருமால் முன் புளையும் மெய்ப்பெயர் தரித்த சேய்-விஷ்ணுமூர்த்தியால் முன்னு

மார்க்கண்டேயப் படலம்

விற் குட்டப்பெற்ற சிறந்த பெயரைக் கொண்ட புதல்வராகிய கவுச் சகர், அவன் பொலம் கழல் தனை பூண்டு-அவருடைய பொன் போன்ற திருவடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு, தவத்தினில் தலை ஆண் முனிவ-தவத்தில் முதன்மை பெற்ற முனிவரே!, நீ-நீர், ஓர் தனயன் உய் பொருட்டால் இது புகள்றனை-ஒருமகனுய்யும்பொருட்டாக இச் சபதத்தைக் கூறினீர், உனக்கு அரிது ஆய் ஒரு பொருள் மு சகம் தனில் உண்டோ-உமக்கு அரியதாகி ஒரு பொருள் முவலகங்களிலு முண்டா? (இல்லையே) எ-று.

முச்சகம்-சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்பன. முற்றும்மைதொக்கது. பூண்டென்னுமெச்சம் 72 ஞ செய்யுளிலுள்ள என்றான்னு முற்றேடு முடிந்தது. தவமுடையார் பெற்றகரிய தொன்றுயின்றூதவின் 'தவத்தினிற்றலையானமுனிவ..... முச்சகந்தனிலுண்டோ' என்றார். (60)

ஆவ தேனும்யா னுவரப்பதுண் டத்தனை யற்றவ தருஞும்யாய்
சாவ தாயினர் தன்னைய வில்லவர் தங்கைய விலரானோர்
காவ ஸாடவர் தம்முட னுதித்திடார் காசினி தனிலன்னோர்
வீவ தாயினர் பெருங்கிணை வில்லவர் வியத்தகு திருவற்றேர்.

இ-ன்: ஆவதேனும்-அங்ஙனமாயினும், யான் உணரப்பது உண்டு-யான் சொல்வதொன்றுண்டு, (யாடெனில்), அத்தனை அற்றவர்-தந்தையையிழந்தவர்களும், அருஞும் யாய் சாவது ஆயினர்-பெற்றதாயிறக்கப் பெற்றவர்களும், தன்னையர் இல்லவர் - தமக்கையரில்லாதவர்களும், தங்கையர் இவர் ஆனோர்-தங்கையரில்லாதவர்களும், காவல் ஆடவர் தம் உடன் உதித்திடார்-தம்மைக்காக்க வல்ல ஆண்மக்களுடன் பிறவாதவர்களும், காசினி தனில் அன்னோர் வீவது ஆயினர்-துவலகத்தில் அவர்கள் (தமக்கைமுதலானோர்) இறக்கப்பெற்றவர்களும், பெரும் கிளை இல்லவர்-மிக்க சுற்றுத்தாரில்லாதவர்களும், வியத்தகு திரு அற்றேர்-பெருமையிக்க செல்வமில்லாதவர்களும் எ-று:

திரு அழகெனினுமார்ம:

(61)

குடிப்பி றந்திலர் பினியிறு மிருமுது குரவர்பாற் குறுகுற்றேர் கடுந்த யங்கை மிடற்றிறை யாதியாங் கடவுளர் பெயர்கொள்ளாத தடுந்த மாக்கடம் பெயர்பெறு பீடில் ரல்கைதன் ஞுமத்தோர் பழுத்த வந்துளிற் புன்னெற்கிச் சமயமாம் படுகுழிப் பட்டுள்ளோர்.

இ-ன்: குடி பிறந்திலர்-உயர்ந்தகுலத்திற் பிறவாதவர்களும், பினிஉறம் இரு முது சூரவர் பால் குறுக்குற்றேர் - நோய்வரப்பெற்ற தந்தைதாயரிடத்துப் பிறந்தவர்களும், கடு தயங்கிய மிடற்று இறை

கந்தபுராணம்

ஆதி ஆம் கடவுளர் பெயர் கொள்ளாது—நஞ்சார்ந்தகண்டைத்தைய டைய சிவபிரான் முதலாகிய தேவர்களது பெயரைப் பெறுமல், அடுத்த மாக்கள் தம் பெயர் பெறு—தம்மினுங்கீழாகிய விலங்குகளது பெயரைப் பெற்ற, பீடு இலர்—பெருமையில்லாதவர்களும், அவரை தன் நாமத்தோர்—பேய்களின் பெயருடையவர்களும், படித்தலம் தனில் புல் நெறி சமயம் ஆம் படுகுழி. பட்டு உள்ளோர்—நிலவுலகத்தில் இழிவான வழியையுடைய துர்மதங்களாகிய பெருங்குழியிலமிழ்ந்தினவர்களும் எ—று.

பறவை முதலியவற்றின் பெயரும் உபலக்கணத்தான் விலக்கப்படும். (62)

பினியர் மூங்கையர் பங்கினர் வெதிரினர் பிறச்மனை தனிற்செல் வோர்களிகை மாதுரின் விழிப்பவர் பன்முறை காளையர் தமைநோக்கினரிய காதலான் முன்கடை நிற்பவர் நலம்பெறுப் புளைகள்கேரு தனிவிலி ஹன்டியர் துமின்மிகு மியல்பினர் தன்னினு மூப்புற்றேர்.

இ—ள்: பினியர்—நோயாளர்களும், மூங்கையர்—ஊமைகளும், பங்கினர்—முடவர்களும், வெதிரினர்—செவிடர்களும், பிறர் மனை தனில் செல்வோர்—அயல்வீட்டிற்செல்கின்றவர்களும், கணிகைமாதுரின் விழிப்பவர்—பரத்தைப் பெண்களைப்போலப் பார்க்கிறவர்களும், பல் முறை காளையர் தமை நோக்கி நஸ்ரிய காதலால் முன்கடை நிற்பவர்—பலமுறை ஆடவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு பொருந்திய காமவிச்சையுடன் தல்லவாயிலில் நிற்பவர் கரும், நலம் பெற புளைகள்கேரு—சிறப்புப் பொருந்தும்படி தம்மையலங்கரிக்கின்றவர்களும், தனிவு இல் உண்டியர்—குறைவில்லாத உணவையுண்ணுகின்றவர்களும், துயில் மிகும் இயல்பினர்—நித்திரையிக்க இயல்பினையுடையவர்களும், தன்னி னும் மூப்பு உற்கேரு—கணவனிலும் வயதான் மூத்தவர்களும் எ—று.

கணிகைமாதர் முகமலர்ச்சியோடும் புன்னகையோடும் ஆடவர்களுக்குக் காமமுண்டாக நோக்குவரென்க. தனிவிலுண்டி—அதிக போசனம். நலம்பெறுப்புளைகள்கேருதென்றது எவ்வாறு புளையிற்றமக்குப் பேரழகுண்டாமென்று தேர்ந்து டலகாற்றிருத்திப்புளைவோரை; தம் மியல்புக்கேற்ற ஆபரணம் சுகந்தமலர் மாலை மூதலியவற்றையனிவது மங்கையர்க்கு விதிக்கப்படுதலின். (63)

இருமை தங்கிய கோத்திர மரபின ருயர்ந்தவர் குறளானேர் பருமை தங்கிய யாக்கையர் மெல்லுக்குப் படைத்தவர் பயணில்லாக கருமை தங்கிய வடிவினர் போன்னெனக் கவின்றெழு காயத்தோரிருமை தங்கிய பசப்பினர் விளர்ப்பின ரெருவையி னுருமிக்கோர்.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ள: ஒருமைதங்கிய கோத்திர மரபினர்-ஒன்றூந்தன்மைபொருந் திய கோத்திரத்திலுங் குலத்திலும் பிறந்தவர்களும், உயர்ந்தவர்-அளவின் மேற்பட உயர்ந்தவர்களும், குறள் ஆனேர்-குறியவர்களும், பருமைதங்கியயாக்கையர்-பருப்பம்பொருந்தியசரிரத்தையுடையவர்களும், மெல்ல உருபடைத்தவர்-மெல்லிய தேகத்தையுடையவர்களும், பயன் இல்லா கருமை தங்கிய வழிவினர்-பிரயோசனப்படாத கறுப்புநிற மமைந்த சரிரத்தையுடையவர்களும், பொன் என கவின்று எழுகாயத்தோர்-பொன்போலப் பொற்புற்று விளங்குகின்ற சரிரத்தையுடையவர்களும், இருமை தங்கிய பசப்பினர்-அதிகமாகப் பொருந்திய பசலீஸயையுடையவர்களும், விளர்ப்பினர்-வெண்ணிறத்தையுடையவர்களும், ஏருவையின் உருமிக்கோர்-இரத்தம் போலச்செந்திற முடையவர்களும் எ-று.

ஒருமை தங்கிய கோத்திரம்-ஒருகோத்திரம். இருமை பெருமை, இரண்டு நிறமெனினுமாம். பொன்மை செம்மை முதலிய நிறங்கள் போலழகு செய்யாமையின் ‘பயனில்லாக் கருமை’ என்றார். (64)

நானிலாதவ ராடவர் புணர்ச்சியி னணியவர் நகைக்கின்றே
ரேவி லாதவர் பெருமிடல் சான்றவ ரிஞமூது குரவோர்த
மாணை நீங்கோர் சினத்தின ரிகவின ரட்டிற முயல்கின்றேர்
காண வேண்டினர் நடமுத லாயின காமனுற் கவல்கின்றேர்.

இ-ள: நான் இலாதவர் - வெட்கமில்லாதவர்களும், ஆடவர் புணர்ச்சியில் நணியவர்-ஆடவருடன் கூடுதலில் விருப்பமுடையவர்களும், நகைக்கின்றேர்-அதிகமாகச் சிரிப்பவர்களும், ஏன் இலாதவர்-வலிமையில்லாதவர்களும், பெரு மிடல் சான்றவர்-அளவின்மிக்க வலிமையையுடையவர்களும், இரு முது குரவோர் தம் ஆணை நீங்கினர்-சிறந்த தாய்தந்தையராகிய இரு குரவர்களதும் கட்டளையைக் கடந்தவர்களும், சினத்தினர்-கோபமுள்ளவர்களும், இகவினர்-பகையுடையவர்களும், அடு திறம் முயல்கின்றேர் - கொலைத்தொழிலைமுயன்று செய்பவர்களும், நடம் முதல் ஆயின காண வேண்டினர்-நாடகமுதியவற்றைப் பார்க்க விரும்புகின்றவர்களும், காமனுல் கவல்கின்றேர்-மன்மதனால் வருந்துகின்றவர்களும் எ-று.

காமனுற் கவலுதல்-எப்போதும் புணர்ச்சிவிருப்பமுடையவராய் வருந்துதல். (65)

சு னன்பிலர் பெருந்தகை முனிவரை யிகழ்பவ ருயிர்மிது
நேச மென்பன வில்லவர் தங்குல நெறித்தனி னில்லாதோர்
மாக தங்கிய குணத்தினர் நிறையிலார் மனமெனுங் காப்பில்லோர்
தேசி கண்றை மலிதனை றுன்னினர் தேவரைச் சிலையென்றேர்.

கந்தபுராணம்

இ-ள: ஈசன் அன்பு இலர்-சிவபிரானிடத்து அன்பில்லாதவர்களும், பெரும் தகை முனி வரை இகழ்பவர்-பெருந்தகைமையை யுடைய முளிவர்களை நிந்திப்பவர்களும், உயிர் மீது நேசம் என்பன இல்லவர்-ஆண்மாக்களிடத்தன்பில்லாதவர்களும், தம் குல நெறித னில் நில்லாதோர்-தங்கள் குலாசாரத்தில் நிலைப் படாதவர்களும், மாசு தங்கிய குணத்தினர்-குற்றம்பொருந்திய குணத்தையுடையவர்களும், நிறை இலார்-நிறையில்லாதவர்களும், மனம் எனும் காப்பு இல்லோர்-மனமாகிய காவலில்லாதவர்களும், தேசிகன் தனை மனி தன் என்று உன்னினர்-ஆசாரியனை மனிதனென்று நினைந்தவர்களும், தேவரை சிலை என்றேர்-தேவவிம்பத்தைக் கல்லென்றிகழ்ந்தவர்களும் என்று.

நிறை-மனத்திலடக்க வேண்டியவற்றையடக்கியொழுகுதல். “நிறையெனப்படுவது மறைபிறர்தியாமை” என்பதனால்தான் மனக்காவலா வது:—கற்புநெறியிற்றவறு படலாகாதென்னுங் கட்டுப்பாடு. தேசிகனைத் தெய்வமென்று கருதவேண்டுதலின் மனிதனென்றுண்ணினாலை விலக்கினார். தேவர்-ஆகுபெயர்.

(66)

பத்தின் மேற்படு மாண்டினர் பூத்திடு பருவம் வந் தனுகுற்றே ரொத்த பன்பில் ரச்சமின் மனத்தின ருகுமென வுரைசெய்வோ ரத்த னன்னையீந் தருகுமு ஞெருவர்பா ஸார்வமுற் றவர்ச்சேர வைத்த சிந்தையர் பெருமித முற்றுனோர் மடமொடு பயிர்ப்பில் லோர்:

இ-ள: பத்தின் மேற்படும் ஆண்டினர்-பத்தின் மேலானவயதையுடையவர்களும், பூத்திடு பருவம் வந்து அனுகுற்றேர்-இருதுவாகுங் காலம் வந்து நெருங்கப் பெற்றவர்களும், ஒத்த பன்பு இலர்-கணவனுக் கியைந்த பன்பில்லாதவர்களும், அச்சம் இல் மனத்தினர்-பயமில்லாத மனத்தையுடையவர்களும், உரும் என உரை செய்வோர்-இடியைப் போல அதிரப் பேசுகிறவர்களும், அத்தன் அன்னை ஈந்தருகும் முன் ஒருவர் பால் ஆர்வம் உற்று-பிதாமாதாக்கள் தத்தஞ் செய்து கொடுத்தற்குமன் ஒரு ஆடவளிடத்து அன்புவைத்து, அவர் சேர வைத்த சிந்தையர்-அவனைச்சேர்தற்கு நினைத்த மனமுடையவர்களும், பெருமிதம் உற்றுனோர்-கர்வமுடையவர்களும், மடமொடு பயிர்ப்பு இல்லோர்-மடமையும் பயிர்ப்புமில்லாதவர்களும் என்று.

பண்பு-உருவம் நிறம் குணம் முதலியன, பயிர்ப்பு-முன்காணத வைகளைக் கண்டுழி மணங்கொள்ளாமை. பெண்களுக்குரிய நான்கு வகைக் குணங்களுள் 65 ஞ செய்யுளில் நாணையும் ஈண்டு ஏனையவற்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

தையுங் கூறினார் பத்தின் மேற்பட்ட ஆண்டினர் முன்னர் கூறி வீலக் கப்பட்டதலை பூத்திடுபருவம் வத்தனுகுற்றேரன்றது அவ் வாண்டெல்லைக்குட்பட்டாரைக் குறிக்குமின்க: (67)

பிறப்பி நெல்லையில் விழியிலார் தோற்றிய பின்றையே யிழக்
கிள்ளேர்
மறுப்ப யின்றிடுங் கண்ணினர் படலிகை வயங்கிய நோக்கத்தார்
குறிப்பின் மெல்லென வெஃகியே விறித்திடுங் குருட்சாய் நய
நத்தோர்
சிறப்பில் பூனையி நுட்டத்தர் கணத்தினிற் நிரிதரு செங்கண்ணேங்க:

இ-ள்: பிறப்பின் எல்லையிற் வீழி இலார்-பிறந்தபொழுதே கணகளில்லாதவர்களும், தோற்றிய பின்றையே இழக்கின்றோர் - பிறந்த பின்னே அவற்றையிழந்தவர்களும், மறு பயின்றிடும் கண்ணினர் - அடையாளம் பொருந்தப்பெற்ற கணகளையுடையவர்களும், படலிகை வயங்கிய நோக்கத்தார்-படலம் பொருங்கிய கணகளையுடையவர்களும், குறிப்பில் மெல்லென வெஃகி விழித்திடும் குருடர்-குறிப்புடன் மிருதுவாய் விரும்பிப்பார்க்குங் குநட்டு விழியையுடையவர்களும், சாய் நயன்தோர்-பக்கஞ்சாய்ந்த பார்வையையுடையவர்களும், சிறப்பு இல் பூனையின் நாட்டத்தர்-சிறப்பற்ற பூனையின் கண்கள் போன்ற கணகளையுடையவர்களும், கணத்தினில் திரிதரு செம் கண்ணேர் - பேய்க்களின் கண்கள் போலச் சுழலுகின்ற சிவந்த கணகளையுடையவர்களும் என்று.

மறு-கருநிறத்தில் வெண்ணிறமும் வெண்ணிறத்திற் செந்திறமும் முதலாகப் பிறநிறப் புள்ளி தோன்றுதல். படலம்:-காசநீர் முதலியன் தங்கித் தடித்தலாலுண்டாகிய மறைப்பு. குறிப்பின் மெல்லென வெஃகியே விழித்திடுங் குருடரென்றது:—சிறிது போழ்துற்று நோக்கிய பின்னன்றி உடன் கானுதவில்லாதவரை. (68)

தாறு சென்னியர் நரைமுதிர் கூந்தலர் துக்கஞ்சு மைம்பாலார்
வீறு கோதையர் சின்னமார் குழலினர் விரிதரு மளகத்தோ
நிறில் செம்மயிரப் பங்கியர் நிலனிடை யிறக்கிய கேத்தோ
குறு சேர்தரு மோதியர் விலங்கென ஏரமிகு குரலுள்ளோர்:

இ-ள்: தாறு சென்னியர் - அடர்ந்த மயிரையுடையவர்களும், நரை முதிர் கூந்தவர்-நரை மிகுந்த கூந்தலையுடையவர்களும், துகள் உறும் ஜம்பாலார்-அழுக்கடைகளிற் கூந்தலையுடையவர்களும், வீறு

கந்தபுராணம்

கோவையர்-அதிகமான கூந்தலையுடையவர்களும், சின்னம் ஆர் குழி வினர்-பிளவுபட்ட மயிர்களையுடையவர்களும், விரிதரும் அளகத்தோர்-விரிந்த கூந்தலையுடையவர்களும், ஈறு இல் செம் மயிர் பங்கியர்-முடி வில்லாத செம்மயிர்நிறைந்த கூந்தலையுடையவர்களும், நிலன் இடை இறக்கிய கேசத்தோர்-நிலத்திற்றும் நீண்ட கூந்தலையுடையவர்களும், ஊறு சேர்தரும் ஒதியர் - ஊறுபாடுபொருந்திய கூந்தலையுடையவர்களும், விலங்கு என உரம் மிகு குரல் உள்ளோர்-மிருகங்களினு ரோமத் தைப் போல வன்மை மிகுந்த கூந்தலையுடையவர்களும் எ-று.

சென்னி விலங்கு-ஆகுபெயர்கள். விரிதருமாகம்-குறுமயிர்கள் பரந் திருத்தலால் முடித்தபோதும் விரிந்தமயிருடையதாயிருக்குங் கூந்தல். ஊறு-பிறராவிரியப் படுதல் கழலுதல் முதலியன். ஆண்மயிர்க்குச் சிறப் புப் பெயராகிய பங்கியென்பது பொதுமையினு நிற்றலின் ஈண்டுப் பெண் மயிரைச் சுட்டியது. ஜம்பால்-ஜங்கு பகுப்பையுடையது; உச்சி யின் முடித்தலாகிய முடியும், சுருட்டிமுடித்தலாகிய குழலும், முடிந்து விடுதலாகிய தொங்கலும், பின்னிலிடுதலாகிய பனிச்சையும், பின்னே செருகலாகிய சுருஞமென ஐந்து பகுப்பாக முடிக்கப்படுதலால் இப்பெயர் கூந்தற்காயிற்று. (69)

சிறுகு கண்ணினர் மிகக்கெநுந் துண்டத்தர் சேர்ந்திடு புருவத்தோர் குறிய காதின ருயர்தரு மெயிற்றினர் கோனுறு கண்டத்தோர் மறுவி ராவிய முகத்தினர் சணங்குரு மணிமுலீ மார்பத்தோர் வெறிய தாகிய நுசுப்பிலர் சிலையென வியன்மிகு வயினுள்ளோர்.

இ-ள்: சிறுகு கண்ணினர்-சிறுத்த கண்களையுடையவர்களும், மிக நெடும் துண்டத்தர்-மிகவும் நீண்ட மூக்கையுடையவர்களும், சேசந்தி டிடு புருவத்தோர் - இன்னந்த புருவத்தையுடையவர்களும், குறிய காதி னர் - குறுமையான காலதயுடையவர்களும், உயர்தரும் எயிற்றினர்-உயர்ந்த பற்களையுடையவர்களும், கோன் உறு கண்டத்தோர்-கோண்ணிய கழுத்தையுடையவர்களும், மறு விராவிய முகத்தினர் - அடையாளம் பொருந்திய முகத்தையுடையவர்களும், சணங்கு உருமணி மூலீ மார்பத்தோர்-தேமல்படராத அழகிய தளம் பொருந்திய மார்பையுடையவர்களும், வெறியது ஆகிய நுசுப்பு இலர்-நுண்மையான இடையில் வாதவர்களும், சிலை என வியன் மிகு வயின் உள்ளோர் - கல்லீப் போல உரமிகுந்த வயிற்றையுடையவர்களும் எ-று.

பருத்த இடையையுடையோர் விலக்கப்படுவரென்கா (70)

காய நூன்முறை புரைத்திடு மியல்பிலாக கடிதட நிதம்பத்தோர் வாயு மங்கையு நகழுமுள் எடுக்குங் வனப்புறு சிவப்பில்லோர் மேய சின்மயிர் பரந்திடு பதத்தினர் மெங்கினை யெகினம்போற் றுய நுன்னை யில்லவ ஈங்குலி தொல்புளி தோயாதோர்.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ன்: காய நூல் முறை உரைத்திடும் இயல்பு இலா கடிதட நிதம்பத்தோர்-சாழுத்திரிகா சாத்திரவிதியிற் கூறியவிலக்கணமமையாத அல்குலையுடையவர்களும், வாயும் அங்கையும், நகமும் உள் அடிகளும் வனப்பு உறு சிவப்பு இல்லோர்-வாயிலும் அகங்கைளிலும் நகங்களிலும் உள்ளன் கால்களிலும் அழக பொருந்திய சிவந்த நிறமில்லாத வர்களும், மேய சில் மயிர் பரந்திடு பதத்தினர் - சிறுமயிர்கள் பரந்த கால்களையுடையவர்களும், மென் சிறை எகினம் போல் தூய நல் நடை இல்லவர்-மெல்லிய சிறகினையுடைய அன்னப்பறவையைப்போலத் தூய்மையார்ந்த நல்லநடை இல்லாதவர்களும், அங்குவி தொல்புவி தோயாதோர்-விரல்கள் பழைய நிலத்திற்படாமல் நடப்பவர்களும் எ-று.

கடிதடம் நிதம்பம் ஒரு பொருட் சொற்கள். மேயசினமயிர்=சின் மைமேயமயிர். உத்தம நடையாதவின் 'நூய நன்னடை' என்றார். நிதம்பத்திற்குக் காய நூன்முறையுரைத்தலியல்பாவது:-ஆறு அல்லது நான்கு விரல்லவர்கி வட்டமாய்ச் சிறுத்து யானை மத்தகமும் ஆமை முதுகும் போன்றிருப்பது. (71)

இனைய தன்மைய ராஜிய மாதர்க ஸேனைய ரிவர்யாரும்
புனையு மங்கல மாகிய கடிவினை புரிதர வரையாதோ
ரனைய ரேயெனின் வேண்டலன் முழுவது மவரிய ஸனுகாத
வனிநை யுண்டெனின் வேண்டுவன் ஹேர்ந்தனை மரபினிற்
றகுகென்றுன்.

இ-ன்: இனைய தன்மையர் ஆகிய மாதர்கள் - இத்தன்மைகளை யுடையராகிய பெண்களும், ஏளையர்-பிறரும் ஆகிய, இவர் யாரும்-இவர்களைல்லோரும், புனையும் மங்கலம் ஆகிய கடி வினை புரி தர வரையாதோர்-அணியப்படுகின்ற மங்கவியத்தையுடைத்தாகிய மண வினையைச் செய்தற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப் படாதவர்கள், அனையரே எனின் வேண்டலன்-அத்தன்மைகளை யுடையவர்களேயாயின் மணஞ் செய்யவுடன் படேன், அவர் இயல் முழுவதும் அனுகாத வனிநை உண்டு எனின் - அம்மாதர்களது இலக்கணஞ் சிறிதும் பொருந்தப் பெறுத பெண்ணுண்டானால், வேண்டுவன்-உடன் படுவேன், தேர்ந்தெள மரபினில் தருக என்றான்-ஆராய்ந்து முறைப்படி மணஞ் செய்து தருகவென்று கூறினார் எ-று.

ஏனையர்-விரிவங்கிக் கூறுதுவிடுக்கப்படுபட்ட கூடா விலங்கணங்களை யுடையோர். அவர் யாவரென்பதும் அவரை மணஞ் செய்தலாலுள்ள டாகுந் தீங்கு முதலியவும் சாழுத்திரிகா சாத்திரத்திலும் தருமநூல் புராணம் முதலிய வற்றினுங் கூறப்பட்டுள்ளன. (72)

கந்தபுராணம்

காட்டி னின்றிடு குற்றியி ஞேற்புறு கவுச்சக னிவைகூறுக்
கேட்டு மூரலு முங்கையுங் கிடைத்தனன் கேடிலச் சூலகுள்ளன
நாட்ட கந்தனி னுடிநல் லியல்புள நங்கையை நின்பாலிற்
கூட்டு கின்றனன் மானுத லொழிகெனக் குச்சக னுரைசெய்தான்.

இ-ன்: காட்டில் நின்றிடு குற்றியில் நோற்புறு கவுச்சகன் இவை
கூறு-காட்டில் நிற்கின்ற மரக்குற்றியைப் போலசைவத் நின்று தவஞ்
செய்த கவுச்சக முனிவர் இவற்றைச் சொல்ல, குச்சகன் கேட்டு-குச்ச
க முனிவர் கேட்டு, மூரலும் உவகையும் கிடைத்தனன் - புன்னகை
யும் மகிழ்ச்சியும் பெற்று, கேடு இல் சீர் உலகு உள்ள நாட்டகம்
தனில் நாடி - கெடுதலில்லாத சிறப்பையுடைய இவ்வுலகத்திலுள்ள
தேயமெங்குந் தேடி, நல் இயல்பு உள நங்கையை நின் பாலில் கூட்டு
கின்றனன்-நல்விலக்கணமுள்ள பெண்ணை உண்ணிடத்துச் சேர்க்கின்
றேஷ், மானுதல் ஒழிக் என - ஜயப் படுதலை நீங்குகவென்று, உரை
செய்தாள் - கூறினார் எ-று.

அசைவின்றி நின்று தவமியற்றித் திருமாவினால் விசேட நாமமிடப்
பெற்றுராதவின் 'காட்டினின்றிடு குற்றியினேற்புறு கவுச்சகன்'
என்றார். மூரலு முங்கையுங் கிடைத்தது தன் கருத்துக்கியைந்து முடி
உரை கூறுதலின். ஜய நிகழ்வது தன்றந்தை உத்தமவிலக்கண
முடைய கண்ணிகையைத் தேடி வருவாரோ அன்றே என்பது பற்றி.

(73)

உரைத்த குச்சகன் மைந்தனை நிறுவியே யொல்லைசென் நகிலத்திற்
றிருத்த குஞ்சடர் மலிதரு செம்பொனிற் செய்ததோ ரணிநாப்ப
னாருத்தி சேர்தரக் குயிற்றிட வேண்டியோ ரஞ்சமி தனைக்
கொள்வான்

கருத்தி மூன்னுபு தெரிபவன் போலோரு கண்ணியைத் தேர்
கிண்றான்.

இ-ன்: உரைத்த குச்சகன் - இவ்வாறுசொல்லிய குச்சகமுனிவர்,
ஈமந்தனை நிறுவி-புத்திரரையவ்விடத்து நிறுத்தி விட்டு, ஒல்லை சென்று-
விரைவிற் போய், திரு தகும் சுடர் மலிதரு செம்பொனில் செய்தது
ஓர் அணி நாப்பன-சிறந்த ஒளி மிக்க செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்ட
ஒரு ஆபரணத்தினடுவே, அருத்தி சேர்தர குயிற்றிட வேண்டி-விருப்ப
மிகும்படி அழுத்தவிரும்பி, ஓர் அரு மணி தனை கொள்வான்-
அருமையாகிய ஒரு இரத்தினத்தை வாங்கும்படி, கருத்தில் உண்ணுபு
அகிலத்தில் தெரிபவன் போல் - மனத்தினிலைத்து இவ்வுலகத்திற்கிறு

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பலனைப் போல, ஒரு கண்ணியை தேர்கின்றான் - தன்மகனுக்கு ஒரு கண்ணிகையைத் தேட்டத்தொடங்கினார் எ-று.

அணிகுயிற்றுவோன் அணிக்கியைந்த மணியை முயன்று தேடுமாறுபோலக் குச்சகரும் புதல்வர்க்கியைந்த பெண்ணை முயன்று தேடின் ‘ரென்பதாம். மாற்றுயர்ந்த பொன்னென்பர் ‘திருத்தகுஞ்சஸ்டர் மலிதரு செம்பொன்’ என்றார். விருப்பமிகுதல் அழகுமிக் குழியாதவின் அருத்திசேர்தர’ என்றதற்குப் பேரழகு பொருந்த என்பது கருத்தாகக் கொள்க. நாப்பட்குயிற்றவேண்டி என்றதனால் நடுநாயக மணியென்பது பெறப்பட்டது.

(74)

வேறு

அன்னவன் றன்னேர் முனிவரர் சிலர்வந் தனுக்கு மவரோடும்
வினாவிச்
சென்னிதன் ரேயத் தனுமய மென்னுஞ் செயிரிலா வனத்து
சத்தியன்பாற்
கண்ணிகை யிருத்த லுணர்ந்துமற் றவன்பாற் கதுமெனச் சேறலுங்
கானுஷத்
தன்னடி வணங்க வெதிருத் தொழுது தழுவியே யவனெனுஞ்
சார.

இ-ள: அன்னவன்-அந்தக் குச்சக முனிவர், தன் நேர் முனிவரர் சிலர் வந்து அனுகலும்-தம்முன்னிலையிற் சிலமுனிவர்கள் வந்து கிட்டுதலும், அவரொடும் வினாவி-அவர்களுடனுசாலி, சென்னி தன் தேயத்து அனுமயம் என்னும் செயிர் இலா வனத்து உசத்தியன் பால்சோழனுடைய நாட்டில் அனுமயமென்று சொல்லப்படுகின்ற குற்றமற்ற தபோவனத்திலிருக்கின்ற உசத்தியமுனிவரிடத்தில், கண்ணிகை இருத்தல் உணர்ந்து-ஒர் பெண்குப்பதையறிந்து, அவன்பால் கதுமென சேறலும்-அவரிடத்து விறைவிற்போக, கானுஷ-அம்முனிவர் கண்டு, தன் அடி வணங்க-தம்முடைய பாதங்களைப்பணிய, எதிரு தொழுது-சாழுமெதிர்வணக்கஞ் செய்து, தழுவி அவனெனும் சார-தழுவிக்கொண்டு அம் முனிவருடன் செல்ல எ-று.

தன்னேர் முனிவரர்-தம்மையோத்த முனிவரெனுமாம். அதையும்-நோயற்றது. காய்கனிமுதலியவற்றான் மக்கிய வனமென்பார் ‘செயிரிலாவனம்’ என்றார். மகற்கியைந்தமகடுஞ்சான்னாளோவென்று சாவுதலால் மனமிளைத்தாராகவின் அவர்க்கறியவுடன் அவளை மணம் பேசுமாறு விரைந்து சென்றனரெனக.

(75)

கந்தபுராணம்

மாசற வியன்ற வுறையுளிற் கொடுபோய் வரன்முறை வழாமலே
யமைத்த
வாசனத் திருத்திக் கண்ணிகை யொடுதன் பன்னியை யாயிடை
யகைத்துத்
தேசிக னுற்றுன் பணிமினீ ரென்னுச் சென்னியா லிறைஞ்சுவித்
துரிய
பூசனை புரிந்து நகையொடு முகமன் புகன்றுள வளாயினன்
புனிதன்.

இ-ள்: மாசு அற இயன்ற உறையுளில் கொடு போய்-குற்றம்
நீங்கும்வண்ணமமைத்துள்ளதமதாச்சிரமத்திலமூத்துக்கொண்டுபோய்,
வரன்முறை வழாமல் அமைத்த ஆசனத்து இருத்தி-விதிமுறை தவறு
தமைக்கப்பட்ட ஆசனத்திலிருக்கச் செய்து, கண்ணிகையொடு தன்
பன்னியை ஆயிடை அழைத்து-தன்மகளையும் மனைவியையுமல்விடத்
தில் வருவித்து, தேசிகன் உற்றுன் நீர் பணி மின் என்னு-எங்க
ளாசாரியர் வந்தார் அவரை நீங்கள் வணங்குங்களென்று கூறி, சென்
னியால் இறைஞ்சுவித்து - தலையால் வணங்குவித்து, உரிய பூசனை
புரிந்து-செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்து, நகையொடு முகமன்
புகன்று-குறுநகையுடன் உபசாரவசனங்களைக் கூறி, அளவளாயினன்-
கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார், புனிதன்-பரிசுத்தராகிய உசத்திய
முனிவர் எ-று.

மிக்க தூய்மையையுடைய ஆச்சிரமமென்பார் ‘மாசறவியன்றவு
றையுள்’ எனவும், குச்சகமுனிவரை யுபசரித்தி ருத்துதற்குத் தக்க ஆச
னமென்பார் ‘வரன்முறைவழாமலே யமைத்த வாசனம்’ எனவும்
கூறினார்.

(76)

அறுக்கை கெழுவு நறியதிற் ரூண்டி யழுதினிற் ரூயன வருத்திக்
குறைவறு மடிகட் கெண்ணிடை வேண்டுங் கொள்கைய

தென்னெனக் கூற
மறுவறு தவத்துக் குச்சக முனிவன் மகிழ்ந்துநீ மாதவம் புரிந்து
பெறுமக டன்னை யெனதொரு மகற்குப் பேசவான் பெயர்ந்தன
னென்றான்.

இ-ள்: அறு கைவ கெழுவும் நறிய சிற்றுண்டி-அறுவகைச்
சுலைப் பொருள்களும் பொருந்திய நல்ல சிற் ரூண்டியை,
அழுதினில் தூயன-அமிர்தத்திலும் தூய்மையுடையவாக, அருத்தி-
உண்பித்து, குறைவு அறும் அடிகட்டு என்னிடை வேண்டும்
கொள்கையது என் என கூற - ஒன்று ஒன்று குறை வில்லாத

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பெரியவரான உங்களுக்கு அடியேனிடத்திற் பெறவேண்டிய பொருள் யாதென்று உச்த்தியமுனிவர் வினாவு, மறு அறு தவத்து குச்சகமுனி வன்-குற்றமற்ற தவத்தையுடைய குச்சக முனிவர், மகிழ்ந்து-உவகையற்று, நீ மா தவம் புரிந்து பெறும் மகள் தன்னை - நீர் பெருந் தவஞ்செய்து பெற்ற புதல்வியை, எனது ஒரு மகற்கு பேசுவான்-என் னுடைய ஒரு புதல்வனுக்கு மனம்பேசும்படி, பெயர்ந்தனன்-வந்தேன், என்றான்-என்றுக்கிறீர் எ-று.

ஒரு புதல்வன்-ஏகபுத்திரன். அடிகட்கு என முன்னிலையைப் படர் கையாகக் கூறியது உயர்வு பற்றி. அருமைமகளன்பார்*மாதவம்புரிந்து பெறுமகள்' என்றார். (77)

இனையசொல் வினவி முனிவரன் மகிழா வென்மகள் விருத்தையை யியல்சே ருநதுமைந் தற்கு நல்கமுன் செய்த வுயர்தவ மென்கொலென் றுரைத்து மனமுற நகையு முவகையுங் கிளர மனவினை யிகைந்து மா தவத்துப் புனிதனை யங்கட் சிலபக விருத்திப் போற்றிசெய் தொழுகுறும் பொழுதின்.

இ-ள்: முனிவரன் - உச்த்திய முனிவர், இனைய சொல் வினவி-இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, மகிழா-மகிழ்ச்சியற்று, என் மகள் விருத்தையை இயல் சேர் உனது மைந்தற்கு நல்க முன் செய்த உயர்தவம் என் கொல் என்று உரைத்து-என்மகளாகிய விருத்தையென் பாளைத் தகுதி பொருந்திய தேவரீரது மகனுக்கு மணஞ்ச செய்து கொடுக்குமாறு யான் முன்செய்த சிறந்தவம் யாதோவென்று கூறி, மனம் உற நகையும் உவகையும் கிளர-மனத்திற் பொருந்தும்படி சிரிப்பும் மகிழ்ச்சியும் மிக, மனவினை இசைந்து-விலாகச் செயலுக்கு டன்பட்டு, மா தவத்து யுனிதனை அங்ஙன் சில பகல் இருத்தி-சிறந்த தவத்தையுடைய பரிகத்தராகிய குச்சகமுனிவரை அவ்விடத்திற் சில நாளிருக்கச் செய்து, போற்றிசெய்து ஒழுகுறும் பொழுதின்-வழி பாடு செய்து வருங்காலத்தில் எ-று.

தகுதி-உயர்குலம் நல்லவிவு ஒழுக்கம் முதவியன. பொழுதினென் பது பிற் செய்யுளிற் போயினுனென்பதோடியையும். (78)

வேறு

பங்கிமி லுசத்தியன் பன்னி யாகிய
மங்கலை விடுத்திட மகள்வி ருத்தைதா
ளங்குளா விகுளை ராயந் தன்னுடன்
செங்கயல் பாய்புன நினைப்பப் போயினாள்.

கந்தபுராணம்

இ—ள்: பங்கம் இல் உசத்தியன் பன்னி ஆகிய மங்கலை விடுத் திட—குற்றமற்ற உசத்தியமுனிவரது மனைவியாகிய மங்கலையென்பாளனுப்ப, மகள் விருத்தை—புதல்வியாகிய விருத்தையென்பாள், அங்கு உள் இருளையர் ஆயம் தன் உடன்—அவ்விடத்துள்ள தோழிப்பென்கள் கூட்டத்துடன், செம் கயல் பாய் புனல் தினைப்ப போயினாள்—செந்நிறமான கயல் மீன்கள் பாய்கின்ற நீரில் முழுகும்படி சென்றுள் எ—று.

ஆயம்—பென்கள் கூட்டம். தாய்சொல்லின்றிப் போதலுந் தனிப் போதலுமாகாமையின் மங்கலை விடுத்திட ஆயந்தன்னுடன் போயினாள். விருத்தையென்பதற்கு ஒழுக்கமுடையவளென்பது பொருள்.

(79)

காடுற வந்திடு கலுழி மாண்புன
லாடினன் மகிழ்சிறந் தணங்க ஞாரோடு
மாடுறு பொதும்பர்போய் மலர்கொய் தன்னவை
குடின ஸிருந்தன தொடலை யாற்றியே.

இ—ள்: காடு உற வந்திடு கலுழி மாண் புனல் ஆடினள்—காட்டிலே பொருந்தி வருகின்ற கான்யாற்றினது சிறந்த நீரில் மூழ்கி, மகிழ்சிறந்து—மகிழ்ச்சி மிக்கு அணங்கு அன்னாரோடு மாடு உறு பொதும் பர் போய்—தேவப்பென்களை போன்ற தோழியுடன் பக்கத்திலுள்ள சோலையிற்போய். மலர் கொய்து—பூக்களைக்கொய்து, அன்னவை குடினள் — அவைகளையணிந்துகொண்டு, தொடலை ஆற்றி இருந்தனள் — விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள் எ—று.

உற—எச்சத்திரிபு: கலங் க வி ண் றி த் தெளிந்தபெருநீரென்பார் மாண்புனல் என்றார். கலுழி—மூல்லை நிலக்கான்யாறு. பொதும்பர்—போவி. தொடலை—மகளிர் விளையாட்டிலொன்று.

(80)

பாசிமழ மங்கையர் யன்னை யோடேழி இ
யாசறு பொதும்பினு மணங்கை யன்னவளச்
மாசறு தாரகை மரபிற் சூழ்தருந்
தேசறு மதியெந்த திரும்புங் வேலையே.

இ—ள்: அணங்கை அன்னவள் — தேவப்பென்னையொத்த அந்த விருத்தை, பச இழை மங்கையர் பன்னையோடு எழீழி—பசிய ஆபரணங்களையணிந்த தோழிப்பென்கள் கூட்டத்துடன் விளையாட்டுமுடிந்த பின்னென்றாலும், மாசு அறு தாரகை மரபில் சூழ்தரும் தேச உறு மதி என—குற்றமற்ற வின்மீன்கள் நிறையாகச் சூழப் பெற்ற ஒளி

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பொருந்திய சந்திரன் போல, ஆசு அறு பொதும்பினும் திரும்பும் வேளை-குற்றமற்ற சோலையினின்றுந் திரும்பும் பொழுது எ-று.

மாற்றுயர்ந்த பொன்னலாய அனியென்பார் ‘பாசிழை’ எனவும், மலர் முதலியன நிறைந்திருக்குஞ் சோலையென்பார் ‘ஆசறு பொதும்பு’ எனவும், முழுமதி யென்பார் ‘தேசறுமதி’ எனவும், அம்மதியைக் கண் டூழியுந் தம்மொழி குன்றுத் தாரகையென்பார் ‘மாசறுதாரகை’ எனவும், அவை விண்முழுதும் விராவுதவின்றிப் புடைகுழுப் பெற்ற வென்பார் ‘மரபிற்குழ்தரும்’ எனவும் விசேஷத்தார். (81)

உருகெழு கனையொலி யுருமுக் கான்றிடுங்
கருமுகி லிலிதெனக் கனன்று காய்களன்
சொரிதரும் விழியது சூர்த்த மெய்யது
பெருமத நதியொடு பெயரு கின்றதே.

இ-ஸ: உரு கெழு கனை ஒலி உரும கான்றிடும் கரு முகில் இஃது என-அச்சத்தை விளைக்கின்ற அதிரொலியையுடைய இடியைத் தோற்று விக்கின்ற கரிய மேகமிதுவென்று சொல்லும்படி, கனன்று காய் கனல் சொரிதரும் விழியது-அழன்று கடு கின்ற அக்கினிப் பொறிகளைச் சிதறு கின்ற கன்களையுடையதும், சூர்த்த மெய்யது-பயங்கரமான வடிவத் தையுடையதும், பெரு மத நதியொடு பெயருகின்றது-பெரிய மதநீர் வெள்ளம் பாய வருகின்றதும் எ-று.

பிளிற்றெழுவியும் அக்கினிப் பொறியைச் சொரிதலும் கரியவடிவமும் மதநீரிழிவுழுமைடமையால் மேகம் உவமையாயிற்று. ‘கொன்ட வினைய்திய கோட்டுமாதிரம்’ என்றார் மேலும். (82)

தாழுறு கரத்தது தடத்தின் சால்பெனக்
காழுறு செயிற்றது கறைகொள் காலதா
லேழுயர் குறும்பொறை யிபமொன் நேந்தெநிர்
பாழிய வஞ்சதுகள் படுத்துச் சென்றதே.

இ-ஸ: தாழுறு கரத்தது-தூங்குகின்ற துதிக்கையையுடையதும், தடத் தின் சால்பு என காழ் உறும் எயிற்றது - மலையின்றனமை போல வைரமார்த்த தந்தங்களையுடையதும், கறை கொள் காலது-உரல் போன்ற கால்களையுடையதும் ஆகிய, ஏழ் உயர் குறும்பொறை இபம் ஒன்று-எழுமூழுயர்ந்த குறுமலை போன்ற ஒரு காட்டியானை, ஏற்று எதிர் பாழிய வஞ்ச துகள்படுத்து-முற்பட்டுக்கிட்டிய பெரிய மலைகளையெல்லாந் துகளாக்கி, சென்றது-வந்தது எ-று.

கந்தபுராணம்

குறும்பொறை. குறுத்தும் பருத்துமிருக்கின்ற மலீ. ஏழ் ஆகுபெயர். ஏழுயரென்றதற்கு எழிடமுயர்ந்தவெனப் பொருள் கூறுவாருமூளர்.

(83)

காண்டலும் வெருவினர் கவன்றவ் வாறுசெ
லாண்டைக் யோர்களு மகன்று சிந்தினூர்
நீண்டிடு கடலிடை நிமிர்ந்த வெவ்விட
மீண்டலு மிரிந்தபுத தேளி ரென்னவே.

இ—ள்: காண்டலும்—அந்த யானையைக் கண்டவுடன், வெருவினர்—பயந்து, கவன்று—மனக்கவலையுற்று, அவ் ஆறு செல் ஆண்டைக் யோர்களும்—அந்த வழியாகச் செல்லுகின்ற ஆண்மக்கஞ்சிரந்தாரும், நீண்டிடு கடலிடை நிமிர்ந்த வெவ்விடம் ஈண்டலும் இரிந்த புத்தேளிர் என்ன—நெடிய பாற்கடவிலெழுந்த கொடிய நஞ்சு நெருங்கியவுடன் அஞ்சியோடிய தேவர்களைப்போல, அகன்று சிந்தினூர்—பிரிந்து சிதறி யோடினூர்கள் எ—று.

நஞ்சைக் கண்டு தேவரிரிந்ததுபோல் யானையைக் கண்டு அனைவரு மிரிந்தாரென்பதாம். உம்மை—உயர்வு சிறப்பு.

(84)

கன்னிகை விருத்தையாள் கண்டு துன்புரு
வன்னமென் னடையின ரகன்று சிந்தலு
மென்னினி யிழைப்பதென் றிரங்கி யேங்கியே
யுன்னருங் கடுப்பினி லுகுற்றி யோடலும்.

இ—ள்: கன்னிகை விருத்தையாள்—கன்னிகையாகிய விருத்தை யென்பவள், கண்டு துன்பு உரு—அதனைப்பார்த்துத் துன்பப்பட்டு, அன்ன மெல் நடையினர் அகன்று சிந்தலும்—அன்ன நடையைப் போன்ற மெல்லியதையையுடைய பெண்கள் தன்னைப்பிரிந்து சிதறி யோடுதலும், இனி இழைப்பது என் என்று—இனி யான் செய்யத்தக்கது யாதென்று நினைத்து, இரங்கி ஏங்கி—வருந்து ஏக்கமுற்று, உன்ன அரும் கடுப்பினில் உஞ்ற றி ஒடலும்—நினைத்தற்கரிய வேகத்துடன் முயன்று ஒடுதலும் எ—று.

ஓடலு மென்னுமெச்சம் பிற்செய்யுளில் அனுக என்பது நேடுடி யையும்.

(85)

கீழ்ந்தறை போகிய ஜோரு ராமெனாத்
தாழ்ந்திடு பசும்புதல் செறியத் தான்மறைந்
தாழ்ந்திடு கூவலொன் றஜுக வன்னதில்
வீழ்ந்தன எழுந்தினன் விளிவுற் குள்ளாரோ.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ன்: தாழ்ந்திடு பசம் புதல் செறிய-தூங்குகின்ற பசம்புற செடிநெருங்க, கீழ்ந்து அறைபோகிய கிளைஞர் ஆம் என-கீழ்மைப் பட்டு ஏழையரான சுற்றத்தார்போல, மறைந்து-மறையப் பெற்று. ஆழ்ந்திடு-ஆழமாயிருக்கின்ற, கூவல் ஒன்று- ஒரு கிணறு, அனுக-எதிர்ப்பட, அன்னதில் வீழ்ந்தனள் அழுந்தினள்-அதனுள் விழுந்து ஆழ்ந்து, விளிவுற்றுள்-இறந்தாள் எ-று.

கீழ்மைப்படுதல்-ஒழுக்கமுதலியவற்றுறவறுபடுதல். அறைபோதல்-வளனெல்லாம் அற்றுப்போதல். சிந்தாமணியில் ஓட்டை நெஞ்சினராயென்பதற்கு அறை போயநெஞ்சினராயென நச்சிஞர்க்கிணியருரைத்தமையாலும் ஈண்டு இங்ஙனம் பொருள் கோடல் துணியப்படும். கிளைஞராமென மறைந்து என இயையும். கீழ்ந்தறை போகிய கிளைஞர் உயிருடன் வாழும் பொழுதே இறந்தவராய் மதிக்கப்படுவதுபோல அந்தப் பாழ்ங்கினறும் இருந்துமில்லாததாக மதிக்கப்பட்டதென்க. இச்செய்யுட்குப் பலர் பொருந்தாவுரை கூறியிடர்ப்படுவர். (86)

முடங்குளை யலங்குறு முதிய பூநுதன்
மடங்கலி னேறேதிர் வரினு மாறுகொள்
கடங்கலுழு மாஸ்கரி கல்லெ னர்ப்பொடு
நடந்தது மலையமா ஞா சாரவே.

இ-ன்: முடங்கு உளை அலங்குறு முதிய பூ நுதல்-வளைந்த பிடர் மயிர் விளங்குகின்ற முதிர்ந்த பொலிந்த நெற்றியையுடைய, மடங்கலின் ஏறு-ஆண் சிங்கம், எதிர் வரினும்-முன்வந்தாலும், மாறுகொள்-எதிர்க்க வல்ல, கடம் கலுழு மால் கரி-மதநீர் சிந்தப் பெற்ற பெரிய அந்த யானை, கல் என் ஆர்ப்பொடு-கல் வென் னு உங் குறிப் பொலியுடன், மலையமான் நாடு சார நடந்தது-சேரதேசத்தை நோக்கிச் சென்றது எ-று.

சிறந்த சிங்கமென்பது போதர அடைபுணர்த்திஞர். குலப்பகையாதலிற் சிறப்பும்மை கொடுத்தார். (87)

இரிந்திடு மாதரார் யாண்டு மாகியே
விரிந்திடு வோர்குழிஇ வியர்க்கு மேனியர்
சரிந்திடு கூந்தவர் தளரு நெஞ்சினர்
பிரிந்திடு முவகையர் பெயர்ந்து நாடிஞர்.

இ-ன்: இரிந்திடும் மாதரார்-அஞ்சியோடிய தோழிப் பெண்கள், யாண்டும் ஆகி விரிந்திடுவோர்-எவ்விடங்களினுமாகிச் சிதறியவர்களாய், குழிஇ-பின் ஒருங்குகூடி, வியர்க்கும் மேனியர் - வியர்க்கின்ற

கந்தபுராணம்

சரீரத்தையுடையவராயும், சரிந்திடு கூந்தலர்—முடிப்பலிழ்ந்து தாழ்ந்த கூந்தலையுடையராயும், தளரும் நெஞ்சினர்-வருந்துகின்ற மனத்தை உடையராயும், பிரிந்திடும் உவகையர்—நீங்கப்பெற்ற மகிழ்ச்சியையுடையவர்களாயும், பெயர்ந்து நாடினர்-திரிந்து விருத்தையைத் தேடி ஞர்கள் எ-று.

ஆர் விகுதிமேல் விகுதி. பிரிந்திடு முவகையர்=உவகைபிரிந்தவர்.
(88)

தண்டம் தெங்கனுந் தானஞ் சிந்திடக்
கொண்டலி னெய்திய கோட்டு மாதிரங்
கண்டிலர் கண்ணிகை தணையுங் காண்கில
ருண்டிலை யெனவுயி ருயிர்ப்பு நீக்கினார்.

இ-ள்: தண்டமது எங்கனும் தானம் சிந்திட-வழிமுழுதும் மத நீர்பாய், கொண்டவின் எய்திய கோட்டு மாதிரம்-மேகத்தைப் போல வந்த கொம்பையுடைய யானையை. கண்டிலர்-காணப்பெற்றாய், கண்ணிகைதணையும் காண்கிளர்-விருத்தையையுங் காணப்பெற்றாய், உயிர் உண்டு இலை என-உயிருண்டோவில்லையோ என்று கண்டோரையுறும் படி, உயிர்ப்பு நீங்கினார்-சவாசமடங்கப் பெற்றார்கள் எ-று.

தண்டம்-யானை செல்லும்வழி. நீர் பொழிந்துவருதற்கேற்ப ‘கொண்டலினெய்திய’ என்றார். யானை சென்ற வழி யே தேடினரென்பார் ‘கோட்டுமாதிரங் கண்டிலர் கண்ணிகை தணையுங் காண்கிலர்’ என்றார்
(89)

மண்ணிட யாறேன வழிக்கொண் டேகவே
கண்ணினை புனலுகக் கலுழுந்து சோர்வுருத்
துண்ணேன வுணர்வுறத் துளங்கிச் சூழ்களைல்
புண்ணுறு வோரேனப் புலம்பன் மேயினார்.

இ-ள்: மண்ணிடை ஆறு என வழிக்கொண்டு ஏக-பூமியில் யாறு போலப் பாய்ந்து செல்லும்படி, கண் இனை புனல் உக-இரண்டு கண்களும் நீரைக் கொரிய, கலுழுந்து சோர்வு-அழுது அறிவு நீங்கி, துண் என உணர்வு உற-விரைவில் மீட்டுமறிவு தோன்ற, துளங்கிநடுங்கி, சூழ்களை புன் உறுவோர் என புலம்பல் மேயினார். வளைந்தெரிகின்ற அக்கினி புண்ணிற்படப்பெற்றார் போலப் புலம்புவாராயினார் எ-று:

யானை வருதலாலுண்டாகிய துயருடன் விருத்தையைக் காணுமையாலாகிய துயரும் வந்து கலத்தலால் ‘சூழ்களை புண்ணுறுவோரென’ என்றார்.
(90)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

வேறு

பெண்ணுக் கணிகலமே பேரழகுக் கோருருவே
கண்ணுக் கணியே கமலத்துச் செந்திருவே
மண்ணிற் புனல்படிந்தாய் வானதியு மாடுவதற்
கெண்ணித் துணிந்தோ வெமைவிட்டுப் போயினையே.

இ-ள: பெண்ணுக்கு அணிகலமே-பெண்கட்டகெல்லாமாபரணமே!, பேர் அழகுக்கு ஓர் உருவே-சிறந்த அழகுக்கொரு வடிவே!, கண்ணுக்கு அணியே-கண்களுக்கு அழகே! கமலத்து செம் திருவே-தாமரை மலரில் வாழுகின்ற சிவந்த நிறத்தையுடைய இலக்குமியே!, மண்ணில் புனல் படிந்தாய்-பூவுலகத்திலுள்ள கான்யாற்றில் மூழ்கி, வான்நதியும் ஆடுவதற்கு என்னி துணிந்தோ-பின் தேவருலகத்திலுள்ள கங்கை நதியிலும் மூழ்குதற்கு நினைத்துத் துணிந்தா, எமை விட்டு போயினே-எம்மை விட்டுப் பிரிந்து போனுய்? எ-று.

பெண்கள் குழுவுக்கெல்லாமின்றியமையாதவளேயென்பார் ‘பெண்ணுக்கணிகலமே’ எனவும், அழகிற்சிறந்தாளேயென்பார் ‘பேரழகுக்கோருருவே.....கமலத்துச் செந்திருவே’ எனவும், நரக முதலியவற்றிற் புகமாட்டாய் தேவருலகஞ் சேர்ந்திருப்பாயென்பார், ‘வானதியுமாடுவதற் கெண்ணித் துணிந்தோ வெமைவிட்டுப் போயினே’ எனவும் கூறினார். (91)

வன்னப் புனலாட்டி வல்லே புறங்காத்தென
மின்னைத் தருதி ரெனவே விடைகொடுத்த
வன்னைக்கென் சொல்வே மடுகலிற்றின் முன்னுக
வுன்னைத் தனிவிட்டுயிர்கொண்டு, போந்தனமே.

இ-ள: வன்ன புனல் ஆட்டி-அழகிய நீரில் மூழ்குவித்து, புறம் காத்து-புறத்திற் குழ்ந்து காவல் செய்து, என் மின்னை-எனதுமகளை, வல்லே தருதிர் என-விரைவிலமைத்துக் கொண்றுங்களென்று, விடை கொடுத்த-அனுமதிகொடுத்தனுப்பிய, அன்னைக்கு-உன் தாயாகிய மங்கலைக்கு, என் சொல்வேம்-யாது சொல்வோம், அடு களிற்றின் முன் ஆக உன்னை தனி விட்டு உயிர் கொண்டு போந்தனம் - கொலைத் தொழில் பொருந்திய யானையின் முன்னே உன்னைத் தனிக்க விட்டு எம்முயிரைக் காத்துக் கொண்டு போன மாங்கள் எ-று.

அழுக்கற்ற நீரென்பார் ‘வன்னப் புனல்’ எனவும், இடர் வந்து மூப் புறங்காவாதகள்றமையை உன்னையிழந்து சேறலாற்றெற்றிந்து கடிவளென்பார் ‘அன்னைக்கென் சொல்வேம்’ எனவும் கூறினார். (92)

கந்தபுராணம்

ஜய ருசத்தியரு மன்னையெனு மங்கலையும்
வையம் பரவுகின்ற மாதுலராங் குச்சகருங்
கையறவின் முழக்க கரந்தா யினியொருகாற்
செய்ய முகமுந் திருநகையுங் காட்டாயோ.

இ-ள: ஜயர் உசத்தியரும்-உனது தந்தையாகிய உசத்திய முனி வரும், அன்னை எனும் மங்கலையும்-தாயாகிய மங்கலையும், வையம் பரவுகின்ற மாதுலர் ஆம் குச்சகரும்-பூவுலகத்திலுள்ளாராற் புகழப் படுகின்ற மாமஞராகிய குச்சக முனிவரும், கையறவில் மூழ்க்குதுக்கக் கடலிலமிழ்ந்த, கரந்தாய்-ஒளித்தாய், இனி ஒருகால்-இனி ஒருமுறை, செய்ய முகமும் திரு நகையும் காட்டாயோ - அழகிய முகத்தையும் சிறந்த குறுநகையையுங் காட்டமாட்டாயா? எ-ஆ.

கையறவு-துக்கம். மனம் நிச்சயிக்கப்பட்டது பற்றி 'மாதுலராங் குச்சகர்' என்றார், மாதுலரென்பது தாயுடன் பிறந்தாரெனப் பொருள் படுமாயினும், ஈண்டு மாமனென்பது போலப் பொதுமையில் நின்று கணவனது தந்தையைக் குறித்தது.

என்னப் பலவும் புலம்பி யிரங்குற்றே
யுன்னற் கருஞ்சீ ருசத்தியன்று னற்றவத்தின்
மன்னுற்ற தெய்வ வனத்தின் மீனவாழ்க்கைப்
பன்னிக் கிவையுறரத்துப் பாவவந்ஸூ ராவலித்தார்.

இ-ள: பாவை நல்லார்-சித்திரப்பாவைபோன்ற உருவினையுடைய தோழிப் பெண்கள், என்ன பலவும் புலம்பி-என்று பலமொழிகளையும் புலம்பி, இரங்குற்று-அழுது, உன்னற்கு அரும் சீர் உசத்தியன் நல் தவத்தில் மன்னுற்ற தெய்வ வனத்தில். நிலைத்தற்கிய சிறப்பினை யுடைய உசத்திய முனிவர் நல்ல தவவொழுக்கத்தில் நிலைத்திருத்தற இடமான தெய்வத் தன்மை பொருந்திய அனுமயமென்னும் வனத்தில் வந்து, மீனவாழ்க்கை பன்னிக்கு இவை உரைத்து - அங்குளிவரது இல்லாழ்விற்கியைந்த மீனவியாகிய மங்கலைக்கு இந்திகழ்ச்சிகளைக் கூறி, ஆவலித்தார் - துக்கங் கொண்டாடினார்கள் எ-ஆ.

வந்து-சொல்லெச்சம்.

(94)

கேட்டிடலு மன்னை வயிற்நுக்கிக் கேழ்கிளாஷ்
ழுட்டரக்கே யென்ன வருகி மனமறுகி
வாட்டாங்க ஸீருதிப்ப வாய்வெரி இத் தன்கணவன்
ரூட்டுலோயில் வீழ்ந்து புதுந்தபடி சாற்றினால்.

மார்க்கன்டேயப் படலம்

இ-ள: அன்னை - தாயாகிய மங்கலை, கேட்டிடலும்-அவர் கூறிய மொழியைக் கேட்டவுடன், வயிறு அதுக்கி-வயிற்றிலிட்டது, கேழ் கிளர்தி ஊட்டு அரக்கே என்ன உருசி - நிறம் விளங்குகின்ற அக்கினியில் வெதுப்பிய மெழுகைப் போலுருகி, மனம் மறுகி-மனங்கலங்கி, வாள்தடம் கண் நீர் குதிப்ப-வாட்படை போன்ற அகன்ற கண்களினின்றும் நீர் பாய, வாய் வெரிஇ-வாய் குழறி, தன் கணவன் தாள் துணையில் வீழ்ந்து-தன்னுயகரது இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து, புகுந்த படி சாற்றினள்-நிகழ்ந்த செயலைக் கூறினால் எ-று.

வெப்பமிக்க தழுவெண்பார் “கேழ்கிளர்தீ” என்றார். (95)

ஓன்றுபுரி காட்சி முனிவ நுவைகேட்டுக்
கன்றுபிரி தாயிற் கவன்றரற்றிக் கண்ணியொடு
சென்றுபிரி வற்றேரை நோக்கிச் சினக்களிறு
கொன்றதுவோ வஞ்சாது கூறுமெனச் செப்புதலும்.

இ-ள: ஒன்று புரி காட்சி முனிவன்-ஒருவழிப் படுத்திய அறிவை யுடைய உச்த்தியமுனிவர், உவை கேட்டு-அவ் வார் த்தைகளைக் கேட்டு கன்று பிரி தாயில் கவன்று அரற்றி-கன்றைப் பிரிந்த தாய்ப்பகவைய் போலக் கவலைப் பட்டுப் புலம்பி, கண்ணியொடு சென்று பிரிவுற்றேரை நோக்கி-தம் மகளோடு போய்ப் பிரிந்து வந்த தோழி யரைப் பார்த்து, சின களிரு கொன்றதுவோ-கோபத்தையுடைய யானை எங்கள் மகளைக் கொன்றதுண்டா?, அஞ்சாது கூறும் என செப்புதலும்-பயப்படாது சொல்லுங்களென்று கூறுதலும் எ-று.

உவை-அகரச்சுட்டின் பொருள் பட்டு நின்றது. செப்புதலுமென்பது 98ஞ் செய்யுளில் என்றிடலும் என்பதனேயுடையென்று விருந்தை கொல்லப்பட்டதைக் கண்டதாகக் கூருமையால் தோழியரைப் பின்னுமுசாவினர். (96)

தூய்புன ஸாடித் துறைபகுந்து சூழ்போதும்பி
லாயமுட ஞடி யகன்றிங்கு வந்திடலும்
காயுமழல் வெங்கட் கடகளிறு வந்ததுகண்
போடுமுனர் வெய்தி யெல்லோழு மோடினமாஸ்.

இ-ள: தூய புனல் ஆடி - தூய்மையான நீரில் மூழ்கி, துறைபுகுந்து-கரையிலேறி, சூழ் பொதும்பில் ஆயமுடன் ஆடி - சூழ்ந்திருக்கின்ற பூஞ்சோலையில் ஆயத்தாருடன் போய் விளையாடி, அகன்று-அவ்விடத்தை நீங்கி, இங்கு வந்திடலும்-இங்கே வரும்போது, காயும் அழல் வெம் கண் கட களிறு வந்தது கண்டு-சுடுகின்ற தீப்பொறி

கந்தபுராணம்

களைக் காலுங் கொடிய கணகளையுடைய மதயானையொன்று வந்த தன்மையைப் பார்த்து, ஒழும் உணர்வு எய்தி-தளர்ந்த உணர்ச்சியை யுடையராய், எல்லா மும் ஒடினம் - யாமனைவேமுமோடினேம் எ-று.

எவர்க்குமச்சத்தை விளைக்கும் யானை யென்பார் ‘காயுமழல் வெங்கட் கடகளிறு’ என்றார். (97)

ஓடி யூலையா வொருவர் நெறியொருவர்
கூட விலதா வனியின் குழாஞ்சிந்திச்
சாடு மதகரியிற் ரப்பி விருத்தைத்தனைத்
தேடியங்ஙன் கானைது சென்றனம்யா மென்றிடலும்.

இ-ன்: ஓடி உலையா-ஓடி அலைந்து, ஒருவர் நெறி ஒருவர் கூடல் இலது ஆ-ஒருவர் போன வழியில் வேசெருவர் கூடிப் போதவின்றி, அணியின் குழாம் சிந்தி-யாமனிந்திருந்த ஆபரணக் கூட்டங்கள் சிதை றப்பெற்று, சாடும் மத கரியில் தப்பி - கொல்லுந் தொழிலையுடைய மதயானையின்று விலகி, விருத்தை தனை தேடி-(பின்) உங்கள் மகளாகிய விருத்தையைத் தேடி, அங்ஙன் கானைது-அவ்விடத்திற் கானப் பெறுது, யாம் சென்றனம்-நாங்கள் வந்தோம், என்றிடலும் - என்று சொல்ல எ-று.

அணிக்குழாஞ்சிந்தியது - விரைந்தோடுதலால். அங்ஙன் - அங்ஙன மென்பதன் விகாரம். (98)

சென்றுங்கவ் வெஸ்லைதனிற் ரேடித் தியங்குற்று
நின்றுன் மகட னிறங்கிளாரும் பொற்கலனே
ரொன்றுக வெவ்வெ ரெருநெறியிற் சிந்திடக்கண்
பென்றுய் படர்ந்தநெறி யீதுகொல்லவென் ரேமுற்றுன்.

இ-ன்: ஆங்கு சென்று-அவ்விடத்திற்போய், அ எல்லை தனில் தேடி - அவ்விடத்திற்றேடி, தியங்குற்று நின்றுன் - கானையையாற்றி கைத்து நின்று, மகள் தன் நிறம் கிளரும் பொன் கலன்-தம்மகளுடைய நிறம் விளங்குகின்ற பொன்னுபரணங்கள், ஓர் ஒன்று ஆக-ஒவ் வொன்றுக, வெவ்வேறு-வேறுவேறுய, ஒரு நெறியில் சிந்திட-ஒருவழி யிற் சிதறிக் கிடக்க, கண்டு-பார்த்து, என் தாய் படர்ந்த நெறி ஈது கொல் என்று - என்னம்மை போன வழியிதுவோ வென்றென்னி, ஏழுற்றுன்-வருத்தமுற்றுர் எ-று.

வேறுவேறு என்பது வெவ்வேறென்றுயது. மகளைத்தாயென்றது அங்பு பற்றி. (99)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பூண்போ கியநெறியே தொட்டுப் புதல்விதனைக்
காண்போ மெனவே கனங்குழழயா ரோடேகி
மாண்போய் கூவலொன்று வந்தனுக வாங்கதனிற்
சேண்போய் தன்மகளைக் கண்டு தெருமந்தான்.

இ-ள்: பூண் போகிய நெறியே தொட்டு புதல்விதனைக் போம் என்-ஆபரணங்கள் சிதறிய வழியையே தொடர்ந்து மகளைக் காண்போமென்று நினைத்து, கனம் குழழயாரோடு ஏகி - கனத்த காதனியையுடைய தோழியர்களுடன் போய், மாண் போய் கூவல் ஒன்று வந்து அணுக-மாட்சிமையிழக்கப்பெற்ற ஒரு கிணறு வந்து நேர்ப்பட, அதனில்-அக்கிணற்றினுள், சேண் போய் தன் மகளை கண்டு தெருமந்தான்-வின்னுலகம் புகுந்த தமது மகளைப் பார்த்து மனங்கலங்கினார் எ-று.

முந்திய ஏ பிரிநிலை. மாண்போய் கூவல்-பாழ்ஸ்கிணறு, தன்மக ளிறந்து கிடப்பக் கண்டென்பார் ‘சேண் போய் தன் மகளைக் கண்டு’ என்றார். (100)

வேறு

கூவலுறு வதுநோக்கி நெடிதுயிர்த்து விழிவழிநீர் குதிப்பக் குப்புற் றுவசியா மகளையெடுத் தகண்கரையின் பாற்படுத்தி யழுங்க ளோடும் பாவையர்க டழிஇக்கொண்டு புலம்பினரா வதுகேட்டுப் பயந்த நற்றுய் காவிலுறு கோகிலம்போ ளெடிதரற்றிப் பெருந்துயரக் கடலுட் பட்டான்.

இ-ள்: கூவல் உறுவது நோக்கி-தம்மகள் கிணற்றுளிறந்து கிடப்பதைப் பார்த்து, நெடிது உயிர்த்து - பெருமுச்ச விட்டு, விழிவழி நீர் குதிப்ப-கண்களினின் றும் நீர் பாய், குப்புற்று-அக்கிணற்றுட் குதித்து, ஆவலியா மகளை எடுத்து-துக்கப்பட்டுக் கொண்டு மகளைத் துக்கி, அகன் கரையின் பால் படுத்தி-அகன்ற கரையிற் கிடத்தி, அழுங்க ளோடும்-வருந்துதலும், பாவையர்கள் தழிஇக் கொண்டு புலம்பினர்-தோழிப் பெண்கள் அந்தப் பிரேதத்தைத் தழுவியிருந்து அழுதார்கள், பயந்த நற்றுய்-பெற்ற தாயாகிய மங்கலை, அது கேட்டு - அவ்வழு கையொலியைக் கேட்டு, காவில் உறு கோகிலம் போல் நெடிது அரற்றி-

கந்தபுராணம்

சோலையிற் புகுந்த குயில் கூவுவது போல மிகப் புலம்பி, பெரும் துயர கடலுள் பட்டாள்-பெருந் துக்கமாகிய சமுத்திரத்திலமிழ்ந்தினான் எ-று.

தழிஇக் கொண்டு என்பதற்கு ஒருவரையொருவர் தழுவிக் கொண்டெனினுமாம். மென்குரலுடனென்பார் 'காவிலுறு கோகிலம் போல்' என்றார். ஆவலித்தல் - துக்கமிகுதியாலுரத்தசத்தத்துடனமுதலுமாம். (101)

தன்பாலவந் தவதரித்த நங்கைதனைக் கைவிட்டுத் தரியா எாகி யன்பாலே யுமிரபதைப்ப வயிறுக்கி யாகுலியா வரற்றி யேங்கி மின்பாலோர் மின்படிந்த தன்மையென வவளாக மிகையே வீழ்ந்து

தென்பாலிற் புகுந்தணையோ வோமகனோ யெனப்புலம்பித் தேம்ப லுற்றுன்.

இ-ஞ: தன்பால் வந்து அவதரித்த நங்கைதனை கைவிட்டு. தன் னிடத்து வந்து பிறந்த மகளையிழந்தமையால், தரியாள் ஆகி-ஆற்றுத வளாய், அன்பால் உயிர் பதைப்ப-அவள் மேற்கொண்ட அன்பின் மிகுதியாலுயிரானது பதைக்க, வயிறு அதுக்கி-வயிற்றிலடித்து, ஆக வியா-கவலைப்பட்டு, அரற்றி-கதறி, ஏங்கி-ஏக்கங் கொண்டு, மின் பால் ஓர் மின் படிந்த தன்மை என அவள் ஆக மிசை வீழ்ந்து-மின்ன வின் மேல் வேரெரு மின்னல் பொருந்திய தன்மையைப் போல அவளது நெஞ்சின் மேல் விழுந்து, ஒ மகளோ-ஒ புதல்வியே!, தென் பரவில் புகுந்தணையோ-தென்றிசையிற் போன்றோ!, என புலம்பின்று யுலம்பி, தேம்பலுற்றுள்-அழுதாள் எ-று.

ஓ மகளே என்பதில் ஓ விளி; இரக்கமென்பாருமார். மின்பாலோர் மின் படிந்த தன்மையென என்றதனால் இருவருகுவுமொத்தன வென்பது பெற்றும். இம்ந்தார்மாட்டுவைத்த அன்பினளவே துயரு முயாகவின் அவளது பேரன்பை விளக்க 'அன்பாலேயுமிரபதைப்ப' என்றார். இறக்கும்போது தென்றிசைக்கதிப்பனுகிய கூற்றுவனஞ்சியிரக்கவரப் படுதவின் 'தென்பாலிற் புகுந்தணையோ' என்றான். கைவிட்டு என்னுமெச்சமேதுப் பொருட்டு. (102)

அன்னேயோ வன்னேயோ வாகொடிய தறனேயோ வழியே நந்தோ முன்னேயோ நெடுங்காலங் குழவியின்றிப் பெருநோன்பு முயன்று பெற்ற மின்னேயோ யுமிரிழுந்து வெள்ளிடையிற் கிபந்திமேரஸ் விதியார் செய்கை மின்னேயோ யானெருத்தி பெண்பிறந்து பெற்றபய னிதுவே யன்றே.

இ.ஃ: அன்னேயோ அன்னேயோ-என்தாயே! என்தாயே!, ஆ-ஆகா!, கொடியது அறனேயோ-கொடுமையான செயல் தருமந்தானு! அறியேன்-இதனை முன்னறிந்திலேன், அந்தோ-ஐயோ!, முன் நெடும் காலம் குழவி இன்றி பெரும் நோன்பு முயன்று பெற்ற மின்னேயோ உயிர் இழந்து வெள்ளிடையில் கிடந்திடும்-முன்னர் நெடு நாளாகக் குழந்தையில்லாமற் பெருந் தவஞ்செய்து பெற்ற இந்தப் பெண்ணு இறந்து வெளியிடத்திற் கிடப்பாள்!, விதியார் செய்கை இன்னேயோ-விதியின் செயலிப்படியாயிற்றோ!, யான் ஒருத்தி பெண் பிறந்து பெற்ற பயன் இது அன்றோ-நாளென்றதிபெண்ணைய்ப்பிறந்து பெற்றுக் கொண்ட பயனிதுவல்லவா! எ-று.

அன்னேயோ என்பதில் ஓ விளி. ஆ-ஆச்சரியத்துடன் கூடிய இரகக் கம். மறநெறியினின்றூர்க்கு நேர்தற்பாலதாயதுயர் அறநெறியினின்ற தனக்கு நேர்ந்தமையின் ‘கொடியதறனேயோ’ எனவும், அஃதோர் புதுமையென்பது தோன்ற ‘ஆ’ எனவும், தருமங்க செய்வார்க்கு இத் தகைய துயர் நேருமென்பதை முன்னறிந்துள்ளேல் அவற்றைச் செய்யேன்பாள் ‘அறியேன்’ எனவும், தவத்தாற் பிறந்த குழந்தை நல்லாழ்வெய்த வேண்டுவதாகவும் இவ்வாறுயிர் துறந்தமைக்குக் காரணமென்னோவென்பாள் ‘பெருநோன்பு முயன்று பெற்றமின்னேயோவயிரிழந்து வெள்ளிடையிற் கிடந்திடும்’ எனவும், இங்ஙனவிவட்டு விதிக்கப்பட்டிருக்குமாயின் யான் செய்த தருமத்தையும் தவத்தையும் நோவது தவறுமென்பாள் ‘விதியார் செய்கையின்னேயோ’ எனவும், பெண்ணையிப் பிறந்ததற்குப் பேறென்று நம்பியிருந்த இம்மகளையிழந்த மையால் ‘யாளென்றுத்தி பெண் பிறந்து பெற்ற பயனிதுவேயன்றோ’ எனவும் கூறினால்.

(103)

புலிக்கணங்க டிரிகானி ஸௌருமானை வளர்த்தத்தீஸப் போக்கி

நின்றே

யலக்கணுறு வோரெனவே கைவிடதே தமியேனு மழுங்கா

நின்றேன்

மலர்க்கமலத் திருவைநிக ரெண்மகளைக் கொல்லியழுன் வந்த

தந்தக்

கொலைக்களிற்றின் வடிவன்றே கொடியென் செய்

பெரும்பவத்தின் கோல மன்றே.

கந்தபுராணம்

இன்: புலிக்கணங்கள் திரி கானில் ஒரு மானை வளர்த்து-புலிக் கூட்டங்கள் திரிகின்ற காட்டில் அவற்றுனுண்ணப்படு மிருகமாகிய ஒரு மானை வளர்த்து, அதனை போக்கி நின்று அலக்கன் உறுவோர் என-அதனையிழந்து நின்று துன்பப்படுவார் போல, கை விட்டு - இறக்க விட்டு, தமியேனும் அழுங்கா நின்றேன் - யானும் வருந்துகின்றேன், கமல மலர் திருவை நிகர் என் மகளை கொல்லிய முன் வந்தது - தாமரை மலரில் வாழுந் திரு மகளையொத்த என் புதல்வியைக் கொல்லும்படி எதிரில் வந்தது, அந்த கொலை சுளிற்றின் வடிவு அன்று-கொலைத்தொழிலைச் செய்கின்ற அந்த யானையின் வடிவமன்று, கொடியேன் செய் பெரும் பவத்தின் கோலம் அன்றே - பாவியேன் செய்த கொடிய பாவத்தின் வடிவமல்லவா! எ.று.

புலிகள் திரிகின்ற காட்டில் மானை வளர்த்தார் அது அவற்றிற் கிரையாங்கால் அக் கொலைக் கேது தமதறியாமையானது பற்றி மிக வருந்துவதுபோல, யானைகளுலாவும் வனத்திலுள்ளை வளர்த்த யானும் இப்பொழுது உண்ணையிழந்தற்கேது எனதறியாமையானது பற்றி மிகவருந்துகின்றேனென்பாள் ‘புலிக்கணங்கடிரிகானில..... அழுங்காநின்றேன்’ எனவும், யான்செய்த பாவமிருக்க யானையை நோவதென்னேவென்பாள் ‘என்மகளை.....கோலமன்றே’ எனவும் கூறினால்.

(104)

அறங்காட்டிற் சென்றதுவோ தெய்வதமு மிங்கிலையோ வரிதா
முத்தித்
திறங்காட்டுந் தவநெறியும் பொய்த்தனவோ கலியுமினிச்
சேர்ந்த தேயோ
மறங்காட்டும் வனக்களிறு வந்தபர்க்க வீண்டெனது மாது
மாண்டு
புறங்காட்டிற் கிடந்திடுமோ வென்னேயென் ணேயிதுவோர்
புதுமை யாமே.

இன்: அறம் காட்டில் சென்றதுவோ-தருமம் காட்டிற் போனதா!, தெய்வதமும் இங்கு இல்லையோ-தெய்வமுமிங்கேயில்லையா!, அரிது ஆம் முத்தி திறம் காட்டும் தவநெறியும் பொய்த்தனவோ-அரிய வீடு பேற் றைத் தருந் தவவொழுக்கங்களும் பொய்யாயினவா, கலியும் இனி சேர்ந்த தேயோ-கலியு கழு மினி வந்ததா!, மறம் காட்டும் வன களிறு வந்து அடர்க்க - தறுகண்மை பொருந்திய காட்டிற்றிரிகின்ற யானை வந்து நெருக்க, ஈண்டு எனது மாது மாண்டு - இவ்விடத்தில்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

எனது மகள் இறந்து, புறங்காட்டில், கிடந்திடுமோ - மாயானத்திற் கிடப்பாளா!, என்னே என்னே-இங்கனம் விளைந்தது யாது பற்றி! யாது பற்றி!!, இது ஒர் புதுமை ஆம்-இது ஒரு நாதனமேயாம் எ-று.

யான் செய்த தருமமெல்லாம் வீணையினவோவென்பாள் ‘அறங்காட்டிற் சென்றதுவோ’ எனவும், கடவுளுளராயின் தருமஞ் செய் தேற்கு இந்தத் தீங்கு நேர வொட்டாது காப்பரென்பாள் ‘தெய்வ தவமுமிங்கிலேயோ’ எனவும், தவவொழுக்கமுடையார் மாட்டு அகா வமரனாம் நேர்தவின்றுதலின் ‘தவநெறியும் பொய்த்தனவோ’ எனவும், இப்படி நிகழ்வது கலியுகத்திலாதவின்’ கலியுமினிச் சேர்ந்ததேயோ’ எனவும் கூறினான். இனி=இப்போது. (105)

வேறு

என்றிவை பலவும் பன்னி யிடருமந் தரற்றும் வேலை மன்றலங் குழலின் மாதர் வளைந்தன ரிரங்கி மாழ்க வோன்றிய கேளி ரல்லா ரியாவரு முருகி நெந்தா ரன்றவ கிகிழ்ந்த பூச லாகுல மறைதற் பாற்றே,

இ-ள்: என்று இவை பலவும் பன்னி இடர் உழுந்து அரற்றும் வேலை-என்று இன்னேரன்ன பல வசனங்களையெல்லாங் கூறித் துன்ப முற்றுப் புலம்பும் பொழுது, மன்றலம் குழலின் மாதர் வளைந்தனர் இரங்கி மாழ்க-மனைம் நிறைந்த கூந்தலையுடைய பல பெண்கள் குழுந்து வருந்தித் தியங்க, ஒன்றிய கேளிர் அல்லார் யாவரும் உருகி நெந் தார்-நெருங்கிய சற்றந்தவர்களும் பிறருமாகிய எல்லோரும் மனமு ருகி வருந்தினார்கள், அன்று அவண் நிகழ்ந்த பூசல் ஆகுலம்-அன்றைக்கு அங்கே விளைந்த அழுகையொலி, அறைதற்பாற்றே - சொல்லத்தக்க இயல்பினதா! எ-று.

பூசலாகும்-ஆகுலப்பீசல்.

(106)

கோட்டமில் சிந்தை யோனாங் குச்சகன் குறுகி யங்க ணுட்டீர் பணிப்பச் சோரு நங்கையர் தம்பா ஸ்தி மிடினித் தருவன் மாதை விம்மலி ரென்னு வேறேரு மாட்டு விருந்த தந்தைக் கிண்யன வகுத்துச் சொல்வான்.

இ-ள்: கோட்டம் இல் சிந்தையோன் ஆம் குச்சகன்-வஞ்சக மற்ற மனத்தினையுடையவராகிய குச்சகமுனிவர், அங்கன் குறுகி-அவ் விடத்திற் சென்று, நாட்டம் நீர் பணிப்ப சோரும் நங்கையர் தம் பால் எய்தி-கண்களினின்றும் நீர் சித்த வருந்துகின்ற பெண்களருகிற் போய், இனி மாதை மீட்டு தருவன்-இனி இக் கண்ணிகையை யெழுப்

கந்தபுராணம்

பித தருவேன், விம்மவீரன் என்னு-வருந்தாதீர்களென்று கூறி, வேறு ஓர் மாட்டு உற இருந்த தந்தைக்கு இனையன வகுத்து சொல்வான்-வேறோர் பக்கத்திலிருந்த பிதாவாகிய உசத்திய முனிவருக்கு இவ்வாசகங்களை விரித்துக் கூறுவார் எ-று.

(107)

மறைமுத லாய நுண்ணுான் மருளற வுணரா மாக்கன்
சிறியரே முதியர் பாஸர் சேயிழை மகளி ரின்னே
ருஹவதோ ரவஸஞ் செத்தா யூழ்வினை முறையு மோரா
யறிவந் யின்னே யாயி னுரிது தணிக்கற் பாஸார்.

இ-ள: மறை முதல் ஆய நுன் நூல் மருள் அற உணரா மாக்கன்-வேத முதலாகிய நுட்பமான நூல்களை மயக்கமற ஒதியுணராத பேதையரும், சிறியர்-இளைஞர்களும், முதியர்-விருத்தர்களும், பாஸர்-கழந்தைகளும், சேய் இழை மகளிர்-செப்பமான ஆபரணங்களையணிந்த பெண்களும், இன்னேர்-ஆகிய இவர்கள், உறுவது ஓர் அவலம்-அடை கின்ற துக்கத்தை, செய்தாய்-நிருங்கொண்மார், ஊழ்வினை முறையும் ஓராய்-முற்பிறப்பிற் செய்த விளையின் விளைவையும் நினைத் திலீர், அறிவு-நாலறிவினையுடையவரே!, நீ இன்னே ஆயின்-நீரிப்படித் துக்கழுந்திருல், இது தணிக்கற்பாலார் ஆர்-இதனை விலக்க வல்லார் வேறி யாவர்களே எ-று.

எ-எண். அறிவன் நீ எனப் பிரித்து அறிவனுகிய நீரெனவுரைப்பி மூலாம். பிற நூல்களானநிந்து கொள்ளுதற்கியலாத அரும்பொருள்களை அமைத்துக் கூறும். நூலென்பார் ‘நுண்ணுல்’ எனவும், ஐய முந் திரிபும் அறியாமையுமாகிய குற்றங்கள் நீங்க என்பார் ‘மருளற’ எனவும் கூறினார்.

(108)

கேளையா மனத்திற் றுன்பங் கினத்தலை கேடு நிங்கி
நீளாயா வுயிர்த்தார் போலிந் நேரிழைக் கண்ணி தண்ணை
நாளையான் விலித்து நின்பா எஸ்குவ ஸலக நீநங்
காளையா எவற்குப் பின்னுட் கடிமணம் புரிதி யன்றே.

இ-ள: ஐயா கேள்-ஐயா!, யான் சொல்வதைக் கேட்பீராக, மனத் தில் துண்பம் சிளத்தலை-மனத்தின் கண் துயரத்தைப் பாராட்டாதீர், கேடு நீங்கி-அறிதலினின்று நீங்கி, நீள் அயாசயிர்த்தார் போல்-நெடு நேரமாயிருந்த மூர்க்கை தெளிந்தவர்களைப் போல, இதேர் இழை கண்ணி தண்ணை. நேர் ஸ்மயான் ஆபரணங்களையணிந்த இந்தக் கண்ணி

மார்க்கண்டேயப் படலம்

கையை, யான் நாளை விளித்து நின் பால் நல்குவன்-யான் நாளைக் கழைத்து (பிழைப்பித்து) உம்மிடத்துத் தருவேன், நல்க-அங்ஙனந் தர, நீ-நீர், பின் நாள்-பிந்தியநாட்களில், நம் காளை ஆனவற்கு - நமது மகனுக்கு, சடி மனம் புரிதி-மங்கலசரமான விவாகத்தைச் செய்வீர் எ-று.

கேடு நீங்கி உயிர்த்தார்போல் என இயையும்.

(109)

ஜயமென் றுளத்தி லுன்னி யலுங்கலை விதியு மற்றே
மெய்யுணர் வதனுற் கண்டாம் விருத்தைதன் யாக்கை தன்னை
மொய்யறு தயிலத் தோனி மூழ்குவித் திருத்தி பின்றே
யொய்யென நோற்று மீட்டுத் தருகுவ னுயிரை யென்றுன்.

இ.ங்: ஜயம் என்று உளத்தில் உன்னி அழுங்கலை-யான் கூறிய தைச் சந்தேகமாக மனத்தில் நினைத்து வருந்த வேண்டாம், விதியும் அற்றே-ஊழும்படியே, மெய்யுணர்வு அதனால் கண்டாம்-இதனை ஞான வறிவினாலறிந்தோம், விருத்தை தன் யாக்கை தன்னை மொய் உறு தயில தோனி மூழ்குவித்து இருத்தி விருத்தையினுடைய சரீரத்தை வலிமை பொருந்திய என்னெண்டுத் தோனையில் அமிழ்த்திக் காத் திருப்பீராக, இன்றே ஒய் என நோற்று - இன்றைக்கேவிரைவாகத் தவஞ் செய்து, உயிரை மீட்டு தருகுவன் - இவனுயிரைமீட்டுத் தருவேன், என்றுன்-என்று கூறினார் எ-று.

தயிலம்-போலி, என்னெண்டு நிறைந்த கலத்தில் உடலையமிழ்த்தி வைப்பது உயிர் வருங்காறுங் கெடாதிருக்கும் பொருட்டு. (110)

சாற்றிய துணர்ந்து தாதை தயிலத்தி லிட்டு மாதைப்
போற்றின விருப்ப மேலோன் போயொரு பொய்கை மூழ்கிக்
கூற்றுவற் புகழ்ந்து நோற்பக் கொடுங்குழை மடவா ஏஞ்சக்
காற்றென முன்னர் வந்த களிறுமின் டனைந்த தம்மா.

இ.ங்: தாதை-பிதாவாகிய உசத்திய முனிவர், சாற்றியது உணர்ந்து-துச்சகமுனிவர் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு, மாதை தயிலத்தில் இட்டு போற்றினன் இருப்ப-தன்மகளது தேகத்தை என்னெண்ணிலமிழ்த்திப் பாதுகாத்திருக்க, மேலோன் போய்-மேலவராகிய குச்சக முனிவர் சென்று, ஒரு பொய்கை மூழ்கி-ஒரு தடாகத்தில் மிழ்ந்தி நின்று, கற்றுவன் புகழ்ந்து நோற்ப-யமலைத் துதித்துத் தவஞ் செய்ய, கொடும் குழை மடவார் அஞ்ச காற்று என்முன்னர் வந்த களிறு-வளைந்த காதனையையனிந்த பெண்கள் பயப்படும்படி வாயுவைப் போல முன்னே வந்த யானை, மீண்டு அனைந்தது - திரும்பி வந்தது எ-று.

கந்தபுராணம்

மாரது ஆகுபெயர், நோற்ப அனைந்தது என இயையும், நீரினுள் விருந்து சுவாச மடக்கித் தவம்புரியின் என்னிய தேவர் உடன் வந்து பலனீவது இயல்பென்க. விரைந்து வந்தவென்பார் ‘காற்றென-வந்த’ என்றார்.

(111)

தபமிகு புனலுட் புக்குத் தாளினு லுழக்கிச் சாடிப்
படவர வணை செய்கைப் பருவவித் தடக்கை தன்னு
விடைதொறுந் துழாவி நின்ற விருந்தவ முனிவற் பற்றிப்
பிடர்மிசை யேற்றிக் கொண்டு பெரிதுசேன் பெயர்ந்த தன்றே.

இ-ஸ: தட மிகு புனலுள் புக்கு-தடாகத்தில் நிறைந்திருக்கின்ற நீரினுள்ளிறங்கி, தாளினுல் உழக்கி சாடி-கால்களாலுழக்கிக் கலக்கி, பட அரவு அனைய செய்கை பரு வலி தட கை தன்னுல் - படத்தையுடைய சர்ப்பம் போன்ற செயலையும் மிக்க வலிமையினையுழடைய விசா வித்த துதிக்கையினால், இடை தொறும் துழாவி-இடையிடையேதுழாவி, நின்ற இரும் தவ முனிவன் பற்றி-அந் நீரினுள் நின்ற பெருந்தவத்தை யுடைய குச்சக முனிவரையகப்படுத்தி, பிடர் மிசை ஏற்றிக் கொண்டு-பிடரின் மேலேற்றிக் கொண்டு, பெரிது சேன் போயிற்று-நெடுந்தூரஞ் சென்றது எ-று.

நுனியையர்த்தியசைத்தலின் ‘படவரவணை செய்கை’ என்றார்.
செய்கை-வடிவமெனினுமாம்.

(112)

கோதறு குணத்தின் மேலாங் குச்சக ளென்னுந் தொல்பேர்
மாதவ ஞுணர்ந்து பின்னர் மதக்களி றதனை நோக்கி
யிதெலைப் பற்றிச் செல்வ தெங்கொல்கா ரணமென் ழெண்ணி
யோதியின் வலியா ஸனா தூழ்முறை யுண்ண லுற்றுன்.

இ-ஸ: கோது அறு குணத்தின் மேல் ஆம் குச்சகன் என்னும் தொல் பேர் மா தவன்-குந்றமற்ற குணங்களிற் சிறந்த குச்சகரென் னும் பழைய பெயரையுடைய சிறந்த முனிவர், உணர்ந்து-அறிந்து, பின்னர் மதகளிறு அதனை நோக்கி-அதன் பின் மதயிகுந்த யானையைப் பார்த்து, ஈது எனை பற்றி செல்வது என்காரணம் கொல் என்று என்னி-இந்தயானை என்னையெடுத்துச் செல்வது யாது காரணம் பற்றி யோவென்று சிந்தித்து, ஓதியின் வலியால்-ஞானவனர்ச்சியின் வல்ல மையினால், அன்னது ஊழ்முறை உன்னலுற்றுன்-அந்த யானையைன் ஊழியின் முறையை ஆராயத் தொடங்கினார் எ-று.

கண்டுமிக் கொல்லும் யானை இடர்ப்படுத்தாது பிடர் மேலேற் றப் போவ தற் புத மாக வின் அதன்வரலாற்றை ஆராய்ந்தனர். உணர்ந்து என்றது சீமாதியிற் சென்ற புலன் இடையீடு பட்டதை.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பின்னர் உனர்ந்து என மாற்றி நெடிது தூரஞ் சென்ற பின்னுணர்ந்
தெனவுரைப்பினுமாம்.

(113)

வேறு

மாவ தத்தினை யிழைத்திடும் பூட்டையின் மதநீர்
காவ தத்தினுங் கமழ்தரு கலிங்கநா டத்பா
லாவ தத்தநேர் மாக்கள்வா மூரிபூர மதனிற்
றேவ தத்தனென் ரூளவினு வணிகரிற் ரிலகன்.

இ-எ: மா வதத்தினை இழைத்திடும் பூட்டையின் மத நீர்-பெரிய
கொலையைச் செய்கின்ற யானைகளினின் றிழிகின்ற மதவெல்லம், காவ
தத்தினும் கமழ் தரு-ஒரு காத தூரமளவும் நாறுகின்ற, கலிங்கநாடு
அதன் பால்-கலிங்க தேசத்தில், ஆவது அத்தம் நேர் மாக்கள் வாழு-
காமதேனுவின் கைபோன்ற (கொடைமிக்க) வள்ளல்கள் வாழுகின்ற,
அரிபூரம் அதனில்-அரிபூரமென்னும் நரைத்தில், தேவதத்தன் என்று-
தேவதத்தனென்னும் பெயருடன், ஒரு வணிகரில் திலகன்-ஒரு வணிக
சிரேட்டன், உளன்-இருந்தாள் எ-று.

மா அதம் எனச் சொல் வகுப்பினுமாம். பூட்டை-உட்டுளை பொருந்
திய கையையுடையது; அன்மொழித்தொகை. காவதம்-காதம்; நான்கு
குரோசம் கொண்டது. வணிகரிற்றிலகன்-வணிகருள்ளே திலகம் போல்
வான். சிறிதுமிரக்கமின்றி நேர்ந்தவாறு செய்யுங் கொலையென்பார்
'மாவதம்' எனவும், யானையாற் சிறந்த நாடென்பார் 'பூட்டையின்
மத நீர் காவதத்தினுங் கமழ்தரு கலிங்கநாடு' எனவும், வேண்டிய
பொருள்களெவற்றையுங் கொடுக்கு முதல் வள்ளல்களென்பார் 'ஆவ
தத்தநேர்மாக்கள்' எனவும் கூறினார். கொடுத்தற்குக் கருவிகையாத
வின் ஆ நேர்மாக்கள் என்னது ஆவதத்த நேர்மாக்களென்றார். பய
ஞுவமை.

(114)

தவத்தி னான்வன் பெறுமகன் றருமதத் தவெனனப்
புஷிக்கண் மேலவர் புகழ்செய வறம்புரி புகழோன்
கவற்கி யின்றியே மூவகைப் பெராஞ்சௌங் காண்போ
ஞுவப்பு நீடிய விருந்திக் கிறையினு மூயந்தோன்,

இ-எ: அன்னவன் தவத்தின் பெறும் மகன்-அந்தத் தேவதத்த
னென்பான் தவஞ்செய்து பெற்ற புதல்வன், புவிக்கண் மேலவர் தரும
தத்தன் என புகழ்செய்-பூமியிலுள்ள பெரியோர்கள் தருமதத்த
னென்று சொல்லிப் புகழ், அறம் புரிபுகழோன்-தருமததைச் செய்
கின்ற புகழினையுடையான், கவற்கி இன்றி மூவகை பொருளையும்

கந்தபுராணம்

காண்போன்-வருத்தமின்றி மூன்று வகைத் தொழில்களான் வரும் பொருள்களையும் ஈட்டுபவன், உவப்பு நீடிய இரு நிதிக்கு இறையி னும் உயர்ந்தோன்-மகிழ்ச்சி மிக்க குபேரனிலுஞ் சிறந்தவன் எ-று.

இரு நிதிக்கிறை-பெரிய நிதிகளுக்குத் தலைவன். நிதிகள்; மகாப தும் பறுமம் சங்கம் மகரம் கச்சபம் முகுந்தம் குந்தம் நீலம் வரம் என்னும் ஓன்பதுமாம்; சங்கநிதியும் பது மறி தியு மெனி னுமாம். தருமத்ததன் - தருமங்களைச் செய்கின்ற தத்தன். தத்தன் என்பது கு ஸப் பெயர். சர்மன் வர்மன் கு ஸப் தன் தாசன் என்பன அந்தனர் முதலிய நால் வருண தத்தார்க்கு முறையே மரபுக்கிணையந்த பெயராயினால் போல. மூவகைப்பொருள்: பயிரிடலும் பசுக்காத்தலும் வர்த்தகமுமாகிய முத்தொழில்களாலும் மீட்டிய பொருள். இவற்றை வைசியர் பொளீட்டுவதை நாமவின்கானுசாசனத்தும் பிறநூல்களினுங்கான்க. முத்ததாழில்களை வட்டிக்குக் கொடுத்தல் வர்த்தகம் பயிரிடல் எனப் பிறழ்த்தியுரைப்பார் சிலர். அதற்கு மேற்கோள்யான்டுங் காணப்பாடாமைமயானும் வர்த்தகத்துள் வட்டிக்குக் கொடுத்தலடங்குதலானும் அவ்வரை பொருந்தாது. மூவகைப் பொருளையுங்காண்போன் என்றதற்கு பதிபச பாசம் என்னுந்திரிபதார்த்தங்களையுணர்ந்தானெனக் கூறினுமொருவாறு பொருந்தும். அறம் பொருள் இனபம் என்னும் முப்பொருளையும் பெற்ற னுபவிப்பவனென்பார் சிலர். அறம் முன்னர் கூறப்பட்டமையான் அதுவும் பொருந்தாது. அருமைமகனென்பார் ‘தவத்தின்-பெறுமகன்’ எனவும், தருமங்களை மிகுதியாகச் செய்தலாற்றருமத்தை எனப் பெயர் பெற்றுநைதவின் ‘தருமத்ததனைப் புவிக்கண் மேலவர் புசழ் செயவறும்புரிபுகழோன்’ எனவும், ஒரு தொழிலான்றி மூன்று தொழில்களானும் பொருளீட்டுதல் சகித்தற்கிய இடர்க்கிடங்கவும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது பொருட் பெருக்கத்தையே சிந்தித்திட்டினாதவின் ‘கவற்சியின்றியே மூவகைப் பொருளையுங்காண்போன்’ எனவும், செல்வத்திற்றன்னினுயர்ந்தாரிலரெனத் தருக்குற்றவென்பார் ‘உவப்பு நீடியு’ எனவும் கூறினார்.

(115)

தந்தை யன்னையும் இறத்தலுந் தமியனே யாகிக்
சிந்தை வெந்துய ருழந்துபி ஞஞாவகை தேற
வந்த வேலையி னவன்பெருந் திருவினை யகற்ற
வந்து தோன்றினான் மனமருள் செய்வதோர் வாதி.

இ-ன்: தந்தை அன்னையும் இறத்தலும்-பிதாவும் மாதாவுமிறக்க, தமியன் ஆகி-அவன் தனித்தவனுய், சிந்தை வெம் துயர் உழந்து-மனத-

மார்க்கண்டேயப் படலம்

திற் கொடிய துன்பத்தையனுபவித்து, பின் ஒருவகை தேற-சிலநாட் கழிந்த பின் ஒருவாறு தேறியிருக்க, அந்த வேலையின் - அப்பொழுது, அவன் பெரும் திருவினை அகற்ற - அவன்து பெருஞ் செல்வத்தைக் கெடுக்கும்படி, மன மருள் செய்வது ஓர் வாதி-மனமருளோயுண்டாக்கு கின்ற ஒரு இரசவாதி, வந்து தோன்றினன்-வந்து முற்பட்டான் எ-று:

மருள்-மெய்யல்லாததை மெய்யென்று நம்புதல்: இரசவாதி-இரசத்தினால் உலோகங்களை மாற்றுபவன், தேறத் தோன்றினன் என இயையும். (116)

முண்டி தப்படு சென்னியன் ருதுவின் முயங்கு
குண்ட லத்தினான் கோலநூரன் மார்பின ளீற்றுப்
புண்ட ரத்திய னெற்றியன் கஞ்சகன் புதியோன்
கண்டி கைக்கலன் புனைந்துலோன் வேத்திரக் கரத்தோன்.

இ-ள்: முண்டித படு சென்னியன்-அந்த இரசவாதி மொட்டையாக் கப் பெற்ற தலையுடையவன், தாதுவில் முயங்கு குண்டலத்தினன்-பொன்னூற் செய்யப்பட்ட குண்டலத்தையுடையவன், கோல நூல் மார்பினன்-அழகிய உபவீதத்தைத் தரித்த மார்பையுடையவன், நீற்று புண்டரத்து இயல் நெற்றியன்-வீழுதிக்குறியோடு கூடிய நெற்றியை யுடையவன், கஞ்சகன்-சட்டையையனிந்தவன், புதியோன்-புதியவன் கண்டிகை கவன் புனைந்து உலோன்-உருத்திராக்க மாலையைத் தரித் துள்ளவன், வேத்திர கரத்தோன்-பிரம்பைத்தரித்த கையையுடையவன் எ-று.

தாது உலோகங்களுக்குப் பொதுப் பெயராயினும் தலைமைபற்றிப் பொன்னை யுணர்த்திந்று. அநந்கரத்தாரால் முன்னெருபோது மறியப் படாதவனென்பார் ‘புதியோன்’ என்றார். (117)

அவனைக் கண்டன ணடிமுறை வணங்கின னருவாஞ்
சிவனைக் கண்டன னுமெனப் பெருக்கிழ் சிறந்தான்
புவனிக் குள்ளவ ரென்னினுஞ் சாலவும் புதியர்
தவமிக் கோரிவ ரென்றுகொன் நேற்யளிற் சார்ந்தான்

இ-ள்: அவனை கண்டனன்-தருமதத்தன் அந்த இரசவாதி-யைப் பார்த்து, அடி முறை வணங்கினன்-அவன்து கால்களை முறைப்படி பணிந்து, அரு ஆம் சிவனை கண்டனன் ஆம் என பெரு மகிழ் சிறந்தான்-அருவமாகிய சிவபிரானை உருவத்துடன் வரக் கண்டான் போலப் பேருவகையிகப் பெற்றவனும், இவர்-இந்தப்பெரியவர், புவனிக்கு

கந்தபுராணம்

உள்ளவர் என்னினும்-பூவுலகத்திலுள்ளவராயினும், சாலவும் புதியர்-மிகவும் புதியவர், தவம் மிககோர்-தவத்தினாற் சிறந்தவர், என்று கொண்டு-என்று நினைத்து அவனையழைத்துக் கொண்டு, உறையுளில் சார்ந்தான்-தனது மாளிகையிற் போயினான் எ-று.

புவனிக்கு-உருபுமயக்கம். பெரியோரைக் கண்டுழிச் செய்யவேண் டிய முறைகளுடன் பணிந்தானென்பார் ‘முறை வணங்கினன்’ என வும், கடவுள் போற் கருதினனென்பார் ‘அருவாஞ்சிவளைக் கண்டனால் மெனப் பெருமகிழ் சிறந்தான்’ எனவும் கூறினார். (118)

பொன்ன ரூங்கலந் திருத்துபு குய்யுடைப் புழக்க
னன்ன லம்பெற வருத்தினன் முகமனு நவின்றுன்
பின்ன ரன்னவன் றலையெதிர் நோக்கினன் பெரியோ
யென்லி வண்வந்த தென்றனன் வணிகருக் கிறைவன்.

இ-ஸ: வணிகருக்கு இறைவன் - வைசியர்களுட் சிறந்தவனுகிய தருமதத்தன், பொன் அரும் கலன் திருத்துபு-பொன்னலாகிய சிறந்த போசன பாத்திரத்தைக் கழுவி, குய் உடை புழக்கல் நல் நலம் பெற அருத்தினன்-நறும் புகையூட்டிய கறிகளோடு கூடிய அன்னத்தை மிக்க கலவபொருந்த உண்பித்து, முகமனும் நவின்றுன்-உபசாரங்களையுஞ் சொல்லி, பின்னர்-அதன்பின்பு, அன்னவன்தனை எதிர் நோக்கினன்-அந்த இரசவாதியை எதிர் நின்று பார்த்து, பெரியோ-பெரியவரே!, இவன் வந்தது என்-இல்லிடத்து வந்தது யாது காரணம்பற்றி?, என்றனன்-என்று வினாவினான் எ-று.

குய் ஆகுபெயர். முகமன்-நீர் அடியேனுடைய இல்லத்திற்கு வருதலாலும் விருந்து செய்தலாலும் யான் செய்த பாவங்களைல் யாம் நீங்கின என்றற்றெருட்கத்தன. உம்மை-எச்சம். (119)

ஈசன் றந்திடு விஞ்சையொன் ரெமக்குள தெவர்க்கும்
பேசந் தன்மைய தன்றது குரவர்பாற் பெரிது
நேசம் பூண்டவர்க் குரைப்பது நெஞ்சினிற் சிறிறு
மாசின் ருயநிற் குஸர்த்துவ ஸஃதென வகுத்தான்.

இ-ஸ: ஈசன் தந்திடு விஞ்சை ஓன்று எமக்கு உளது - சிவபிரானரு விய ஒரு வித்தை எம்மிடமிருக்கின்றது, அது எவர்க்கும் பேசம் தன்மையது அன்று-அது எல்லாருக்குரு சொல்லத் தக்க தன்மையை யுடையதன்று. குரவர் பால் பெரிதும் நேசம் பூண்டவர்க்கு உரைப்பது-ஆசாரியரித்து மிகவுங் அன்புள்ளவர்களுக்கே சொல்லத்தக்கது, நெஞ்சினில் சிறிதும் மாசு இன்று ஆய நிற்கு-மனத்திற் சந்றுயினுங்களங் கமில்லாத உனக்கு, அஃது உணர்த்துவன்-அதனை கூறுவேன், என-என்று, வகுத்தான்-கூறினான் எ-று.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

எமக்கு - உருபுமயக்கம், யான்பயின்று கைவந்துளே கொன்பான்
'எமக்குளது' என்றான்.

(120)

சரத மேயிது சம்புவின் வந்ததோர் தகைசா
விரத முண்டது பொன்னெனச் செய்தன மெமக்கோ
ரரிது மன்றது போல்வன பலவுள வவைதாம்
விரத மாதவ ரஸ்லதி யார்கொலோ விரும்பார்.

இள்: இது சரதமே - இது (யான் சொல்வது) சத்தியமே, சம்புவின் வந்தது ஓர் தகை சால் இரதம் உண்டு - சிவபிரானுற்கிடைக்கப் பெற்ற தகுதி பொருந்திய ஒரு இரசமிருக்கின்றது, அது பொன் என செய்தனம் - அதனைப் பொன்னைக்கவாதித்தோம், எமக்கு ஓர் அரிதும் அன்று - அது எமக்கு ஒரு அருமையான காரியமுமன்று, அது போல்வன பல உள் - அதுபோன்ற பலவித்தைகளிருக்கின்றன, அவை தாம் - அவற்றை, விரத மாதவர் அல்லது யார் கொல் விரும்பார் - உறுதிப் பட்ட பெருந்தவத்தையுடைய முனிவரேயன்றி வேறியார்தாம் விரும்ப மாட்டார்கள் என்று.

இரசம் சிவபிரானுடைய வீரியமென்றும் அது நான்கு சாதியாக வகுக்கப்படுமென்றும் அவற்றுட் பிராமண சாதியான இரசத்தைக் கொண்டு எப்பொருள்களையும் பொன்னூக்கலாமென்றும் இரசவாதிகள் கூறுவதியல்பாதவின் 'சம்புவின் வந்ததோர் தகைசாவிரதம்' எனவும், பெருஞ்செல்வத்தை எளிதிற் பெறுவதற்கேற்ற உபாயங்களைக் காட்டிய போதும் அவற்றின் மனம் பற்றுத அருந்தவரென்பான் 'விரதமாதவர்' எனவும் கூறினான். 'விரதமாதவரல்லதியார்கொலோவிரும்பார்' என்றதனால், அவையுமெனத் தக்க பெருந் தொகைப் பொருளையுடைய பெருஞ் செல்வர்தாழும் விரும்புவரென்பது பெற்றும். அதுபோல்வன பலவுளவென்றது பின்னர்க் கூறப்படும். இரசவாதமறியாதார் சிலர் பிறர் பொருளை உபாயத்தாற் கவருதற் பொருட்டுப் பொய் வேடம் பூண்டு தஞ்சூழ்சிசெய்யறியும் வண்ணமயில்லாதாரிடஞ் சென்றுழி, தம் மாற்கூடாத பல செயல்களைக் கூடுமென்று பேசுவதும், அங்குனம் பேசுங்காற் கேட்போர் நம்புதற்பொருட்டுச் சத்தியஞ் செய்வதும், செய்தபின் தானேருட் பொருளை நினைந்துக்கொண்டு கேட்போர் வேக்கேரு பொருளை விளங்கி மயங்கத்தக்கதாகச் சாதுரியம் பேசுவதும் இயல்பு; ஆதலின், இரசவாதி கூறியதாக வரும் இது முதலைத்து செய்யுட்கும் உட்பொருள் வேறு கொள்க. இச்செய்யுளில் 'சம்புவின் வந்ததோர் தகைசாவிரதமுண்டது பொன்னெனச் செய்தனம்' என்பதற்கு நாவற் பழுத்தினின்றுண்டான சிறந்த ஒரு இரசமிருக்கின்றது அதனைப் பொன்னூக்கச் செய்தோம் என உட்பொருள் கொள்க. மேறுமலையின்

கந்தபுராணம்

தென்புறத்தில் ஒரு நாவல் மரம் நிற்கின்ற தென்பதையும் அதன் பழத் தின் இரசம் பொன் மயைமன்பதையும் மேல் அண்ட கோசப் படலத் திற் காண்க.

(121)

காரி ரும்பையு நாகத்திற் காட்டுதூங் கரிய
சீரி ரும்பினைப் பொன்னென வுரைபெறச் செய்வா
மேரு வுங்கயி ஸாயமு மென்றிரு வெற்பை
யாரு நோக்கவே காட்டுது மிவைநமக் கரிதோ.

இ-ன்: கார் இரும்பையும் நாகத்தில் காட்டுதும் - கரிய இரும்பையும் ஈயம் போலக் செய்து காட்டுவோம், கரிய சீர் இரும்பினை பொன் என உரைபெற செய்வாம் - கரு நிறத்தையடைய சிறந்த இரும்பைப் பொன்னென்று சொல்லும்படி மாற்றுறச் செய்வோம், மேருவும் கயிலாயமும் என்று இரு வெற்பை ஆரும் நோக்க காட்டுதும் - மேருமலையுங் கயிலையலையுமென்று சொல்லப்படுகின்ற இரண்டு மலைகளையும் எல் வோருங் கானும்படி காட்டுவோம், இவை நமக்கு அரிதோ - இந்தச் செயல்கள் எமக்கரியனவா ? எ-று.

இவை அரிது - பன்மைமயோருமைமயக்கம், ஓ எதிர்மறை. முந்திய உம்மை இயிலு சிறப்பு. மேருமலையுங் கயிலையலையுங் கானுதற்கரியன, யான் செய்யும் பொற்குவியலும் வெள்ளிக்குவியலும் எவருங்கானுதற்கெளியன என்பான் ‘மேருவுங்கயிலாயமுமென்றிருவெற்பையாருநோக்கவே காட்டுதும்’ எனவும், நன்குபயின்றுள்ளென்பான் ‘இவை நமக்கரிதோ’ எனவும் கூறினான். ‘காரிரும்பையுநாகத்திற்காட்டுதும்’ என்பதற்கு கரிய பெரிய படத்தையும் பாம்பிற் காட்டுவோமெனவும், ‘கரிய சீரிரும்பினைப் பொன்னெனவுரைபெறச் செய்வாம்’ என்பதற்கு கரிய சிறந்த இரும்பைப் பொன்னென்று பெயர்பெறும்படி செய்வோம் என வும் உட்பொருள் கொள்க. இரும்பு பொன்னென்று பெயர் பெறுதல் கரும்பொன்னென வழங்குதலால். உட்பொருளில், ‘மேருவுங்கயிலாயமுமென்றிருவெற்பை யாருநோக்கவே காட்டுதும்’ என்பதற்கு, மறைவில் வைத்துள்ள பொன் வெள்ளி முழுவதையும் இது கேட்டவுடன் வெளியாகக் கொண்டந்து என் முன்னிலையில் மலைபோலக் குவிப்பிப் பேன் எனக் கருத்துரைக்க.

(122)

எய்து மீயமு மிரதமும் வெள்ளிய தெனவே
செய்து மஸ்றியும் வங்கத்திற் செய்போனுந் தெரிப்பா
நோய்தி என்னது வலியுறுக் காட்டுது நுவலுங்
கைது வங்பயின் மாக்கஞக் கிணையன கழறும்.

இ-ன்: எய்தும் ஈயமும் இரதமும் வெள்ளியது என செய்தும் - கிடைத்த ஈயத்தையும் இரசத்தையும் வெள்ளியென்று சொல்லும்படி

மார்க்கண்டேயப் படலம்

செய்வோம், அன்றியும் - அஃதல்லாமலும், வங்கத்தில் செம்பொனும் தெரிப்பாம் - ஈயத்தினின்று மாற்றுயர்ந்த பொன்னையுஞ்செய்து காட்டுவோம், நொய்தின் அன்னது வலியுற காட்டுதும் - விரைவிலவற்றை வலிமை பெற்றிருக்கவுங் காட்டுவோம், நுவலும் கைதவம் பயில் மாக் களுக்கு இனையன கழறும் - சொல்லப்படுகின்ற வஞ்சகத்தைப் பயின்ற மானுடருக்கு இந்த இரசியங்களைச் சொல்லோம் எ-று.

உன்னைப் போன்ற நற்குணமுடையார்க்கே கூறுவெமன்பான் ‘கை தவம்பயின்மாக்களுக் கினையனகழறும்’ என்றார். எச்சவும்மை தொக்கது. வலியுறக்காட்டல் ஈயத்திற்குள்ளமென்மை நீங்கி வன்மையுண்டாகச் செய்தல். ‘கைமுமிரதமும் வெள்ளியதெனவே செய்தும்’ என்பதற்கு ஈயத்தையும் இரசத்தையும் வெண்ணிறமுடையதாகச் செய் தோமெனவும், ‘வங்கத்திற் செம்பொனுந்தெரிப்பாம்’ என்பதற்கு மரக்கலத்திற் பொன்னையுங் காட்டுவோம் எனவும், ‘அன்னது வலியுறக்காட்டுதும்’ என்பதற்கு அவற்றை நிச்சயமாகக் காட்டுவோமெனவும், ‘நுவலுங்கைதவம்பயின் மாக்களுக்கினையன கழறும்’ என்பதற்கு யான் சொல் லுங்கபட வார்த்தையை உணரவல்ல மாந்தர்க்கு இவற்றைக் கூறோம்; அவர் நம்மை விசுவசிக்கமாட்டாராதவின் எனவும் உட்பொருள் கொள்க.

(123)

இரும்பி னிற்செம்பு வாங்குவ மீயமு மற்றே
வரம்பி லாததோர் தரணியன் டங்களை மரபி
லரும்பொன் வண்ணம தாக்குவம் வல்லவா ஹறைய
விரும்பி னுமெனின் யாண்டுமோ ரளப்பில வேண்டும்.

இ-ள்: இரும்பினில் செம்பு வாங்குவம் - இரும்பினின்று செம்புண்டாக்குவோம், ஈயமும் அற்றே - ஈயத்திலிருந்தும் அப்படியே (செம்புண்டாக்குவோம்), வரம்பு இலாதது ஓர் தரணி அண்டங்களை - அளவிறந்த பூமியின் கூருகிய அண்டங்களை யெல்லாம், மரபின் அரும் பொன்வண்ணமது ஆக்குவம் - முறைப்படி சிறந்த பொன்மயமாகச் செய்வோம், வல்லவாறு அறைய விரும்பினும் எனின் - என்னுற் செய்யத்தக்கவை களைச் சொல்லி முடிக்க விரும்பினேமாயின், யாண்டும் ஓர் அளப்பு இவேண்டும். வருடங்களும் அளவிறந்தன வேண்டியனவாகும் எ-று.

உம்மை முன்னையது எச்சம். பின்னையது உயர்வு சிறப்பு. ஈயமும் மற்றே என்பதற்கு இரும்பினின்று ஈயமுழுண்டாக்குவோமெனவுரைப் பினுமாம். அங்ஙனங்குறின் 122-ந் செய்யிலில் காரிரும்பையு நாகத்திற் காட்டுதும் என்பதற்கு இரும்பைத் துத்த நாகத்திற் செய்து காட்டுவோமெனவுரைக்க. ‘இரும்பினிற் செம்பு லாங்குவமீயமுற்றே’ என்பதற்கு இரும்பு கொடுத்துச் செம்பை வாங்குவோம் ஈயத்தையும்

கந்தபுராணம்

வாங்குவோம் என உட்பொருள் கொள்க. தரணியஸ்டங்களை - பொன் வண்ணமதாக்குதும் என்பதற்குப் பூமியின் கூருகிய அண்டங்கள் பொன் விறமாதவின் அவற்றைப் பொன் வண்ணமாகக் காட்டுவமெனக் கருத்தை மாத்திரம் வேறூக்கியிருக்க.

(124)

ஓன்று கோடி பொன் ஞக்குவங் கோடிய துளவேற்
குன்று போலவே கோடியிற் கோடிசெய் சூவமா
னின்ற எக்குள பொருளெலாந் தருதியே னினது
மன்றன் மாளிகை நிதிக்கிட மில்லென வகுப்பாம்.

இ-ள்: ஓன்று கோடி பொன் ஆக்குவம் - ஒரு பொன்னைக் கோடி பொன்னைக் கெய்வோம், கோடியது உளவேல் குன்று போலவே கோடியிற்கோடி செய்குவம் - கோடி பொன்னைஷ்டானல் அதை மலைபோலக் குவியும்படி கோடி கோடியாக்குவோம், நின்றனக்கு உள பொருள் எலாம் தருதியேல் - உனக்குள் பொருள்களெல்லாவற்றையுங் கொணர்ந்து தருவாயானல், நினது மன்றல் மாளிகை நிதிக்கு இடம் இல் என வகுப்பாம் - உனது மங்கலகரமான இந்த வீடு பொருள் வைப் பதற்கு இடம் போதாதென்று சொல்லும்படி கெய்வோம் எ-று.

கோடியிற்கோடி . கோடியானுறழ்ந்த கோடி. முதலில் ஒரு கோடி பொன்னை யீட்டுவோம் ; அதனை யீட்டினால் பின் வர்த்தகத்தாற் கோடி கோடியாகப் பெருக்குவோம் ; நீவைத் திருக்கும் பொருளெல்லாவற்றையும் எனக்குத் தருவாயாயின், பின் உன் மாளிகையைச் செல்வத்துக் கிடமில்லாமல் (வெறுமையாகச்) கெய்வோம் என உட்பொருள் கொள்க.

(125)

என்ன வேமொழி சோரணை வணங்கின னிமைய்பின்
முன்ன ருள்ளதுந் தாள்றன துரிமையான் முயலப்
பின்ன ரெய்திய நீதியமும் பேழையா னவற்றின்
மன்னு பூண்களுங் கொணர்ந்தனன் முன்பு வைத்தான்:

இ-ள்: என்ன மொழி சோரணை வணங்கின-என்றிவ்வாறு கபட் வார்த்தையைக் கூறிய திருடனைத் தருமத்தன் பணிந்து, முன்னர் உள் எதும் - முன்னுள்ள பொருள்களையும், தான் தனது உரிமையால் முயல பின்னர் எய்திய நீதியமும் - தான் தன்னுடைய வர்த்தக முதலிய சாதித் தொழில்களால் முயற்சி கெய்யப்பின் வந்துகூடிய பொருள்களையும், பேழை ஆனவற்றில் மன்னு டுண்களும் - பேடகங்களில் வைத் திருந்த ஆபரணங்களையும், இமைப்பில் கொணர்ந்தனன் - கணப்பொழுதிற் கொண்டு வந்து, முன்பு உற வைத்தான் - எதிரில் வைத்தான் எ-று.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

முன்னருள்ளது-தன் தாதை முதாதை முதலியவர்களாற் கிடைக் கப் பெற்றது. உரிமை-உரியதொழில். (126)

வைத்த மாநிதி நோக்கலும் வணிகரிற் றிலக
ருய்த்த செல்வமு மிதுகொலோ வோவென வுரையாக
கைத்த வங்கொடு கைத்தலம் புடைத்துடுக் கணங்க
ணத்த வேலையி லொரூங்குபட் டாலென நகைத்தான்:

இ-ள்: வைத்தமா நிதி நோக்கலும்-வைத்த பெருஞ் செல்வத்தை இரசவாதி பார்த்தவுடன், வணிகரில் திலகர் உய்த்த செல்வமும் இது கொலோ-வைசியருட் சிறந்தவர்கள் ஈட்டிய செல்வமும் இது தானு!, ஒ-ஓகோ!, என உரையா-என்றுக்குறி, கைத்தனம் கொடு கைத்தலம் புடைந்து-தனது ஒரு கையினால் மற்றைக் கையிற்றட்டி, உடு கணங்கள் நத்த வேலையில் ஒருங்குபட்டால் என-நான் மீன்ரூகுதிகள் இரக்காலத்தில் ஒருங்கு கூடினாற் போல, நகைத்தான் - சிரித்தான் எ-று

பல்வரிசை வெளியே தொன்றவென்பார் ‘உடுக்கணங் கணத்த வேலையிலொரூங்கு பட்டாலென’ என்றார். வணிகரிற் றிலகரென்றது அவனது முன்னேரையுமளப்படுத்திய படர்க்கை முகத்தாற் கூறியது. உம்மை-உயர்வு சிறப்பு. ஓ-இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. (127)

இந்த நின்பொரு ணம்முடை விஞ்சையி விறைக்கும்
வந்தி டாதுநா முருக்குறு முகந்தனில் வழுவிச்
சிந்து கின்றதற் கிலையிது நமதுபின் றிரியி
னந்த மிலபொருள் கொடுக்குவம் வைத்தியென் தறைந்தான்:

இ-ள்: இந்த நின் பொருள்-இங்கே கொணரப்பட்ட உன்னுடைய பொருளானது, நம்முடை விஞ்சையில் இறைக்கும் வந்திடாது-எமது வித்தையின் அற்ப பாகத்திற்கும் போதாது, இது-இப்பொருள், தாம் உருக்குறும் முகம் தனில் வழுவி சிந்துகின்றதற்கு இலை-நாமுருக்கு முலைமுகத்தினின்று வழுவிச் சிந்துகின்ற அழவுக்குத்தானும் இல்லை, நமது பின் திரியின் அந்தம் இல் பொருள் கொடுக்குவம்-எமக்குப் பின்னே திரிவாயானால் அளவிறந்த பொன்னைக் கொடுப் போடி, வைத்தி-இப்பொருளை வைப்பாய் என்று அறந்தான் - என்று கூறினான் எ-று.

தருமத்தன் பெருந்தொகைப் பொருளைக் கொணர்ந்து குவித்த போது இரசவாதியிங்ஙனங் கூறியது அவனிடத் தெஞ்சியிருப்பவைகளை யுங் கவர்தற் பொருட்டு. (128)

கந்தபுராணம்

முனிய லைநி வேண்டிக பெருநிதி முழுது
மினிது நாடியே கொணர்குவ னிருத்தியென் றுரைத்துப்
புனையு மாடையு நிலங்களு மனிகளும் பூனு
மனையு மாக்களும் பகர்ந்தன னிகரிலா வணிகன்.

இ-ள: ஜய-சுவாமி!, முனியல்-கோபங் கொள்ளற்க, நீ வேண்டிய
பெரு நிதி முழுதும் இனிது நாடி கொணர்குவன்-நீர் கேட்ட பெருந்
தொகைப் பொருள் முழுவதையும் நன்றாகத் தேடிக் கொண்டு வரு
வேன், இகுத்தி-அதுகாறும் இருப்பீராக, என்று உரைத்து-என்றாறி,
புனையும் ஆடையும்-உடுத்தந்துரிய வஸ்திரங்களையும், நிலங்களும்-பூமி
களையும், மனிகளும்-இரத்தினங்களையும், பூனும் - ஆபரணங்களையும்,
மனையும்-வீடுகளையும், மாக்களும்-மிருகங்களையும், பகர்ந்தனன்-விற்
ரூன், நிகர் இலா வணிகன்-ஒப்பில்லாத வணிகளுகிய தருமதத்தன்
எ-று.

மாக்கள்:-குதிரை பசு முத வியன். உள்ளனவற்றையெல்லா
மொன்றுந்தவருது தேடியென்பான் 'இனிது நாடி' என்றுன். (129)

பொரும தத்தினை யிழைத்திடு மருப்புயர் புழைக்கைப்
பெரும தக்கி யென்னவே மயங்கினன் பெரிதும்
வரும தத்தமென் றறத்தையும் பகர்ந்துமெய் வணிகன்
றரும தத்தனும் பெங்கினை நிறுவினன் றரைமேல்.

இ-ள: பொரும அதத்தினை இழைத்திடு-போர்செய்தலாற் கொலை
யைவிளைக்கின்ற, மருப்பு உயர்-தந்தங்கள் நீளப்பெற்ற, புழைக்கை-
உட்டுளை பொருந்திய கையையுடைய, பெரும் மத கரி என்ன-பெரிய
மத யானையைப் போல, மயங்கினன்-மயங்கி, பெரிதும் அத்தம் அது
வரும் என்று-மிகவும்செல்வம் வருமென்று நினைத்து, அறத்தையும்
பகர்ந்து-தருமத்தையும் விற்று, மெய் வணிகன்-உண்மையையுடைய
அந்த வைசியன், தருமதத்தன் ஆம் பெயரினை - தருமதத்தென்று
சொல்லப்படுப் பெயரை, தரைமேல் நிறுவினன்-பூவுக்கத்தில் நாட்டினான் எ-று.

இழைத்திடும் முதலிய அடைகள் கரியென்பதோடு தனித்தனி
யியைந்தன. அறத்தையுமென்பதில் உம்மை உயர்வு சிறப்பு. பெரி
தும் மயங்கினன் என வியைத்து மிகவுமயங்கியெனப் பொருள் கூறி
ஞுமாம், கபடமில்லாத வணிகளென்பார் 'மெய்வணிகன்' எனவும்,
தருமதத்தென்னும் பெயரைத் தருமதத்தை விற்றுளென்னும் கார
ணத்தாலெய்தியதாக எவரும் நினைக்குமாறு விற்றனவென்பார் 'அறத்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

தினைப் பகர்ந்து-தருமதத்தமை பெயரினை நிறுவினன்² எனவும் கூறி அர். இப்பெயரின் காரணம் முன்னர் 115 ஞ செப்யூனிற் காட்டப் பட்டது. இயற்கைக் காரணமிருப்பவும் உறுப்பாற்றலான் மற்றொரு பொருளாத் தந்துரைத்தனின் இது பிரிநிலை நவிற்சியணி. (130)

இத்தி றத்தினிற் ரேடியே பெருநிதி யெனத்துங்
கைத்த வங்கொடு தாங்கியே கரவன்முன் காண
வைத்து நிற்றலு மகிழ்ந்தன நாவையெலாம் வாங்கி
மொய்த்த செங்கனற் றீயிடை யுருக்குதன் முயன்றுன்.

இ-ன்: இ திறத்தினில் தேடிய பெரு நிதி எனத்தும்-இவ்வகையாற் சேர்த்த பெருஞ்செல்வங்களையெல்லாம், கைத்தலம் கொடு தாங்கி-கைகளிலெடுத்தேந்திப் போய், கரவன் முன் காண வைத்து நிற்றலும்-வஞ்சகஞ்சிய இரசவாதியின் முன்னிலையில் அவன் பார்க்குமாறு வைத்துநிற்ச, மகிழ்ந்தனன் அவை எல்லாம் வாங்கி-மனமுவந்து அவற்றையெல்லாமேற்றுக் கொண்டு, மொய்த்த செம்கனல் தீ இடை உருக்குதல் முயன்றுன் - குவிந்திருக்கப் பெற்ற சிவந்ததமுல்களையுடைய அக்கினியில் உருக்கத் தொடங்கினான் எ-று.

மகிழ்ந்தது தாணன்னியவாறு வணிகனுடைய பொருண் முழுவதுங் கிடைத்தமையின். பொன்னை முடியிருத்தற்கேற்றவாறமைத்த தீ யென்பார் ‘மொய்த்த செங்கனற்றீ’ என்றார். (131)

திரட்டி யாவையு மோருரு வாக்கினன் செழும்பொ
நிரட்டி தூக்கிய விரதமாங் கொருக்கிலை சிட்டு
மருட்டி யாடக முழுவது முறைத்தவை வலிதா
வருட்டி மட்பெருங் குகையினின் மருந்தையுள் ஞாறுத்தான்:

இ-ன்: யாவையும் திரட்டி-அப்பொன்னையெல்லா மூரு க்கித் திரட்டி, ஒர் உரு ஆக்கினன்-ஒரு வடிவாகச் செய்து, செழும் பொன் இரட்டி தூக்கிய இரதம் ஆங்கு ஒரு சிலை இட்டு - மாற்றயர்த்த அப்பொன்னுக்கிரண்டு மடங்காக நிறுத்தெடுக்கப்பட்ட இரசத்தை அவ்விடத்தில் ஒரு கல்லிலிட்டு, மருட்டி ஆடகம் முழுவதும் உரைத்து-அதனேடு கலந்து அப்பொன்முழுவதையுமுரைத்து, அவை வலிது ஆ உருட்டி-அவற்றை வலியுடைத்தாமாறு (மென்மையில்லாத வாறு) உருட்டி, மன் பெரும் குகையினில்-மன்னிலூற் செய்த பெரிய ஒரு குகையில், மருந்தை உள்உறுத்தான்-தான் கொணர்ந்ததொரு மருந்தை உள்ளே பூசினான் எ-று.

கந்தபுராணம்

மருட்டி என்பதற்குக் கொடுத்த பொன்னெவாருமோவென்று
தருமதத்தனச்சமுறைணனந் தேற்றிமெனப் பொருள் கூறினுமாம்.

(132)

பண்ணு ருத்திய கனகமுள் விட்டதன் பாலு
மெண்ணு ருத்திய மிசைக்கனும் கனங்கமொன் றிட்டு
மண்ணு ருத்திநற் ருகில்கொடு பொதிந்தனன் மருங்கிற
கண்ணு ருத்திய செந்தழற் புடைமிசை கரந்தான்.

இ-ள்: பன் உறுத்திய கனகம் உள் இட்டு - முற்கூறியவாறு
தொழிற்படுத்திய பொன்னை அக்குகையினுள்ளே வைத்து, அதன்
பாலும் என் உறுத்திய மிசைக்கனும் கனங்கம் ஒன்று இட்டு-அதன் பக்
கங்களிலும் வரையறை செய்யப்பட்ட மேவிடத்திலிலும் ஓவ்வொரு இரச
குளிகையை இட்டு, மன் உறுத்தி - மன்னைப் பூசி, நல் துகில் கொடு
பொதிந்தன - நல்ல வஸ்திரத்தினற் பொதிந்து, மருங்கில் கண் உறுத்
திய செம் தழல் புடை மிசை கரந்தான் - பக்கத்தில் மூட்டிய சிவந்த
நெருப்பின் மேற் புதைத்தான் எ-று.

(133)

நூற்று நான்கொடு நான்குகுக் குடபுட நொய்தின்
வீற்று வீற்றதா விட்டது நோக்கினன் மிகவு
மாற்று வந்தது பழுக்குமோர் வராகியின் மருளேல்
காற்றி லாததோ ருறையுள்காட் டென்றனன் கரவன்.

இ-ள்: நொய்தின் - விரைவாக, வீற்றுவீற்றது ஆ - வேறுவேறூகு,
நூற்று நான்கொடு நான்கு குக்குடபுடம் இட்டு - நூற்றெட்டுக்கோழிப்
புடங்களை இட்டு, அது நோக்கினன் - மேல் அந்தக்குத்தகையைப் பார்த்து,
மிகவும் மாற்று வந்தது - மிகவும் மாற்றேறியது, ஒர்வராகில் பழுக்கும்-
ஒரு வராகிப்புகையினுற் பழுப்பேறும், மருளேல் - என்னுமோவென்றை
யப்படாதே, காற்று இலாதது ஒர் உறையுள் காட்டு - காற்றில்லாத
ஒரு வீட்டைக் காண்பிப்பாய், என்றனன் - என்று கூறினான், கரவன் -
வஞ்சகஞ்சிய இரசவாதி எ-று.

குக்குடபுடம் - கோழியளவு உயர முதலியவற்றையுடையதாகப்
பசுவின் சானை முதலியவற்றையடுக்கி இடம்படும்புடம். ஒன்றன்பின்
ஞேள்ளுக வென்பார் ‘வீற்றுவீற்றதா’ என்றார். (134)

சேமஞ் செய்ததோ ருறையுளைக் காட்டலுஞ் சென்று
வாமஞ் செய்ததோ ரிந்தனக் குவாஞ்மிசை மறவோ
பீமஞ் செய்ததெந் தழற்கொடு வராகிமே லிட்டுத்
தூமஞ் செய்தன னங்கிய மவனென்தீர் துரந்தான்.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ.ன: சேமம் செய்தது ஓர் உறையினா காட்டலும் - காற்றுட்புகா வண்ணந் தொழிழ்படுத்திய ஒரு வீட்டைக் காட்ட, சென்று - அதனுட் போய், வாமம் செய்தது ஓர் இந்தன் குவால் மிசை - அழகாக அடுக்கப் பட்ட ஒரு விறகுக் குவியிலின் மேல், மறவோர் ஈமம் செய்த செம் தழல் கொடு - வீரரூட்டலைத் தகனஞ் செய்த சிவந்த அக்கினியை மூட்டி. வராகி மேல் இட்டு தூமம் செய்தனன் - வராகி யென்னுமருந்தை மேலே தூவிப்புகைப்பித்தான், அங்கியும் அவன் எதிர் துரந்தான் அக்கினி தேவனுமந்தத் தருமத்தனையெதிரே துரத்தினான் எ-று.

வேண்டியவாறு நிரைந்தடுக்கப்பெற்ற விறகென்பார் ‘வாமஞ் செய் ததோரிந்தனம்’ என்றார். இரசவாதனு செய்வோர் தந்தொழில் சித்தி யாதற் பொருட்டு வீரரூட்டலைத் தகித்த அக்கினியை யெடுத்தவியல்பு. சேமம் - காவல். உம்மை ஏச்சம். (135)

ஓங்கி நாட்டநீர் பொழிதர வாருயி ருலைய
விங்கு கீங்றமெய் வெதும்புற வெங்கனும் வியர்ப்ப
முங்கை யாமென மொழிகிலான் போவது முயலான்
பாங்கி ருந்திடு வணிகர்கோன் பட்டதார் பகர்வார்?

இ.ன: நாட்ட நீர் ஒங்கி பொழிதர - கண்களினின்றும் நீர் மிகுந்து சிந்தவும், ஆர் உயிர் உலைய - அரிய உயிரானது உலையங்கும், வீங்குகிள்ற மெய் வெதும்புற - பருத்த சரீரம் வெதும்பவும், எங்கனும் வியர்ப்ப - மேனியெங்கும் வியர்வை யரும்பவும், முங்கை ஆம் என மொழிகிலான் - ஊமைபோல ஒன்றும் பேசாதவனுய், போவதும் முயலான் - அப்பாற செல்லுதற்கும் முயற்சி செய்யாதவனுய், மாங்கு இருந்திடு வணிகர்கோன் - பக்கத்திலிருந்த வைசியர்களுட்டைவனுகிய தருமத்ததன், பட்டது - அனுபவித்த வருத்தத்தை, ஆர் பகர்வார் - யார் சொல்ல வல்லார்? எ-று.

சொல்லமுடியாத துன்பத்தையடைந்தானென்பதாம். இரசவாதி யின் மனம் யாதாமோவென்று கருதிப் பேசாமலும், தன் பொன்னை மறைத்து விடுவானாலேவன்று கருதி வேறிடம் போகாமலுமிருந்து துன் பமனுபவித்தானெனக. (136)

எல்லை யன்னதிற் பொருந்திடு பொற்குகை யெடுத்து
மெல்லெ ணத்தன தாடையிற் காந்தனன் வெய்யோன்
வஸ்லை யக்குகை போலவொன் றிருந்தது மருங்கிற்
செல்ல வைத்தனன் றழற்பெரும் புகையையுந் தீர்த்தான்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: எல்லை அன்னதில் - அப்பொழுது, வெய்யோன் - கொடி யவனுன் இரசவாதி, பொதிந்திடு பொன் குகை எடுத்து - பொதிந்து வைக்கப் பெற்ற பொன்னையுடைய குகையையெடுத்து, மெல்ளன் தனது ஆடையில் கரந்தனன் - மெல்லவாகத் தனது வஸ்திரத்தினுள் மறைத் துவைத்துக்கொண்டு, வல்லை - விரைவாக, அ குகை போல இருந்தது ஒன்று - அந்தக் குகைபோலச் செய்யப்பட்டிருந்த வேண்டு குகையை, மருங்கிற செல்ல வைத்தனன் - பக்கத்திலிருக்க வைத்து, தழல் பெரும் புகையையும் தீர்த்தான் - அக்கினியினின்றுண்டாகின்ற பெரிய புகை யையுந் தணித்தான் எ-று.

பொதிந்திடுபொற்குகை - பொன் பொதிந்திடுகுகை. தருமதத்த னரியாதவாறென்பார் 'மெல்ல' என்றார். உம்மை - எச்சம். (137)

தத்த விக்குகை நின்கையிற் ரூங்கினை தழன்மேல்
வைத்தி யென்றன னவனது புரிதலு மரபி
னத்த குஞ்செயற் குரியன யாவையு மமைத்து
வித்த கம்பெறங் சேமியா வொருகுசெயல் விதித்தஙன்.

இ-ள்: தத்த - தருமதத்தனே!, இ குகை நின் கையில் தாங்கினை - இந்தக் குகையை உன்கையாலெடுத்தேந்தி, தழல் மேல் வைத்தி என்ற னன் - அக்கினியின்மேல் வைப்பாயென்று கூறி, அவன் அது புரிதலும் - அந்தத் தருமதத்தன் அதனைச் செய்தவுடன், மரபின் - இரசவாதிகள் செய்யும் முறைப்படி, அத்தகும் செயற்கு உரியன யாவையும் அமைத்து - அச்செயலுக்கு வேண்டற்பாலனவெல்லாவற்றையுஞ்செய்து, வித்த கம் பெற சேமியா - தொழிலுட்பம்மையச் சேமித்து வைத்து, ஒரு செயல் விதித்தான் - ஒரு செயலைக் கட்டலோயிட்டான் எ-று.

தருமதத்தன் கையால் வைப்பித்தது அவன் அத்தீயிற் போன் வைக்கப்பட்டதென நம்புதற் பொருட்டு; இரசவாதத்திற்கு அது முறையுமாம். உரியனயாவையுமைத்தலாவது: குகையின் குழ்விடங் களில் தீழுஞ்சுமாறு செய்தன முதலாயின. சேமித்தல் கிறிதும் வெளியே தோன்றுவன்னம் மறைத்தல். அத்தகுஞ் செயல் - அவ்வீதமாகிய செய்கை: என்றனன் அமைத்து என இயையும். (138)

- உண்டி யிகந்துரை யாடலை யாகிப்
பெண்டிரை வெஃகல் பெறுயிறர் தம்மைக்
கண்ணடி லின்று கருத்தினி வெம்மைக்
கொண்டிரு முப்பகல் கோதில் குணத்தோய்.

இ-ள்: கோது இல் குணத்தோய் - குற்றமற்ற குணத்தையுடைய வனே!, உண்டி இகந்து - உணவை விடுத்து, உரையாடலை ஆகி - ஒரு

மார்க்கண்டேயப் படலம்

வருடனும் போதவனும், பெண்டிரை வெஃகல் பெருப் - மகளிரை விரும்பாமல், பிறர் தம்மை கண்டிடல் இன்று - பிறரைக் காலைமல், கருத்தினில் எம்மை கொண்டு - மனத்திலெம்மைத் தியாவித்துக் கொண்டு, முப்பகல் இரு - முன்று நாள்வரையுமிருப்பாய் எ-று.

பிறருடனுரையாடு முகத்தாற்றன் கரவுவிரைவிற்குரேன் பின் கிரூட்டர்தல் கூடுமாதலின், அதனை வேறு சில கட்டளைகளுடன் சேர்த்துக் கூறியொழிப்பித்தான். (139)

நெங்கமழ் செஞ்சடை நீலிதன் முன்னேரு
மொய்களல் வேள்வி முடித்திட லுண்டாற்
செய்கட என்னது தீர்த்தபி னுலாம்
வைகலி னோகுது மற்றிவ ஜென்றுன்.

இ-ள்: நெய் கமழ் செம் சடை நீலி தன் முன் - சுகந்ததைலங் கமழுப் பெற்ற சிவந்த சடையினையுடைய காளியின் சன்னிதியில், ஒர் மொய் கனல் வேள்வி முடித்திடல் உண்டு - நிறைந்த அக்கினியிற் செய்யப்படுகின்ற ஒரு யாகம் நிறைவேற்றவேண்டியிருக்கின்றது, செய்கடன் அன்னது தீர்த்த பின் - அந்தத் தொழிலை முடித்த பின்பு, நாலாம் வைகளின் - நான்காநாளில், இவண் ஏகுதும் - இவ்விடத்துவருவோம், என்றுன் - என்று கூறினான் எ-று.

தவிர்க்கற்பாலதன்தென்பான் 'செய்கடன்' என்றுன். (140)

அம்முறை செய்கென வாங்கவ ணடியை
மும்முறை தாழ்ந்து முதற்பெரு வணிகச்
செம்ம வைப்புடை கென்றில் வின்றுன்
மைம்மலி சிந்தையன் வல்லை யகன்றுன்.

இ-ள்: முதல் பெரு வணிக செம்மல்-தலைமை பொருந்திய பெரிய வைசியனுகிய தருமதத்தன், அம்முறை செய்க என-அப்படியே செய்தருஞ்சுவன்று கூறி, அவன் அடியை மும்முறை தாழ்ந்து-அந்த இரச வாதியினுடைய கால்களை முன்று முறை வணங்கி, அவன் புடை சென்றிலன் நின்றுன்-அவனுடன் போகாது நின்றுன், மை மலி சிந்தையன் - குற்றம் பொருந்திய மனத்தையுடைய இரசவாதி, வல்லை அகன்றுன்-விரைவிலவிடத்தை நீங்கினான் எ-று.

வல்லையகன்றதற்கேற்ப 'மைம்மலிசிந்தையன்' என்றார். (141)

காவத மோநோரு கண்ணலி னுகப்
பேசுவது செய்து புறத்துரு மாறி
வாவினன் வேசுகூர் வாங்கம் துற்று
வொவலின் வைகின னித்தலை வணிகன்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: ஓர் ஒரு கன்னலின் காவதம் ஆக-ஒவ்வொரு நாழிகையில் ஒவ்வொரு காத தூரமாக, போவது செய்து – போதலைச் செய்து, புத்து உரு மாறி-அதன்மேல் வெளி வேடத்தை வேறுபடுத்தி, வாவி ணன்-அந்த நாட்டைக் கடந்து, வேறு ஓர் வளாகமது உற்றுன்-வேறேரு நாட்டையடைந்தான், இத்தலை – இவ்விடத்தில், வணிகன்-தருமதத் தன், ஏவளின் வைகினன்-அவனுடைய கட்டளைப்படி நியமமுடையவ ஞயிருந்தான் எ-று.

காதம்-ஆற்றநாழிகையில் நடக்கத்தக்க தூரமென்பர். ஆதவின் மிக வேகமாக நடந்தான்பது போதரும். (142)

முப்பகல் போதலு முதறி வுள்ளோன்
செப்பிய நாள்வரை சென்றுள வன்றே
யிப்பகல் வந்தில் ணென்னை யவன்சொற்
றப்புவ ஞேவென வேதளர் கின்றுன்:

இ-ள்: முப்பகல் போதலும் – மூன்று நாட்கழிந்த பின்பு, முது அறிவு உள்ளோன் செப்பிய நாள்வரை சென்றுள அன்றே – பேரறிவு டையவராகிய பெரியவர் சொல்லிய நாளெல்லைகழிந்துவிட்டதல்லவா!, இபகல் வந்திலன்-இந்தத் தினத்தில் வந்திலார், என்னை-யாது கார ணம் ?, அவன் சொல் தப்புவஞே-அவர் சொற்றவறுவாரோ ?, என- என்று நினைத்து, தளர்கின்றுன்-சோருகின்றுன் எ-று.

முதறிவுள்ளோன்பதை யெழுவாயாக்கித் தருமதத்தனைவு ரைப்பினுமாம். அங்ஙனமுரைப்பின் தளர்கின்று ணென்பதேஞ்சியை சூம். (143)

நீடிய தொல்புகழ் நீலி யிருக்கை
நாடினன் மேதகு நன்னக ரெங்குந்
தேடினன் மாலுறு சிந்தைய ஞான்
வாடினன் மீண்டவன் மாளிகை வந்தான்.

இ-ள்: நீடிய தொல் புகழ் நீலி இருக்கை நாடினன் – மிகுதியான பழைய கீர்த்தியையுடைய காளியின் கோயிலில் அவனைத் தேடி, மேதகு நல்நகர் எங்கும் தேடினன்-அதன்பின் சிறந்த நல்ல நகரங்களைங்குந் தேடி, மால் உறு சிந்தையன் ஆனுள்-(காணுமையால்) மயக்கமிக்க மனத்தையுடையவனைய், வாடினன் மீண்டனை – வாட்டங்கொண்டு திரும்பி, மாளிகை வந்தான்-தன் வீட்டுக்கு வந்தான் எ-று.

இரசவாதியாற் கூறப்பட்ட காளி கோயிலை முன்னுமறிந்துடையா ணென்பார் ‘நீடிய தொல்புகழ் நீலியிருக்கை’ என்றார். மாலுறுசிந்தைய

மார்க்கண்டேயப் படலம்

ஞயது - இரசவாதி கபடன் செய்திருத்தல் வேண்டுமென்றென்னுத
விள். (144)

அடுத்துமுன் வைத்த வருங்குகை தன்னை
யெடுத்தது நோக்க விருங்பது வாக
வடுத்தவிர் சிந்தையன் மாயைகொ வென்ன
விடுத்தன என்னது வீழுமுன் வீழ்ந்தான்.

இ.ள்: அடுத்து - வீட்டினுட்போய், முன் வைத்த அரும் குகை
தன்னை எடுத்து - முன் தன் கையால் வைக்கப்பட்ட அருமையான
குகையையெடுத்து, அது நோக்க-அதனைச் சோதித்துப் பார்த்த
பொழுது, இரும்பு அது ஆக-இரும்பாயிருக்க, வடு தவிர் சிந்தையன்-
களங்கமற்ற மனதையுடைய தருமதத்தன், மாயைகொல் என்ன-இது
மாயமோவென்று நினைத்து, விடுத்தனன்-கிழே வீழவிட்டு, அன்னது
வீழுமுன் வீழ்ந்தான்-அது பூமியில் விழுதற்கு முன் தானும் வீழுந்தான்
எ.று.

அவன் தேடிக் கொடுத்த பொன் முழுவது மடங்கியிருக்க வேண்டிய
குகையாதலின் 'அருங்குகை' எனவும், அவை அக்குகையில் வைக்கப்பட்ட
குள்ளவென்றென்னை யிருந்தானாதலின் 'வடுத்தவிர்சிந்தையன்' எனவும்
விசேஷத்தார். எண்ணிய படியில்லாமையால் 'மாயைகொல்' என்று
(145)

அத்த மனைத்து மகன்றிட லோடும்
பித்தின் மனத்தொடு பீழைய னுகி
யெய்த்தன னுயனி னெல்லையு மெய்தத்
தத்தனும் விண்ணிடை சார்ந்தன என்றே.

இ.ள்: அத்தம் அனைத்தும் அகன்றிடலோடும் - தன்னீடுத்துள்ள
செல்ல முழுதும் நீங்குதலும், பித்தின் மனத்தொடு-பைத்தியம் பிதித்த
மனத்துடன், பீழையன் ஆகி - துன்பமுடையவனுய், எய்த்தனன் -
இளைத்து, ஆயுளின் எல்லையும் எய்த - வாழ்நாள் முடிவும் வர, தத்த
னும்-தருமதத்தனும், வின் இடை சார்ந்தனன்-மேலுலகத்திற் சார்ந்
தான் எ.று.

பீடையென்னும் வடசொல் பீழை என விகாரப்பட்டது: வின்
ணிடை சார்தல்-இறத்தல். பிந்திய உம்மைகளிரண்டும் எச்சம். (146)

அறந்தனை விற்ற வருங்கெய ஸாலே
மறந்தரு தத்தனு மாஸ்கரி யாகிப்
பிறந்தனன் முன்னுறு பெற்றிய தெல்லா
மறந்தன னென்று மனத்திடை கொண்டு.

கந்தபுராணம்

இ.ள்: அறந்தனை விற்ற அரும் செயலால் - தருமத்தை விற்ற கொடுஞ் தொழிலால், மறம் தரு-பாவத்தைப்பெற்ற, தத்தனும்-தரும தத்தனும், மால் கரி ஆகி பிறந்தனன் - பெரிய யானையாகிப் பிறந்து, முன் உறு பெற்றியது எல்லாம் மறந்தனன் - முற்பிறப்பினிகழ்ந்த செயல்களெல்லாவற்றையும் மறந்தான், என்று மனத்திடை கொண்டு - என்று சூச்சக முனிவர் ஞானத்தினால் மனத்திற்கொரிந்து எறு.

மால்கரி-மயக்கத்தையுடைய யானை யெனினுமாம். மேல் 113-ம் செய்யுளில் ஊழ்முறையுன்னலுற்றுன் என்றார்; அது இதுகாறுங் கூறப் பட்டது. உம்மை-எச்சம். (147)

மாற்றுவ எப்பவம் வல்லையி னென்னுச்
சாற்றினன் முன்பு தவம்புரி வேலை
நோற்றிடு மோர்பக ஞேன்பவை தானிவ்
வாற்ற லிபத்துழை யாகுக வென்றுன்.

இ.ள்: இப்பவம் வல்லையின் மாற்றுவன் என்ன சாற்றினன்-இந்தப் பாவத்தை விரைவில் நீக்குவேமென்று சொல்லி, முன்பு தவம் புரி வேலை ஒர் பகல் நோற்றிடும் நோன்பு அவை தான்-முன்னே தனங்க் கெய்து காலத்தில் ஒரு நாளிற் கெய்து தவப்பவன், இ ஆற்றல் இபத்து உழை ஆகுக-வலிய இந்த யானையினிடத்துக் கேருக, என்றுன்-என்று கூறினார் எறு.

இப்பவம்-தருமத்தை விற்ற பாவம்; யானைச் சன்மழுமாம். (148)

இப்பரி சங்க னியம்புத லோடு
மய்பொழு தன்னவ ஞான்டிறு வேழ
மெய்யெடி வந்தனை வீட்டினன் யாருஞ்
செப்பரி தாகிய தேவுரு வானுன்.

இ.ள்: இப்பரிசு அங்கன் இயம்புதலோடும்-இவ்வாறு அங்கே குச்சக முனிவர் கூறுதலும், அப்பொழுது-அச்சமயத்தில், அன்னவன்-அந்தத் தருமத்தன், ஆண்டு உறு வேழ மெய் படிவம் தனை வீட்டினன்-அவ்விடத்தில் நின்ற மெய்மையாகிய யானையின் வடிவத்தைமொழித்து, யாரும் செப்ப அரிது ஆகியதே உரு ஆளுன்-யாவரா லுஞ் சொல்லுதற் கரிதான தேவரூபத்தைப் பெற்றுன் எறு.

மிகச் சிறந்தவென்பார் ‘யாருஞ்-செப்பரிதாகிய’ என்றார். (149)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

அந்தர துந்துபி யார்த்தன வானேர்
சிந்தினர் பூமழை சேளிடை நின்றும்
வந்தது தெய்வத மான மதன்பா
விந்திர னுமென வேறின னன்றே.

இ-ள: அந்தர துந்துபி ஆர்த்தன-(அப்பொழுது) தேவதுந்துபிகள் முங்கின, வானேர் பூமழை சிந்தினர்-தேவர்கள் பூமாரியைக் கொரிந்தார்கள், சேண் இடை நின்றும் தெய்வத மானம் வந்தது-ஆகாயத்தினின்றுந் தெய்வ விமானம் அவனை ஏற்றிச் செல்லும் படி வந்தது, அதன்பால்-அந்தவிமானத்தில், இந்திரன் ஆம் என ஏறி னன்-இந்திரனைப்போல (சிறப்பமைய) ஏறினான் எ-று.

துந்துபி-துந்து என்ற ஒவியால் விளங்குவது எனப் பொருள் படும். மானம்-விமானமென்பதன் முதற்குறை. (150)

பாசிழை மங்கையர் பற்பலர் கற்று
வீசினர் சாமரை விண்ணுறை கின்றே
ராசிகள் கூறின ரங்கவ ஸிற்குந்
தேசிக ஞரடி செங்கை குவித்தான்.

இ-ள: பச இழை மங்கையர் பற்பலர்-பசமையான ஆபரணங்களையணிந்த பல தேவப்பெண்கள், சுற்று சாமரை வீசினர்-அவனைச் சூழ்ந்து நின்று சாமரங்களை வீசினார்கள், வீண் உறைகின்றோர் ஆசிகள் கூறினர்-தேவர்கள் ஆசிர்வாதங்களைச் சொன்னார்கள். அவன் நிற்கும் தேசிகான் அடி செங்கை குவித்தான்-(அப்பொழுது அவன்) அவ்விடத் தினிற்கின்ற குருவாகிய சூச்சக முனிவரது பாதங்களைச் சிவந்தகை களாற் ஞேழுமுதான் எ-று.

பின் விண்ணுறைகின்றேரன்றதனால் முன் மங்கையரென்றதும் தேவமாதரை. ஆர் விகுதி உயர்வு பற்றி வந்தது. பாவசன்மத்தை நீக்கிப் புண்ணிய சன்மத்தைத் தருதலாற் சூச்சக முனிவரைத் தேசிக ஞேரன்றூர். அவனென்னுமெழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. (151)

நோக்கினன் மாதவ நோன்மையு னானை
வாக்கினில் வந்தன வந்தனை செய்தா
நீக்கரும் வல்வினை நீக்கினை யென்ன
மேக்குயர் புங்கவர் விண்ணுல குற்றுன்.

இ-ள: மா தவ நோன்மை உளானை நோக்கினன்-யிக்க தவவலிமையைடையராகிய சூச்சகமுனிவரைப் பார்த்து, வாக்கினில் வந்தன வந்

கந்தபுராணம்

தனை செய்தான்-வாயில் வந்த வாசகங்களையெல்லாங்கூறித் துதித்து, நீக்க அரும் வல் வினை நீக்கினை என்ன-எவராலும் போக்குதற்கரிய தீவினையைப் போக்கினீரென்று கூறி, மேக்கு உயர் புங்கவர் விண் உலகு உற்றுன்-மிகச் சிறந்த தேவர்கள் வாழுகின்ற சுவர்க்க லோகத் தையடைந்தான் எ-று.

அவரது தவ வலிமையை வியந்தானென்பது தோன்ற மாதவ நோன்மையுளான்' எனவும், உவகை மேலீட்டால் உரை தடுமாறத் துதித்தானென்பார் 'வாக்கினில் வந்தன செய்தான்' எனவும் கூறினார். (152)

விண்ணிடை யேவன் மேவுத லோடு
மண்ணிடை நின்றிடு மாதவன் முன்போ
லெண்ணரு நோன்ப தியற்றலு மன்னேன்
கண்ணிய தென்றிசை காவலன் வந்தான்.

இ-ள: அவன் விண்ணிடை மேவுதலோடும் - அந்தத்தருமதத்தன் தேவலோகத்திற் சேர்ந்தவுடன், மன் இடை நின்றிடும் மா தவன்-பூவுலகத்தினின்ற பெருந்தவத்தினராகிய குச்சகர், முன் போல் எண்ண அரும் நோன்பு அது இயற்றுதலோடும்-முன்செய்தது போலவே நினைத் தற்கரிய தவத்தைச் செய்ய, அன்னேன் கண்ணிய தென் திசை காவலன் வந்தான்-அவராற் கருதப்பெற்ற தெற்குத் திசைக்குதிப்பாகிய யமன் பிரசன்னமாயினான் எ-று.

முன்போல் 111-ஞ் செய்யளிற் கூறியவாறு:

(153)

முன்னுறு கூற்றுவன் முப்பகை வென்றே
யுன்னிலை நோக்கி யுவந்தன நம்பா
லெண்ணைகொல் வேண்டிய தென்றலு மன்னேன்
றன்னடி வீழ்ந்திது சாற்றுத வூற்றுன்.

இ-ள: முன் உறு கூற்றுவன்-முன்வந்த யமனுனவன், முப்பகை வென்றேயும்-உட்பகை முன்றையும் வென்ற முனிவனே!, உன் நிலை நோக்கி உவந்தனம்-உனது தவ நிலையைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றேயும், நம் பால் வேண்டியது என்னை-நம்மிடத்துப் பெற வேண்டிய வரம் யாது?, என்றலும்-என்று கூறுதலும், அன்னேன் தன் அடி வீழ்ந்து-குச்சகமுனிவர் அந்த யமனுடைய பாதங்களில் விழுந்து (வணங்கி), இது சாற்றுதல் உற்றுன்-இவ்வார்த்தையைச் சொல்வதுத் தொடங்கினார் எ-று.

முப்பகை-காமம் வெகுளி மயக்கம் என்பன,

(154)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

உந்திய சீர்த்தி யுசத்தியன் மானென்
மைந்தன் மணங்கேய வந்தன னன்னூன்
முந்தறு நென்னன் முடிந்தனன் முன்போற்
நந்தரு ளென்றிது சாற்றுத் லோடும்.

இ-ள: உந்திய சீர்த்தி உசத்தியன் மான்-உலகமெங்கும் பரந்த கீர்த்தியையுடைய உசத்திய முனிவரது மகளை, என் மைந்தன் மணம் செய்-எனது மகன் விவாகங் செய்யும் பொருட்டு, வந்தனன்-பேசவந் தேன், அன்னள் முந்தறு நென்னல் முடிந்தனன் - அவள் முதலை ளாகிய நேற்றைத்தினத்திலிறந்தாள், முன் போல் தந்தருள் - அவளு யிரை முன்போலவே தந்தருளுக, என்று இது சாற்றுத்தலோடும்-என்று இம்மொழியைக் கூற எ-று.

என்மகற்கு மகட்கொடுக்குந் தகுதியுடையரென்பார் ‘உந்திய சீர்த்தியுசத்தியன்’ என்றார். (155)

அத்தகு போழ்தினி ஸந்தக னென்போ
வித்தவன் வேண்டிய வேந்திமூ யாவி
வைத்தன மேயது வஸ்லையின் மீட்டிங்
குய்த்திடு வாயென வொற்றெடு சொற்றுன்.

இ-ள: அத்தகு போல்தினில்-அப்படிப்பட்ட சமயத்தில், அந்தகள் என்போன்-யமனுளவன். இதவன் வேண்டிய ஏந்திமூ ஆவி வைத்த னமே-இந்த முனிவன் விரும்பிக்கேட்ட பெண்ணினது உயிரைக்கொண்டு சென்று வைத்திருந்தோமன்றே, அது வஸ்லையில் மீட்டு. அதனை யிரை வில் திருப்பி, இங்கு உய்த்திடுவாய்-இவ்வடிலிற் சேர்ப்பாய், என-என்று, ஒற்றெடு சொற்றுன்-தன் தூதுவனுக்குக் கூறினான் எ-று.

அந்தகளென்போன் சொற்றுன் என இயையும். அந்தகண்-முடிவைச் செய்பவன். ஏந்திமூ-தரித்த ஆபரணங்களையுடைவன்—ஆபர னங்களைத்தரித்தவன். வேந்தனை வேந்தென்றுற்போல் ஒற்றைன் ஒற்று என்றார். (156)

கொற்றவ விங்கிது கூறி மறைந்தான்
சொற்ற துணர்ந்திடு தூதுவன் முன்போ
யுற்றிடு மவ்வுமி றக்கொடு போந்து
மற்றவன் யாக்கையுள் வந்திடு வித்தான்:

இ-ள: கொற்றவன் இது கூறி மறைந்தான்-தலைவனுகிய யமன் இதனைச் சொல்லியபீன் மறைந்தான், சொற்றது உனர்ந்திடு தூதுவன்-அவன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட தூதன், முன்போய்-

கந்தபுராணம்

முந்திப் போய், உற்றிடும் அ உயிரை கொடுபோந்து—தம்முலகிலிருந்த அந்த உயிரைக் கொண்டு வந்து, அவள் யாக்கையுள் வந்திடுவித்தான்— அவ்விருத்தையினது சர்வரத்திற் புகுவித்தான் எ-று.

முன் போய்தற்குமெவ்வுயிரையென்பதற்கு முதன்தே போயிருந்த அந்தவுயிரை யெனவுரைப்பினுமாம். (157)

କବି

உற்குளமிர வந்திடலும் புகுந்ததுமேய் யுணர்வுகிறி துயிர்த்த நாடி

துடித்தனகால் பதைத்ததுரந் துளங்கிமுகம் விளங்கியதாற்
றுவண்ட தாக
மெடுத்தனகை யசைத்தனதோ விழைத்தனகன் விழித்தனவா
வினைய காலை
மடக்கொடியுந் துயிலுணர்ந்தாள் போலெழுந்தா வேல்லோரு
மருங்கிற் சூழ்ந்தார்.

இ-ன்: உடற்குள் உயிர் வந்திடலும்-சரீரத்தினுள் ஆண்மா வந்து சேர்ந்தவுடன், மெய் உணர்வு புகுந்தது-உண்மையான அறிவு வந்தது, நாசி சிறிது உயிர்த்த-முக்குச் சற்றே மூச்சுவிட்டது, கால் துடித்தன-கால்கள் துடித்தன, உரம் பதைத்தது-மார்பு பதைத்தது, மூகம் துள்ளுகில் விளங்கியது-முகம் அஸைந்து விளங்கிற்று, ஆகம் துவண்டது-சரீரம் வண்மை நீங்கிமென்மையடைந்தது, கை எடுத்தன-கைகள் மேலெலமுந்தன, தோள் அஸைந்தன-தோள்களசைந்தன, கண் இமைத் தன விழித்தன-கண்கள் இமைத்து விழித்தன, இனைய காலை - இவ் வாருகிய சமயத்தில், மட கொடியும்-மட மையினையடைய கொடி போல் வாளாகிய விருத்தையும், துயில் உணர்ந்தாள் போல் எழுந்தாள்-நித் திரை விட்டெடமுந்தவலைப் போலெலமும்பினாள், எல்லோரும் மருங்கில் குழந்தார்-(அப்பொழுது) எல்லோரும் பக்கத்தில் வந்து சுற்றினார்கள் என்று.

கொடி-ஆகுபெயர். கடுநோய் முதலியவற்றை பீடிக்கப்பட்டார்க்கு நீங்கிய அறிவு மீட்டும் வருகின்றுழி இயல்பாயுள்ள வளிகுன்றி தோன்றுமல்லது! அங்குமென்றி இயல்பான வலிமையுடன் ரேன்றிற்றருதலின் மெய்யணர்வு புகுந்தது' எனவும், வருத்தந்தோன்றப் பெறுவாயென்பார் 'தூயிலுணர்ந்தாள் போன்று' எனவும் கூறினார். (158)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பால்காற்
சேர்த்தி
நென்னாற்
சொற்றுன்.

அன்னையவ டைந்தமுவி யிரங்குற்று பந்தையெடுத் தடைந்துப்
யென்னடிக ஸன்கடவு ஸனதுதவப் பயனுகு மெந்தை
சொன்னபடி தவமியற்றி யுய்வித்தா னிவளையென்று துளிவிற்

இ-ஸ: அன்னை-தாயாகிய மங்கலையென்பாள், அவள் தனை தமுவி இரங்குற்றுள் - அந்த விருத்தையையென்த்தமுதாள் (அதன்பின்), தந்தை - பிதாவாகிய உசத்திய முனிவர், எடுத்து அனைத்து - எடுக்கியெனைத்து, பல்கால் சென்னி தனில் உயிர்த்து - பலமுறையுச்சிமோந்து, தன் இரு குறங்கின் மீமிசையே திகழ சேர்த்தி - தமதிரண்டு தொடைகளின் மேலும் பொருந்தும்படியிருத்தி, என் அடிகள் என் கடவுள் எனது தவ பயன் ஆகும் எந்தை - எனது குருவும் எனது கடவுளும் யான் செய்த கவத்தின் பயனுமாயிருக்கின்ற தலைவர், நென்னல் சொன்னபடி தவம் இயற்றி - நேற்றைத் தினத்திற் கூறியவாறு தவஞ்செய்து, இவ்ளை உய்வித்தான் - இந்தப் பெண்மனியைப் பிழைப்பித்தார், என்று - என்று, துளிவில் சொற்றுன் - நிச்சயப்படுத்திக் கூறினார் எ-று.

அடிகள் - பெரியவர். தம்மகளையெழுப்பிய நன்றியைப் பாராட்டி 'என்னடிகளென்கடவுளெனது தவப்பயனுகுமெந்தை' என்றார். நென்னற்சொன்னபடி என்றதை 110.ஞ் செய்யுளிற் காண்க. அவ்வாறே முற்றுப் பெற்றமையால் துளிவிற் சொற்றுர். (159)

ஞாலம்
நீயீல்
யென்னப்

சற்றுகின்ற கிளைஞர்களு மல்லோரு மதிசயிப்பத் தொல்லை
பெற்றதிரு வணையாடன் பெண்ணண்ணங்கை முகநோக்கிப் பேதை
பேற்றதுவு விறந்ததுவு மீண்டதுவு முறைப்படவே யுரைத்தி
பொற்றிருடியா எதுவிளவிப் புகுந்ததொரு பரிசனைத்தும் புகல
முற்றுன்.

இ-ஸ: சற்றுகின்ற கிளைஞர்களும் அல்லோரும் அதிசயிப்ப - குழந்து நிற்கின்ற கற்றத்தார்களும் பிறரும் ஆச்சரியப்பட்டு நிற்க, தொல்லை ஞாலம் பெற்ற திரு அனையாள் - பழைய நிலவுலகம் பெற்றுக்கொண்ட தோரிலக்குமிபோல்வாளாகிய மங்கலையென்பாள், தன் பெண் அணங்கை முகம் நோக்கி - தனது பெண்மனியைப் பார்த்து, பேதை - மகளே!

கந்தபுராணம்

நீ - நீ, ஈண்டு உற்றதுவும் - இங்கே வத்த காரணத்தையும், இறந்தது வும் - இறந்த காரணத்தையும், மீண்டதுவும் - உயிர் பெற்றெழுந்த வழி கையும், முறைப்பட உரைத்தி - முறையாகச் சொல்வாய், என்ன - என்று கூற, பொன் தொடியாள் அது வினவி - பொன்னூலாய வளையலை யணிந்த விருத்தை அதனைக் கேட்டு, புகுந்தது ஒரு பரிசு அனைத்தும் புகலல் உற்றான் - நிகழ்ந்த செயல்களைவற்றைஞ் சொல்லத் தொடங்கினான் என்று.

அதிசயித்தது இறந்தானுயிர்த்ததுபற்றி. ஷமியிற் பிறந்ததோரி வக்குமியென்பார் ‘தொல்லை ஞாலம் பெற்றதிரு’ என்றார். அடுதவ வமை; முகநோக்கி என்பதை முத்தின் கடேஞ்கியென்று விரிக்க.

(160)

நீடியமங் கையர்பண்ணை தன்னுடனே போந்ததுவு நெடுநீர்க் கான்யா
ரூடியது மிண்டதுவுங் கடகளிறு போந்ததுவு மதனைக் கண்டே
யோடியதுந் தானெனருத்தி தனித்ததுவுங் கூவலிடை யிழந்து
வீடியது மிண்டதுவுந் தென்றிகைக்க ஸிகழ்வனவும் விரித்துச்
சொற்றான்;

இ-ள: நீடிய மங்கையர் பண்ணை தன் உடன் போந்ததுவும் - அதி கமான தோழிப் பெண்களது கூட்டத்துடன் போன தன்மையையும், நெடு நீர் கான்யாறு ஆடியதும் - மிகுதியான நீரையுடைய கான்யாற் றில் முழுகிய தன்மையையும், மீண்டதுவும் - திரும்பி வந்த தன்மையையும், கட களிறு போந்ததுவும் - வரும் வழிமில் மத யானையொன்று வந்த தன்மையையும், அதனை கண்டு ஒடியதும் - அந்த யானையைப் பார்த்து எல்லோருமோடிய தன்மையையும், தான் ஒருத்தி தனித்தது வும் - அங்ஙனமோடும் பொழுது தானெனருத்தி தனித்துக் கொண்ட தன் மையையும், உலைந்து கூவல் இடை வீழ்ந்து வீடியதும்-பின் அலைந்து பாழ்ந்தினற்றில் வீழ்ந்திருந்த தன்மையையும், தென்றிகைக்கண நிகழ் வனவும் - யமலோகத் தினிகழுஞ் செயல்களையும், விரித்து சொற்றான்-விரிவாகக் கூறினான் என்று.

தென்றிகை ஆகுபெயர். மங்கை பகுவங் குறித்தது. இறந்த பின் யமலோகம் புகுந்து ஆண்டைய நிகழ்ச்சிகளை யறிந்தாளாதலால் அவற் றையுங் கூறினான்.

(161)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

சொன்னமொழி யதுகேளா மிகமகிழும் வேலைதனிற் ரூக்கி
 ரூயோன்
 கொன்னவிலு முத்தலைவேற் கூற்றுவன்ற னருள்பெற்றுக்
 குறுக லோடு
 முன்னுறவே யெதிர்சென்று பெருங்கிளையும் பன்னியுமா முனியும்
 பெற்ற
 கன்னியும்வந் தடிவணங்கிப் போற்றிசெய வரண்முறையே கருணை
 செய்தான்.

இ-ர்: சொன்ன மொழி அது கேளா - விருத்தை கூறிய அவ்வாச கத்தை அங்குள்ளார் யாவருங்கேட்டு, மிக மகிழும் வேலை தனில் - மிக மகிழ்ச்சியடையும்பொழுது, துகள் இல் தூயோன் - குற்றமற்ற தூய மையையடையராகிய சூச்சகமுனிவர், கொன் நவீனும் முதலை வேல் கூற்றுவன் தன் அருள் பெற்று குறுகலோடும் - அச்சத்தை விளைக்கின்ற மூன்று முனைகளையடைய குலத்தையேந்திய யமனது கருணையைப் பெற்று மீண்டும் வருதலும், மா முனியும் - சிறந்த உசத்திய முனிவரும், பன்னியும் - மனைவியாகிய மங்கலையும், பெற்ற கண்ணியும் - அவர்கள் பெற்ற மகளாகிய விருத்தையும், பெரும் கிளையும் - மிகுந்த சுற்றுத் தாரும், முன்னுறவே எதிர் சென்று வந்து - முந்தியே எதிர்கொண்டு போய், ஆடி வணங்கி போற்றிசெய - அவரது பாதங்களை வணங்கித் துதிக்க, வரன் முறையே கருணை செய்தான் - அம்முனீவர் செய்ய வேண்டிய முறைப்படியே அருள் செய்தார் எ.நு.

விருத்தையிர்த்தெழுந்த வழியும் அவள் மாண்ட காரன் த்தையும் பின் பிழைத்தெழுந்த வரலாற்றையும் நன்கறியாது திகைத்திருந்தார் அவள் கூறியவுடன் முன்னையிலுமிக்கவுவகை பெற்றாராகவின் ‘சொன்ன மொழியது கேளாமிகமகிழும் வேலைத்தனில்’ எனவும், தவஞ்செய்து விரைவில்லூர் பெற்றதற்கேற்ப ‘துகளிறாயோன்’ எனவும், பயங்கர மான வடிவத்தையடையவனென்பார் ‘கொன்னவிலுமுத்தலை வேற் கூற்றுவன்’ எனவும், அவரவர்க்கேற்றவாறென்பார் “வரன்முறையே” எனவும் கூறினார். கேட்டது மங்கலையெனினுமாம் (162)

என்னுமிகும் பெருங்கிணைஞர் தம்முடிரு மில்லிறத்திற் கியன்ற பாஷ்டாவி

தன்னுமிகு நட்டோர்க் டமதுமிகு நின்றியான் றவத்திற் பெற்ற மின்னுமிஸ்தந் தருளினையர் வரிதோற்றிற் கிழவம்மா வேலைஞால் மன்னுமிர்காத் தளிப்பவனு நியெனவே யெனதுள்ள மதித்த தன்டே.

கந்திப்ராணம்

இன் என்னுடைய உயிரும், பெரும் கிளானூர் தம உயிரும் - மிகுந்த சுற்றத்தவர்களுடைய உயிரும், இல்லறத்திற்கு இயன்ற பன்னி தன் உயிரும் - இல்வாழ்விற்கியைந்த மனைவியினுயிரும், நட்டோர்கள் தமது உயிரும் - நண்பினரது உயிரும், நின்றிட-நிலை பெறும்படி, யான் தவத்தில் பெற்ற மின் உயிர் தந்து அருளினை-தமி யேன் தவஞ்செய்து பெற்ற புதல்வியினுயிரை மீட்டுத்தந்தருளினீர், நிற்கு இது அரிதோ-தேவரீர்க்கு இச்செயல் அரியதா?, வேலை ஞால மன் உயிர் காத்து அளிப்பவனும் நீ எனவே எனது உள்ளம் மதித் தது-கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்திலுள்ள நிலைபெற்ற உயிர்களைக் காத்து இரட்சிப்பவரும் நீரென்று என்னுடைய மனம் நினைத்தது

ஒ-எதிர்மறை. முந்தீய ஏகாரம் தேற்றம். மின் ஆகுபெயர். பின்திய உம்மை உயர்வு சிறப்பு. ‘என்னுயிரும் நின்றிட.....தந்தருளினே’ என்றதானால் இவருயிர்பெருவழி அனைவருமிறப்பது நிச்சயமென்பது தோன்றிற்று. கடவுளாலன்றிப் பிறராவிச் செயன் முடித்தலரிதாதவின் ‘வேலை ஞால மண்ணுயிர் காத்தளிப்பவனுநீ ஷனவேயெனதுள்ளாமதித்தது’ என்றார். (163)

வள்ளலையுன் றிருவளத்தை யாருணர்வார் கவுச்சகஞ்
மகற்கியான் பெற்ற
தெள்ளமிருத் மனையமொழி விருத்தையெனுங் கன்னிகையைத்
திசையி ஞடிக்
கொள்ளுதற்கு வந்தனையோ கற்றுவனுற் போனவுயிர் குறுகி
மீண்டு
மெள்ளவரும் படியழைத்துத் தந்திழோன் வந்தனையோ விளம்பு
கையுடு.

இ-ன்: வள்ளல்-அருள் வள்ளலே!, உன் திருவளத்தை உணர்வார் யார்-உமது திருவள்ளத்தையறியவல்லார் யாவர்?, கவுச்சகன் ஆம் மகர்கு-கவுச்சகராகிய உமது புதல்வர்க்கு, யான் பெற்ற தெள் அமிர் தம் அனைய மொழி விருத்தை எனும் கண்ணிகையை- யான் பெற்ற தெளிவான அமிர்தத்தைப்போன்ற மொழியைப் பேசகின்ற விருத்தை யென்னும் பெண்ணை, திசையில் நாடி-எல்லாத்தேசங்களிலும் தேடி, கொள்ளுதற்கு வந்தனையோ-மனஞ்செய்தற்கு வந்திரோ?, கூற்றுவனால் போன உயிர்-யமனுவெடுக்கப்பட்ட அவளுடைய உயிர், மீண்டு குறுகி மெள்ள வரும்படி-திரும்பி வந்து மெல்லவாக உடிவிற் புகும் வண்ணம்,

மார்க்கண்டேயப் படலம்

அழைத்துத் தந்திடுவான் வந்தனையோ-அழைத்துத் தரும்படி வந்திரா?, ஜியா விளம்புக-சுவாமி! சொல்லுக எ-று.

வள்ளலீ என்பதில் ஐ-சாரியை. திசை-ஆகுபெயர். மெள்ள-போலி. விளம்புக என்பதனீற்றகராந் தொக்கது. யாரென்னும் வினா எதிர் மறைக்கன் வந்தது. பிந்தி விகற்பித்து வந்த வினுக்கள் முந்தியதை மறுத்துப் பிந்தியதை வலியுறுத்தின.

(164)

என்முனிவன் றனைநோக்கி முகமன்க வினவபலவு மெடுத்துக் கூறி யனையவனை யுடன்கொண்டு சுற்றுத்தா ரெல்லாரு மடைந்து குழம் மீனவியொடும் புதல்வியொடும் மடமாதர் தங்களோடும் வல்லை பேசித்

தனதுறையு விடைப்புகுந்து வீற்றிருந்தா னற்றரிய தவத்தின் மேலோன்.

இ-ள்: என-என்று, முனிவன் தனை நோக்கி-குச்சக முனிவரைப் பார்த்து, முகமன்கள் இவை பலவும் எடுத்து கூறி-இன்னேரன்ன உபசார மொழிகள் பலவற்றையுமெடுத்துச் சொல்லி, அனையவனை உடன் கொண்டு-அவரைத் தம்மோடழைத்துக்கொண்டு, சுற்றுத்தார் எல்லாரும் அடைந்து குழ-சுற்றுத்தவர்கள் யாவரும் அனுகிச் சூழ்ந்துவர, மீனவியொடும்-தேவியாகிய மங்கலையொடும், புதல்வியொடும்-மகளாகிய விருத்தையோடும், மட மாதர் தங்களோடும்-மடமைக்குண்டத்தினை யுடைய பெண்கள் கூட்டத்தோடும், வல்லை ஏகி-விரைவிற் போய், தனது உறையுள் இடைப்புகுந்து-தமது ஆச்சிரமத்திற் பிரவேசித்து, வீற்றிருந்தான்-சிறந்திருந்தார், ஆற்ற அரிய தவத்தின் மேலோன்-செய்தற கரிய தவத்தைச் செய்து மேம்பட்ட வராகிய உசத்திய மூன்வர் எ-று.

(165)

பின்புமொரு சிலவைகல் குச்சகளை யவனிருத்திப் பெரியோ யிங்க ணென்புதல்வி தனையளிய்ய னுஸ்மதலை தனைக்கொண்டே யேகு கென்னத் தன்புதல்வற் கொடுவரலும் விருத்தையெனுங் கன்னிகையைத் தழுவ்சான் ருக வன்பினேடு நன்னாளி லோஹரதனில் விதிமுறையே யருள்கெய் தானால்.

இ-ள்: பின்பும் ஒரு சில வைகல் - அதன் மேலுஞ் சிலநாளாக, குச்சகளை அவண் இருத்தி-குச்சகமுனிவரை அவ்விடத்திலிருக்கச் செய்து,

கந்தபுராணம்

பெரியோய்-பெரியவரே!, இங்ஙன் என் புதல்வி தனை அளிப்பன் - இவ்விடத்தில் அடியேனது மகளை மணஞ்செய்து கொடுப்பேன், உன் மதலை தனை கொண்டு ஏதுக என்ன-தேவரீரது புத்திரரை யழைத்துக்கொண்டு வருகவென்று உசத்திய முனிவர் சொல்ல, தன் புதல்வன் கொடுவர இும்-கேட்ட குச்சகமுனிவர் தமது மகளை யழைத்துக்கொண்டு வருத இும், நல்நாளில் ஒரை தன்னில்-சுபதினத்திற் சுபமுகூர்த்தத்தில், அன்பினேடு-அன்பினுடன், விதிமுறையே - வேதவிதிப்படியே, விருத்தை எனும் கன்னிகையை-விருத்தை யென்னும்பெயருள்ள கன்னிகையை, தழல் சான்று ஆக-அக்கினி சாட்சியாக, அருள் செய்தான் - உசத்திய முனிவர் தத்தஞ் செய்தார் எ-று.

ஏதுகவென்னும் வியங்கோள் ஈற்றகரந்தொக்கது. பஞ்சாங்க சுத்தி முதலியன் அமையப்பெற்ற தினமென்பார் 'நன்னாள்' என்றார். நல் வென்னுமடையை யோரைக்குங் கூட்டுக. ஒரை-இரண்டரை நாழிகை யளவினதாகிய காலம். தினந்தோறும் இருபத்து நான்கோரைகள் கொள்ளப்படும். அவை அவ்வங்வாராதிபன் முதலாக இடப்பட்ட பெயரையுடையன. அவற்றுட் சுபக்கிரகவோரைகள் நல்லன; பாபக்கிரகவோரைகள் தீயன. ஒரை - இலக்கினமுமாம். விதிமுறையே யருள் செய்தானென்றதனால் கன்னிகாதானத்தின் பின்னிகழ்வனவாய பாணிக்கிரகனை முதலியனவும் நிகழ்ந்தமை பெறப்பட்டது. (166)

வேறு

அருள்புரிந் திடுதலு மன்பி னனியைந்
திருவரு மிஸலற மியற்றப் பஸ்பகஸ்
கருணைகெய் குச்சகன் கண்டு மாதவம்
புரிதர வேவட புலத்திற் போயினுன்.

இ-ள்: அருள் புரிந்திடுதலும்-தத்தஞ்செய்து கொடுத்தபின், இருவரும்-மனமகனு மணமகனுமாகிய விருவரும், அன்பினுள் இயைந்து-அன்பினுடனினங்கி, பஸ் பகஸ் இல்லறம் இயற்ற-பஸ நாளாக இல்லறத்தை நடாத்த, சகருணை செய் குச்சகன் கண்டு-அருளைச் செய்கின்ற குச்சகமுனிவர் பார்த்து, மா தவம் புரிதர-சிறந்த தவத்தைச் செய்யும் பொருட்டு, வடபுலத்தில் போயினுன் - உத்தர தேசத்திற் போனார் எ-று.

தம் புதல்வரைராகுப்படாதிருப்பவும் வலிந்து மணஞ்செய்வித்தமையால் அவரில்லறம் யாதாமோவென்று கொண்டிருந்த ஜயப்பாடு நீங்கி மகிழ்ந்து அவர்க்குப் பேரருள் செய்தாரென்பதுபோதர 'கருணை செய் குச்சகன்' என்றார். புதல்வன் குடும்ப பாரத்தை வகிக்கத் தக்கவனான்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பின் பிதாத் துறவறம் பூண்பது நூற்றுணிபாதலின் தவம் புரிதற்கு வட திசைக்கட்போயினரென்க. (167)

போதலு மிருந்திடும் புனித வேதியன்
மாதவ வலியினுன் மாதி ஞேன்பினுன்
மேதினி வியந்திட மிருகண் டென்னவோர்
காதல னுதித்தனன் கணிப்பில் காட்சியான்.

இ-ன்: போதலும் - குச்சகமுனிவர் தவஞ்செய்யப் போன்னின், இருந்திடும் புனித வேதியன் மா தவ வலியினுல் - அவ்வனத்திலிருந்த தூய்மை மிக்க அந்தனராகிய கவுச்சகருடைய பெரிய தவ வலிமையினும், மாதின் நோன்பினுல்-தேவியாகிய விருத்தையின் தவத்தினுலும், மேதினி வியந்திட-பூவுலகத்தாரதிசயிக்கும்படி, 'கணிப்பு இல் காட்சியான்' - மதித்தற்கரிய அறிவினையுடையவராய், மிருகண்டு என்ன ஓர் காதலன் - மிருகண்டுவென்று ஒரு புத்திரர், உதித்தனன் - பிறந்தாரீ எ-று.

மேதினி-ஆகுபெயர்: கணிப்பில் காட்சி-பேரறிவு: காட்சியான்-குறிப்பு முற்றெச்சம்: சிறந்த புதல்வரைப் பெறுதற்கு நல்லினையே கரு வியாதலின் 'புனித வேதியன் மா தவவலியினுன்மாதி ஞேன்பினுல்-உதித் தனன்' எனவும், பேரறிவுடையராயென்பார் 'கணிப்பில் காட்சியான்' எனவும் கூறினார். மாதர்க்கு நோன்பு: =கணவனியற்றுங் கிரியைகளுக்குத் துணைநின்று அவரானுட்டிக்கும் விரத முதலியவற்றைத் தாழுமானுட்டித்தல். (168)

அப்புதல் வற்சியான் டாறு சென்றுழி
மெய்ப்பிர மச்செயல் விளங்கு பான்மையான்
முப்புரி நூல்வினை முடித்துத் தாஷ்தபோற
செப்பரு மாதவஞ் செய்யப் போயினுன்.

இ-ன்: அபுதல்வற்கு யாண்டு ஆறு சென்றுழி-அந்தப் புத்திரருக்கு ஆறு வயது கழிந்தபொழுது, மெய் பிரம செயல் விளங்கு பான்மையால்-மெய்ம்மையான பிரமத்தன்மை விளங்கும் பொருட்டு, முப்புரி நூல் வினை முடித்து-உபநயனத்தை நிறைவேற்றி, தாஷை போல்-தம பிதாவாகிய குச்சகமுனிவரைப்போல, செப்ப அரும் மா தவம் செய்ய போயினுன்-சொல்லுதற்கரிய பெரிய தவத்தைச் செய்யும்படி போன்ற எ-று.

பிரமத் தன்மையாவது வேதங்களை யோதுதலாலும், வேத நெறி யிலொழுகுதலாலும் உளதாயதோர் தேச. இது பிரம வர்ச்சஸ் என-

கந்தபுராணம்

வும்படும்: பிரம வர்ச்சஸ்ஸை விரும்பினேர்க்கு ஏழாம் வயது காமியாப்தமாக ஆபத்தம்பரால் விதிக்கப்படுதலின் ‘யான்டாறுசென்றுந்—பிரமச் செயல் விளங்கு பான்மையால் முப்புரி நூல்வினை முடித்து’ என்றார். பிதர புதல்வர்க்கு மனமாற்றிய பின்னர்த் தவத்திற்குச் சென்றாகவும் அவரையிவர்க்குவருமை கூறியது தொழிலொப்புமை மாத்திரம் பற்றி; காலவொப்புமை பற்றியன்று. (169)

ஊற்றமா மிருககண் யே னன்றிடு
மாற்றன்மா முனிவர னகல வன்னவன்
ஞேற்றமா கியசுதன் ஞேற்றமை நாடி யே
போற்றின ஞுதியிற் புரியுஞ் செய்கடன்.

இ-ள்: ஊற்றம் ஆம் மிருககண்டேயன் என்றிடும் ஆற்றல் மாமுனிவரன் அகல-தமக்குப் பற்றுக் கோடாயிருந்த மிருக கண்டேயரென் னும் வலிமை மிக்க சிறந்த முனிவர் பிரிந்து செல்ல, அன்னவன் தோற்றம் ஆகிய சுதன் - அவரது தோற்றத்தையுடைய புதல்வராகிய மிருகண்டு முனிவர், தொன்மை நாடி-பழைய முறைகளையாராய்ந்து, ஆதி யில் புரியும் செய்கடன் போற்றினன்-முதலில்னுட்டிக்கப் படுகின்ற பிரமசரியத்தையனுட்டித்தார் எ-று.

ஆற்றல்-தொடங்கியது முடித்தலுஞ் சொல்லியது பலித்தலு முதலியன. தொன்மை யென்றது நூல்களையும் வழக்கத்தையும் மிருகன்டு தந்தை பிரிந்தமையான் மனமிளைத்தாரென்பது போதர தந்தைக்கு ‘ஊற்றமா மிருக கண்டேயன்’ என அடை கொடுத்தும், உருவத்தானுங்குண முதலிய பிறவற்றூனுந் தந்தையையே நிகர்த்தாரென்பார் ‘அன்னவன்ஞேற்றமாகிய சுதன்’ எனவும் கூறினார். தந்தையே மைந்தனுகின்றுள்ளன வேதங்களினுங் கூறப்பட்டது. (170)

சௌர்கலை தெரிமருத் துவதி யென்றிடு
முற்கலன் மகடனை முறைவ மாதுபி
னாற்கலை யணிகல னல்கி நீக்கிய
வற்கலை யுடையினுன் வதுவை முற்றினுன்.

இ-ள்: பின்-பிரமசரிய விரதத்தையனுட்டித்து முடித்ததன்மேல், நீக்கிய வற்கலை உடையினுன்-நீக்கப்பட்ட மரவுரியையுடையராகிய மிருகன்டு முனிவர், சொல்கலை தெரி மருத்துவதி என்றிடும் முற்கலன் மகள் தனை-சொல்லப்படுகின்ற நூல்களையறிந்த மருத்துவதியென்னும், பெயரையுடைய முற்கல்-முனிவருடைய மகளை, முறை வழாது-வேத விதியிற்றவருது, நல் கலை அணி கலன் நல்கி-நல்ல ஆடையையும்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

அணியப்படுகின்ற ஆபரணத்தையுங் கொடுத்து, வதுவை முற்றினுன்-
மனஞ் செய்தார் எ-று.

நீக்கிய வற்கலையுடையினை=வற்கலையுடையை நீக்கினான். நற்கலை-
கூறை. அணிகலன்-மங்கலிய முதலியன். இல்லறத்தினிற்றற்கு விலக்
காதலின் மரவுரி நீக்கப்பட்டது. மகடனை முறைவழாது நல்கி என்
பன தனித்தனி வதுவை முற்றினுனைப்பதோடியையும். தந்தை முத
லாயினேரது சொன் மூலமாகவே கலைகளையெல்லா மறிந்தளைன்பது
போதர ‘சொந்களை தெரிமருத்துவதி’ எனவும், பிரமசரிய விரதத்
தின் கண் அனுட்டித்தற் பாலன வாகிய வேத விரத சதுட்டயங்களைத்
தொடங்கி முடித்து மேற் செய்ப்படுவதாகிய ஸ்நாத கருமத்தை முடித்
தாரென்பார் ‘நீக்கியவற்கலை யுடையினான்’ எனவும் கூறினார். (171)

இருந்தன னாமய மென்னும் பேரொடு
பொருந்திய வனத்திடைப் புதல்வ ரின்றியே
வருந்தினன் றமரொடு மாது தன்னெடு
மருந்தவன் காசியை யடைதன் மேயினுன்:

இ-ஸ: அரும் தவன்-அரிய தவத்தைச் செய்கின்ற மிருகன்டு முனி
வர், அனுமயம் என்னும் பேரொடு பொருந்திய வனத்திடை இருந்
தனன்-அனுமயமென்னும் பெயரோடு கூடிய தபோவனத்திலிருந்து,
புதல்வர் இன்றி வருந்தினன்-புத்திரரில்லாமையால் வருந்தி, தமரோ
டும் மாதுதன்னெடும்-உறவினரோடும் மனைவியோடும், காசியை அடை
தல் மேயினான்-காசிப்பதிக்குப் போவாராயினார்: எ-று.

அருந்தவம்-சிறந்ததவம். காசி-விவரானுடைய சான்னித்திய
மாகிய தேச தன்னிடத்திற் பிரகாசிப்பதென்னுங் காரணத்தான் வந்த
பெயர். (172)

அடைந்ததோர் பொழுதினி லமரர் யாவருங்
கடைந்திடு திரைக்கட லைய கங்கைநீர்
குடைந்தன ணுடினன் குழுமி மாதவர்
மிடைந்திடு மறுக்கை விரைவின் மேவினுன்.

இ-ஸ: அடைந்தது ஓர் பொழுதினில் - காசியையடைந்தவுடன்,
அமரர் யாவரும் கடைந்திடு திரை கடல் அணை கங்கை நீர் - தேவர்
களைல்லோருங் கடைந்த திரை பொருந்திய பாற்கடலை திகர்த்த கங்
கை நீரில், குடைந்தனன் ஆடினன்-அமிழ்ந்தி ஸ்நானஞ் செய்து, மாத
வர் குழுமி மிடைந்திடும் மறுகு இடை-பெருமை பொருந்திய தவத்
தையுடைய முனிவர்கள் கூடிச்செயின்ற வீதியில், விரைவில் மேவி
னுன்-விரைவிற் போனார் எ-று:

கந்தபுராணம்

வெண்மையும் இனிமையும் நீர் மிகுதியும் மகத்துவமுந் தோன்
றப் பாற்கடலையுவமித்தார். அலை மிகுதி தோன்ற அமரர் யாவருங்
கடைந்திடு' என்று அவ்வுவமைக் கடையுணர்த்தினார். (173)

பொன்றிரண் மாமதில் புடைய தாமணி
கன்றிகை யென்பதோர் கடவு ளாலயஞ்
சென்றனன் சூழ்ந்தனன் றிங்கன் வேணியான்
மற்றமர் திருவடி வணங்கிப் போற்றினான்.

இ-ள்: பொன் திரள் மா மதில் புடையது ஆம்-பொன்னலாய
பெரிய மதிலைப் பக்கத்திலுடைத்தாகிய, மணிகன்றிகை என்பதுஞர்
கடவுள் ஆலயம்-மணிகர்ணிகை யெனப்படுகின்ற ஒப்பற்ற தேவா
லயத்துள், சென்றனன்-போய், சூழ்ந்தனன் - வலம்வந்து, திங்கள்
வேணியான் மன்று அமர் திரு அடி வணங்கி-பிறையையணித்த சடை
முடியையுடைய சிவபிரானது கனகசபையிற் பொருந்திய திருவடிகளைப்
பணிந்து, போற்றினான் - தோத்திரஞ் செய்தார் எ-று.

மணிகர்ணிகை-காதணியின் மணி விழப்பெற்ற காரணத்தால்
வந்த பெயர். மணி-இரத்தினம். கர்ணிகை-காதணி. முன் வெரு
காலத்தில் திருமால் தனது சக்கரப் படையாலொரு வாவியையகழ்ந்து
அதன் கரையிலிருந்து நெடுங்காலந் தவமியற்ற, விசுவநாதர் அவர்க்
குப் பிரசன்னராய் வந்து அவர் தவத்தை மகிழ்ந்து சிரங்கம்பஞ் செய்
தனர். அப்பொழுது அவரது காதணியிலுள்ள இரத்தினமொன்று
அவ்வாவிக்குள் வீழ்ந்தது. அதனால் அவ்வாவிக்கு மணி கர்ணிகை என்
னும் பெயர் வழங்கியது. அது கங்கை வந்து கலக்கப் பெறுவதாய் மகா
விசேடம் பெற்றது. அவ்வாவியின் பெயர் இலக்கணையாய் அதனாலு
கிழுள்ள ஆலயத்திற்குமானது. அடிநோக்கி மணிகன்றிகையென விகா
ரமாயிற்று, மன்று பஞ்ச சபைகளெனினுமாம்; அவை முதற் காண்
டத்துக் கடவுள் வாழ்த்திலுரைக்கப்பட்டன. (174)

மெய்ப்படு மறையுணர் மிருகன் டென்பவ
னப்பெருங் கோயிலுக் கணித்தோர் பாங்கரிற்
செப்புறு மாகமத் தெளிவு நாடியே
நைப்பெருங் கண்டனை வழிபட் பானரோ.

இ-ள்: மெய்ப்படும் மறை உணர் மிருகன்டு என்பவன்-தன்கைம்
யான வேதங்களோயோதியுணர்ந்த மிருகன்டெனப்படும் முனிவர், ஆ
பெரும் கோயிலுக்கு அணித்து ஒர் பாங்கரில்-அந்தப் பெரிய திருக்
கோயிலின் ஈமீபத்திலுள்ள ஓரிடத்தில், செப்புறும் ஆகம தெளிவு நாடி-

மார்க்கண்டேயப் படலம்

புகழ்ந்து சொல்லப்படுகின்ற ஆகம நூற்றுணிபையாராய்ந்து, மை பெரும் கண்டனை வழிபட்டான்-நஞ்சார்ந்த பெரிய திருமிடற்றையுடைய சிவபெருமானைப் பூசித்தார் எ-று.

ஆகமம் வேதமெனக் கூறுதல் சால்புடை-த்தாயினும் இந்நூலாசிரியர் சௌவாசாரியராய்த் தம் நெறிக்கேற்பக் கூறுவதியல்பாதவின் அவர் கருத்திற்குப் பொருந்தச் சௌவாகமெனப் பொருள் கொண்டாம். செப்புற என்பதற்குச் சிவபிரானைலருளிச் செய்யப்பட்ட எனி மூமாம். மறை-மறைந்த பொருளையுடையது. உரிமையில்லார்க்கு மறுக்கப்படுவது அல்லது மறைக்கப்படுவதெனவுரைப்பினுமாம். அவர் நான்காம் வருண்த்தாருந் தாழ்ந்தோருமாம். (175)

ஆதவம் பனிமழை யனிலத் தச்சகருப்
பாதவ மாமெனப் பருவ மாறினும்
பேதைபங் குடையெவம் பிரானை யுன்னியே
மாதவம் புரிந்தனன் மதலை வேண்டியே.

இ-ள்: ஆதவம் பனி மழை அளிலத்து அச்சுரூ-வெய்யிலும் பனி யும் மழையும் காற்றுமாகிய இவற்றிற்கஞ்சாது நின்று, பாதவம் ஆம் என-மரம் போல, பருவம் ஆறினும்-அறு பருவங்களினும், பேதை பங்கு உடைய எம்பிரானை உன்னி-உமாதேவியை வாமபாகத்திலுடைய எங்கள் கடவுளாகிய சிவபிரானை நினைத்து, மதலை வேண்டி - புத்திரப் பேற்றை விரும்பி, மா தவம் புரிந்தனன்-பெரிய தவத்தைச் செய்தார் எ-று.

பருவமாறு-இளவேனில் முதுவேனில் கார் கூ.திர் முன்பனி பின் பனி என்பன. இவ்வாறு பருவமுநிகழுமோராண்டினுள் வெயின் முத தலிய யாவும் வந்து துயர் செய்யவும் அவற்றாற்றவாராது நிற்றவின் ‘பாதவமாமென’ என்றார். பருவமாறினும் புரிந்தனன் என இயை யும். (176)

அருந்தவ மோரியான் பாற்றுத் தோல்லைநாட்
பொருந்திய முவெமில் பொடித்த புங்கவன்
வரந்தனை யுதவுவான் வந்து தோன்றலு
மிருந்தவ முனிவர விறைஞ்சிம் போற்றினான்.

இ-ள்: அரும் தவம் ஓர் யாண்டு ஆற்ற - செய்தற்கருமையான தவத்தை ஒரு வருடங்காறுஞ் செய்ய, தொல்லை நாள் பொருந்திய முஎயில் பொடித்த புங்கவன்-முற்காலத்தில் ஒன்று கூடிய முப்புரங்களையெயித்த சிவபிரான், வரம் தனை உதவுவான் வந்து தோன்றலும்-வரத்தைக் கொடுக்கும்படி வந்து பிரசன்னமாக, இரும் தவ முனி

கந்தபுராணம்

வரன் இறைஞ்சி போற்றினேன்-பெருந்தவத்தைச் செய்கின்ற மிருகன்டு முனிவர் அவரை வணங்கித் துதித்தார் எ-று.

ஆற்றத் தோன்றலும் என இயையும். எயில்-மதில்; இலக்கணையாய் நகரத்தையுணர்த்திற்று. (177)

முந்தறு முனிவரன் முகத்தை நோக்கிந்
சிந்தையில் விழைந்ததென் செப்பு கென்றலு
மைந்தனை வேண்டினன் வரத்தை நல்கென
வெந்தையு முறுவல்செய் திணைய கூறுவான்.

இ-ன்: முந்து உறு முனிவரன் முகத்தை நோக்கி-அப்பொழுது சினபிரான் தமது திருமுன் வந்துதிற்கின்ற மிருகன்டு முனிவரது முகத்தைப் பார்த்து, நீ சிந்தையில் விழைந்தது என்-முனிவனே! நீ மனத்தில் விரும்பிய பொருள் யாது? செப்புக் என்றலும்-சொல்வா யென்று வினாவுதலும், மைந்தனை வேண்டினன் வரத்தை நல்கு என-புதல்வரைப் பெற விரும்பினேன் அவ்வரத்தைத் தருகவென்று மிருகன்டு முனிவர் வேண்ட, எந்தையும் - எங்கள் பரமபதியாகிய சிவபிரானும், முறுவல் செய்து-குறுதகை செய்து, இனைய கூறுவான்-இம் மொழிகளைத் திருவாய்மலர்வார் எ-று.

முந்தறு-முதன்மை பொருந்திய எனினுமாம். விழைந்தது-வினையாலனையும் பெயர். உம்மை-எச்சம். பின்வருமிரு செய்யுட்கவினுங் கூறி யவாறு வினாவி அவருள்ளத்தைச் சோதிக்க நினைத்தமையின் முறுவல் செய்தனர். (178)

வேறு

தீங்குறு குணமே மிக்குச் சிறிதுமெய் யுணர்வி வாமன்
முங்கையும் வெதிரு மாகி முடமுமாய் விழியு மின்றி
யோங்கிய வாண்டு நூறு முறுபினி யுழப்போ னகி
யீங்கொரு புதல்வன் றன்னை பிதுமோ மாத வத்தோய்.

இ-ன்: மா தவத்தோய்-பெருந்தவத்தையடைய முனிவனே!, தீங்குறு குணமே மிக்கு-துர்க்குணங்களே மிகப் பெற்று, சிறிதும் மெய் உணர்வு இலாமல்-சந்தூயினும் நல்லறிவில்லாமல், முங்கையும் வெதிரும் ஆகி-ஊமையுஞ் செவிடுமாய், முடமுமாய் - முடமும் பொருந்தி, விழியும் இன்றி-கண்களுமில்லாமல், ஒங்கிய ஆண்டு நூறும் உறு பின்னி உழப்போன் ஆகி-நிறைவான நூறுவருடம் வரையும் மிகுந்த நோயை யனுபவிப்பவனுய், ஒரு புதல்வன் தன்னை-ஒரு புத்திரனை, ஈதுமோ-தருவோமா? எ-று.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

ஏ-பிரிநிலை. ஒ-விகற்பம். முடமும் விழியும் என்பவற்றிலும்மை எச்சம். ஊமையர்க்குச் செவிடு முடனுளதாதலின் ‘முங்கையும் வெதிரு மாகி’ என்று தொடர்த்தியும், மானுடர்க்கு பூரனுயுள் நூரூதலின் முற்றும்மையும் ஒங்கிய வென்னுமடையுங் கொடுத்தும் கூறி ஞர். (179)

கோலமெய் வனப்பு மிக்குக் குறைவிலா வடிவ மெய்தி
யேஹு பிணிக ஸின்றி யெக்குமன் புடையோ னகிக்
காலமெண் ஸிரண்டே பெற்றுக் கலைபல பயின்று வஸ்ல
பாலனைத் தருது மோநின் னெண்ணமென் பகர்தி யென்றுன்.

இ-ள்: கோல மெய் வனப்பு மிக்கு-வடிவழகு மிகப் பெற்ற,
குறைவு இலா வடிவம் எய்தி-குறைவு பாடில்லாத சரீரத்தைப் பெற்று,
ஏலுறு பிணிகள் இன்றி-பொருந்துகின்ற நோய்களில்லாமல், எமக்
கும் அன்பு உடையோன் ஆகி-எம்மிடத்தும் அன்புள்ளவனுய், காலம்
எண்ணிரண்டே பெற்று-பதினூறு வயதை மாத்திரம் வாழ்நாளாகக்
கொண்டு, கலை பல பயின்று-பல நூல்களையுங் கற்று, வஸ்ல-வஸ்லனு
கத்தக்க, பாலனை-சிறுவனை, தருதுமோ-தருவோமா?, நின் எண்ணம்
என்-உன்னுடைய எண்ணம் யாது?, பகர்தி சோல்வாய், என்றுன்-
என்று கூறினார் எ-று:

கோலம் மெய்-சண்டு ஒருபொருட் சொற்கள்: உம்மை எச்சம்.
எனைத் தேவேரயுந் தந்தை தாயர் முதலினேரயுந் தழீஇ நிற்றவின்;
ஏ-பிரிநிலை, எமக்கு-வேற்றுமைத்திரிபு: (180)

மாண்டகு தவத்தின் மேலா மறைமுனி யவற்றை யோரா
வாண்டவை குறுகி னுவு மறிவுா னுசீ யாக்கைக
கீண்பொரு தவறு யின்றி யெம்பிரா ஸின்பா லன்பு
பூண்டதோர் புதல்வன் றுனே வேண்டினான் புரிக வென்றுன்.

இ-ள்: மான் தகு தவத்தின் மேல் ஆம் மறை முனி-மாட்சிமை
பொருந்திய தவத்திற் சிறந்த வேதங்களை யுணர்ந்த மிகுகண்டு முனிவர்,
அவற்றை ஓரா-அவ்விரு பகுப்புக்களையுமாலோசித்து, எம்பிரான் - எங்கள் கடவுளே!, ஆண்டு அவை குறுகின்றும்-வாழ் நாள் வருடத்
தொகை குறைந்தாலும், அறிவு உள்ள ஆகி - நஸ்லறிவுடையவனுப்,
யாக்கைக்கு ஒரு தவறும் இன்றி-சரீரத்திலொரு குறையுமில்லாதவ
யை, நின் பால் அன்பு பூண்டது ஓர் புதல்வன் தான் ஏ-தேவரீரிடத்
தன்பு வைத்திருக்கின்ற ஒரு புத்திரையே, வேண்டினான்-விரும்பினேன்,
புரிக-தந்தருஞக, என்றுன்.என்று கூறினார் எ-று-

கந்தபுராணம்

பூண்டது தொழிற் பெயர்; வினையால்கையும் பெயராகக் கொள்ளின் திணைவழுவாம். தான் ஈண்டு-அசைகள். ஏ-பிரிநிலை. ஓரா என்றுள் என இயையும். உம்மைஇழிவு சிறப்பு. இருவகைப் பேற்றுட்கிறந்ததைத் தெரிந்த சிறப்பை விளக்க 'மாண்டகு தவத்தின் மேலாமறை முனி' என்று விதந்தார். (181)

என்றிவை துணிவிழுவே யிசைத்தலு மிச னிற்கு
நன்றிகொள் குமரன் றன்னை நல்கின மென்று சொல்ல
நின்றிடு முனிவன் போற்றி நெஞ்சக மகிழ்ச்சி யெய்தி
யோன்றிய கேளி ரோடு முறைந்தன னுறையு நாளில்.

இ-ள: என்று இவை துணிவிழுவே இசைத்தலும் - என்று இம் மொழியை நிச்சயப் படுத்தி மிருகன்டு முனிவர் சொல்லுதலும், சகன்-சிவபிரான், நிற்கு நன்றி கொள் குமரன் தன்னை நல்கினம் என்று சொல்ல-உனக்கு நல்ல புத்திரனையே தந்தோமென்று திருவாய் மலர், நின்றிடும் முனிவன்-முனினின்ற மிருகன்டு முனிவர், போற்றி-துதித்து, நெஞ்சக மகிழ்ச்சி எய்தி-மனமகிழ்ச்சியைப் பெற்று, ஒன்றிய கேளிரோடும் உறைந்தனன்-தம்முடன் வந்த சுற்றுத்தவர்களுடன் அப்பதியினிருந்தார், உறையும் நாளில்-இருக்கும் நாட்களில் எ-று.

பிரிநிலையே காசந் தொக்கது: தெளிவும் விரைவும் பற்றி எதிர் காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப் பட்டது. ஏன்றிய கேளிர் உற்ற சுற்றுத்தாரெனினுமாம். (182)

பூதல விடும்பை நீங்கப் புரைதவிர் தரும மோங்க
மாதவ முனிவ ருய்ய வைதிக சைவம் வாழ
வாதிதன் னருணி னுலே யந்தகன் மாள வன்னுன்
காதலி யுதரத் தாங்கோர் கருப்பயவந் தடைந்த தன்றே.

இ-ள: பூதல இடும்பை நீங்க-பூவுலகத்தாருக்குள்ள துயரங்களாழியும்படியும், புரை தவிர் தருமம் ஒங்க - குற்றமற்ற தருமங்கள், சிறக்கும்படியும், மாதவ முனிவர் உய்ய-பெருந் தவத்தையுடைய முனிவர்களும்யும்படியும், வைதிக சைவம் வாழ-வேத சம்பந்தமான சைவசமயம் வாழும்படியும், அந்தகள் மாள - யமனிறக்கும்படியும், அன்னூன் காதலி உதரத்து-அந்த மிருகன்டு முனிவரது மனைவியின் வயிற்றில், ஓர் கருப்பம்-ஒரு கருப்பம், ஆகு தன் அருளினுல் - சிவபிரானது கருளையினுஸ், வந்து அடைந்தது-வந்து பொருந்தியது எ-று;

மார்க்கண்டேயப் படலம்

எவ்வுயிர்க்கும் நெருமிடர்களைத் தீர்த்துத் தருமங்களை வளர்த்து முனிவர்க்கு நன்மை செய்து வைதிக சைவநெறியடையராய்த் தன் ஞாயிரைக் கவர வந்த யமனையும் வென்று அழியா வாழ்வு பெற்றாராத வின் இங்ஙனம் விதந்தார். வேதத்திற்கு முரண்படுஞ் சைவம் ஒழிக்கப் பட வேண்டிய தாதவின் ‘வைதிக சைவம் வாழ்’ என்றார். (183)

அடைதலு மதனை நோக்கி யறிதரு முனிவ ஞன்டை
விடையவ ணடியார் யார்க்கும் வேண்டிய வேண்டி யாங்கே
நெடிதுபல் வளனும் மீந்து நிறைதரு திங்க போறுங்
கடனியன் மரபு மாற்றிக் காசியின் மேவி ஞனே.

இ-ள்: அடைதலும்-கருப்பமாதலும், அதனை நோக்கி அறிதரும் முனிவன்-அதனைப் பரீட்சித்தரிந்த மிருகன்டு முனிவர், ஆண்டை விடையவன் அடியார் யார்க்கும்-அப்பதியிலுள்ள சிவன்டியாரனைவர்க்கும், வேண்டிய வேண்டியாங்கே-விரும்பிய விரும்பியபடியே, நெடிதுபல் வளனும் ஈந்து-மிகுதியான பல வளங்களையுந் தானஞ் செய்து, நிறைதரு திங்கள் தொறும்-நிறைந்து வருகின்ற மாதங்கடோறும், கடன் இயல் மரபும் ஆற்றி-செய்ய வேண்டியதாயுள்ள கிரியைகளையுஞ் செய்து, காசியின் மேவினுன்-காசிப்பதியிலிருந்தார் எ-று.

வளனுமென்பதில் உம்மை முற்று. கடனியன் மரபு-புஞ்சவனம் சீமந்தம் என்பன. மூன்றாமாதத்திற் புஞ்சவனமும் ஆறு அல்லது எட்டா மாதத்திற் சீமந்தமுஞ் செய்யப் படுவன். கருப்பமென்று துணிந்தவென்பார் ‘அதனை நோக்கியறிதரு முனிவன்’ என்றார். சிவத் தியானத்திற் சிந்தை பதிந்த பெரியோர்களுவகையுற்றுற் கருப்பமினிது வளர்ந்து நீட்க்க ஆயுளைப் பெறு மாதவின் விடையவன்டியார் யார்க்கும் நெடிது பஸ்வளனுமீந்தனர். (184)

கறையுயிர்த் திலங்கு தந்தக் காய்சின வரவங் கவ்வக்
குறையுயிர்ப் படிவத் திங்க எமிர்தினைக் கொடுத்திட்ட டாங்கு
மறையுயிர்த் தருஙூஞ் செவ்வாய் மதலையை வயாவின் மாழ்கிப்
பொறையுயிர்த் தருளிற் றந்தார் பொறைத்தரு திருவைப்
போல்வாள்.

இ-ள்: கறை உயிர்த்து இலங்கு தந்த காய் சின அரவம் கவ்வங்குமையிழந்துகொண்டு விளங்கா நின்ற பற்களையும் கொடுங் கோபத்தையுடைய இராகு வென்னும் பாம்பு பற்றுதலால், குறை உயிர் படிவ-குறைந்த உயிரையும் வடிவத்தையுடையவனுயிருந்த, திங்கள்-சந்திரன், அமிர்தினை கொடுத்திட்டு ஆங்கு-மோசன் காலத் தில் அமிர்தத்தைப் பொழிந்தாற்போல, பொறை தருதிருவை போல் வாள்-பொறுமையுடைய இலக்குமியை நிகர்த்த மருத்துவதிசெயன்

கந்தபுராணம்

யாள், வயாவின் மாழ்கி-பிரசவ வேதனையிலமிழ்ந்தி, அருளில்-கருணையோடும், மறை உயிர்த்து அருளும் செவ்வாய் மதலையை-வேதங்களையோதியருளுகின்ற சிவந்த வாயையுடைய புதல்வனை, பொறை உயிர்த்து தந்தாள்-பெற்றுள் எ-று.

உயிர் ஈண்டு வலியின்மேற்று. மறையுயிர்த்தல்=வேதங்களை வெளிப் படுத்தல். பொறையுயிர்த்துத் தருதல் – பாரத்தையிறக்கித் தருதல். பாம்புகள் கோபமுற்ற வழியே நஞ்சையுகுப்பனவாதவின் ‘கறையுயிர்த் திலங்கு தந்தக் காய்சினவரவும்’ எனவும் கிரகணமோசனமாம் போது சந்திரன் அமிர்தமயமான கிரணங்களை அதிகமாகப் பொழிவதி யல்பாதவின் ‘அரவங்கவல்வக் குறையுயிர்ப் படிவத்திங்களமிர்தினைக் கொடுத்திட்டாங்கு’ எனவும், சகித்தற்கரிய பிரசவ வேதனையைச் சகித்து மனத்தன்னளியோடும் பெற்றுளாதவின் ‘பொறை தரு திருவைப்போல்வாள் அருளிற்றந்தாள்’ எனவும் கூறினார். கருப்ப நிறைவால் மேனி தழைத்துக் காட்சிக்கிணிய வடிவ பெற்றிருந்தமையான் மருத்துவதிக்குச் சந்திரனையும், சிறிது பொழுதினதாய்ப் பின்னர் நன்மையைத் தகுதவின் பிரசவ வேதனைக்குக் கிரகண பீடையையும், உலகத்திற்குப் பெரு நன்மை பயத்தவின் புதல்வர்க்கு அமிர்தத்தையும் உவமித்தார். சந்திர கிரகணத்திற் பூமியின் சாயை நேர்பட்டுத் தோற்றுதலாற் சந்திரன் மறைக்கப்படுவன். சூரிய கிரகணத்திற் சந்திரன் நேர்பட்டுத் தோற்றுதலாற் சூரியன் மறைக்கப்படுவன். சந்திர சூரியரை இராகு கேதுக்கள் மறைப்பதைக் கூறும் வேத பூராணத்து சம்மதத்தையும் பூச்சாயையுஞ் சந்திரனும் மறைப்பனவெனக் கூறுஞ் சோதிட சம்மதத்தையும் சித்தாந்த சிரோமணியில் ஸ்ரீ பாஸ்கராசாரியர் சமாதானப்படுத்தி “இருண்மயமான இராகு சிவபிரானது வரத்தாற் பூச்சாயையிலுட் பிரவேசித்துச் சந்திரனையும் சந்திரனிற் பிரவேசித்துச் சூரியனையும் மறைக்கின்றன, இது எல்லா நால்களுக்கும் விரோதமற்ற கொள்கையாம்” எனக் கூறினர். இராகு கேதுக்களிரண்டையும் இராகு என வழங்குவர் பண்டைகாலத்துச் கோதிட சித்தாந்திகள்.

(185)

மீனமு முடிந்த நானு மேவுற மிதுனஞ் செல்ல
- ஒளைமில் வெள்ளி தானு மொண்பொனு முக்ச மாகுந்
தானமுற் தினிது மேவத் தயன்னே முதலா வுள்ள
வேணையர் முனிவர் நாக நிடந்தொறு மிருபப மன்னே

இ-ள்: மீனமும் முடிந்த நாளும் மேவுற-மீனமாதமும் இரேவதி நடக்கத்திரமும் பொருந்த, யிதுனம் செல்ல-யிதுன் லக்கினம் நடைபெற, ஊனம் இல் வெள்ளி தானும் ஒன்பொறும் உச்சம் ஆகும் தானம் உற்று

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இனிது மேவு-மழுங்குதலில்லாத சக்கிரனும் பிரகாகிக்கிண்ற வியாழனும் உச்சமாகிய இராசியையடைந்து நன்மை பெற்றிருக்க, தபனனே முதல் ஆ உள்ள ஏனையர் முனிவர் நாகர் இடம் தொறும் இருப்ப - சூரியன் முதலாகவுள்ள மற்றைய கிரகங்களும் சப்தரிஷிகளும் இராகு கேதுக் களும் ஏற்ற விடங்கடோருமிருக்க எனு.

ஆ-தொகுத்தல். சூரியன் ஒவ்வோரிராசியிற் சஞ்சரிப்பது ஒவ்வொரு மாதமாகப் பன்னிரண்டு மாதங்களும் பன்னிரண்டிராசிகளின் பெயரவாய் வழங்குதலின் இறுதி மாதத்தை மீண்மென்றார். சித்திரை முதலாக வழங்குதும் பன்னிரு மாதப் பெயர்கள் காரணங் கருதிய வழிச் சாந்திர மாதத்தையே குறிப்பனவாதலால் அவற்றை சௌர மாதங்களை வழங்குதலினும் இவ்வாறு வழங்குவதே சிறப்பாம். பண்டைக் காலத்து வழக்கு மிதுவே. இறுதிக் கண்ணதாகவின் முடிந்த நாளென்றார். மிதுனஞ் செல்ல என்பதற்கு மிதுன லக்கினங் கழிந்து போக வென உரைத்து, கடக லக்கினம் நிகழ என்பார் சிலர்; சென்றபி வென்னுமையால் அது பொருத்தாது. அத்தமனமின்றி நிற்றலை விளக்க 'ஊனமில் வெள்ளி' 'ஒண்பொன்' என்றார். குரு சுக்கிரர் பிரகாசமாய் உச்சத்தினிற்கப் பிறப்பது சிறந்த சன்மமாதவின் அதனை விதந்தோதினார். வெள்ளிக்கு மீனமும் வியாழனுக்குக் கர்க்கடக்கமும் உச்சவிராசிகள். இனிது மேவல்-சுபாம்ச முதலிய குணங்களைமைந்து நிற்றல். நாகர் பின் விதக்கப்பட்டமையான் ஏனையரென்றது ஒழிந் தோரை. முனிவர் நாகரிடம் ஏழுமெட்டுமாகிய இடங்களென்பர் சிலர். அத்தகைய குறிப்பு மொழிகளை ஆசிரியர் பிரூண்டு வழங்கக் காணுமையானும், 'மீனமு முடிந்த நாளுமேவுற்' என்றதனாற் பத்தாயிடத்திற் சூரியனுஞ் சந்திரனும் சூரியனிற்குமிராசியிலேனும் முன் பின்ராசிகளிலேனும் புதனுஞ் சக்கிரனும் நிற்றலியல்பாதவின் ஒன்பது பத்துப் பதினோராயிடங்களுளொன்றிற் புதனுஞ் சக்கிரனும் இராகு கேதுக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஏழாமிடத்தினிற்றலியல்பாதவின் குறிக்கப்பட்ட இரண்டுமல்லாததானத்தில் அவருளொருவரும் நிறக வேண்டுதலானும், அவருடைய பொருத்தாது. ஆகாயத்தின் வட புறத்திற் காணப்படுமேழு நட்சத்திரங்களுட் கிழக்கு நுனியிலிருப்பது மரீசி. அதற்கு மேற்கிற சிறிது தாழ்ந்திருப்பது வசிட்டர். அதற்கு மேற்கிற சிறிது தாழ்ந்திருப்பது அங்கிரா. அதற்குச் சமீபமாக மேற்கிற சதுக்கமாயுள்ள நான்த நட்சத்திரங்களுள் ஈசானத்திலிருப்பது அத்திரி. அத்திரிக்குத் தெற்கிலிருப்பது புலத்தியர். அதற்கு மேற்கிலிருப்பது புலகர். அதற்கு வடக்காய் மண்டலத்திற்கு வாய் திக்கிலிருப்பது கிரது. இவற்றுள் முந்தி உதயமாகின்ற புலத்தியர் கிரது என்னுமிரண்டிற்குந் தகைவேத்தர ரேகையாற் சமமுற்று அக்கவினி முதலிய இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் எது காணப்படுமோ

கந்தபுராணம்

அந்த நட்சத்திரமே சப்தரிஷிகள் நிற்கு நட்சத்திரமாக மதிக்கப்படும். நூறு வருடங்களுக்கொல்வொரு நட்சத்திரத்தினிற்பார்களென்று ஆரிய பட்டமயத்திற் கூறப்பட்டது. பரீட்சித்து மகாராசன் காலத்தில் மக நட்சத்திரத்திலிருந்தார்களென விஷ்ணுபுராணம் கூறும். சன்ம காலத்தில் இவர் நிற்கும் நிலையையும் பலனையுந் தெரிந்து கொள் ஞம் வழக்கம் பண்டைக்காலத்திலுள்தாம் இக்காலத்திலொழிந்தது போலும். ஏனையர் முனிவர் ஏனையராகிய கிரகங்கள் எனவுரைப்பா ருஞ் சிலருளர். அவருடையொருவாறு பொருந்தும். நம்முறையிலே செவ்வாய் புதன் சனி என்னும் மூன்று கிரகங்களினிலை பெறப் பட்டிலதேயனின், குளிகன் முதலிய உபக்கிரகங்களுட் கூறப்பட்ட கிரகங்கள் எவ்வப்பாகைகலீயினின்றுர்களென்பதும் பிறவும்பெறப்படாமை போலவே இஃ் தும் இச் செய்யுளிற் பெறப்பட்டிலதெனக. சரித்திரவரலாறு கூறப் புகுந்தார் அதனைக் கூருது விடுத்தது குன்றக் கூறலுமாகாது.

(186)

நண்ணினன் புவியின் மைந்த னவமணிக் குலமும் பொன்னுஞ் சன்னமு மலருந் தாதுந் தூயமென் கலவைச் சாந்துந் தண்ணுறு நானச் சேறுந் தலைத்தலைக் கொண்டு தாவில் விண்ணவர் மண்ணு ஓரார்கள் வியப்புற வீசி யார்த்தார்.

இ-ள: மைந்தன் புவியில் நண்ணினன்-புத்திரர் பூமியிற் பிறந் தார், (அப்பொழுது). தாஇல் விண்ணவர்.குற்றமில்லாத தேவர்கள், நவமணி குலமும்-நவரத்தினக் கூட்டங்களையும், பொன்னும்-பொன் ஜையும், சன்னமும்-பொற் சுண்ணத்தையும், மலரும்- பூக்களையும், தாதும்-பூந்தாதுக்களையும், தூய மென் கலவைச் சாந்தும்-சுத்தமான மெல்லிய சந்தனக்குழம்பையும், தண் நறும் நானச் சேறும்-குளிர்ச்சி யான மணங் கமமுகின்ற கஸ்தூரிக் குழம்பையும், தலைத்தலை கொண்டு-இடங்கடோறுங் கையிலேந்தி நின்று, மண் உனோர்கள் வியப்பு உற வீசி-பூவுலசத்திலுள்ளோரதிசயிக்கும்படி வீசி, ஆர்த்தார்-ஆரவாரித் தார்கள் எ-று.

இருப்ப நண்ணினன் என முற் செய்யுளோடு டையையும். விண்ணவரும் மண்ணுள்ளோர்களும் வீசின ரெனவும் மண்ணு ஹோர்கள் விண்ணவர் வியப்புற வீசின ரெனவு முறைப் பார் சிலர்; அங்கனம் கூறின், பிற் செய்யுளில் யாவதென் ருணர்தநேற்றுது என்றமையால் மண்ணுள்ளோர்கள் காரணமறியாது

மார்க்கண்டேயப் படலம்

வீசினராவர்; அது பொருந்தாதென்க. மண்ணுளோர் வியப்புற்றது-
இவையாரால் யாதுபற்றி வீசப்பட்டனவோவென்பது தோன்றுமை
யின்.

(187)

தேவதுந் துபிக ளார்த்த செய்தவை யோம்பி மாற்று
மூவர்க ளன்றி யேனேர் முறைமுறை யாசி செய்தார்
யாவதென் ரூணர்த ஹேற்று திந்தக ரன்றி நேமி
காவல்செ யுலகம் யாவுங் களிமயக் குற்ற வன்றே.

இ-ன்: தேவ துந்துபிகள் ஆர்த்த-தேவ துந்துபிகளாவித்தன,
செய்து அவை ஒம்பி மாற்றும் மூவர்கள் அன் றி - உ ல கங் களைப்
படைத்து அவற்றைக் காத்து அளிக்கின்ற மும்மூர்த்திகளல்லாமல்,
ஏனோர்-மற்றைய தேவர்கள், முறைமுறை ஆசி செய்தார் - முறைப்
படி ஆசீர்வாதத்தைச் செய்தார்கள். இ நசர் அன்றி-இந்தக் காசிப்
பதியேயன்றி, நேமி காவல் செய் உலகம் யாவும்-கடலாற் சூலப்
பட்ட நிலவுகை முழுதும், யாவது என்று உணர்தல் தேற்றுது-கார
ணமின்னதென்றறியாமல், களி மயக்குமா உற்ற - களிப்பினூண்டா
கிய மயக்கத்தையடைந்தன எ-று.

யாவது-விரித்தல். உணர்தறேற்றல்=அறிதலைச் செய்தல். களி
மயக்கு-உவகை மிகுதியாலுண்டான தடுமாற்றம். ஆர்ப்பிப்பாரின்றித்
தாமேயார்த்தவைாதவின் 'ஆர்த்த' எனவும் புத்திரர் பிறந்ததனு
விவை நிகழ்கின்றன வென்பதை யுணராதவரா யென்பார் 'யாவ
தென்றுணர்தறேற்றுது' எனவும் கூறினார். பெரியோர்கள் பிறக்குங்
காலத்தில் இத்தகைய நற்சுகுனங்கள் காணப்படுதலியல்பு. மூவர்களும்
மேனேருமாசி செய்தாரெனவுரைப்பினுமாம்.

(188)

தந்தையு மதனைக் கேளாத் தடம்புனர் கங்கை மூழ்கி
யந்தனை முதலோர்க் கெல்லா மாடகம் பலவு நல்கி
முந்துறு கடன்க ளாற்ற மூளிமேன் முனிவன் மேவி
மைந்தனுக் குரிய நாம மார்க்கண்ட னென்று செய்தான்.

இ-ன்: தந்தையும்-பிதாவாகிய மிருகண்டு முனிவரும், அதனை
கேளா-அந்த நிகழ்ச்சியைக் கேள்வியுற்று, தடம் புனல் கங்கை மூழ்கி-
மிகுந்த நீரினையடைய கங்கை நதியில் ஸ்நானங்கு செய்து, அந்தனை
முதலோர்க்கு எல்லாம் ஆடகம் பலவும் நல்கி - பிராமணர் முதலிய
வர்களுக்கெல்லாம் பொன்னையும் வேறு பல பொருள்களையும் கொடுத்து,
முந்து உறு கடன்கள் ஆற்ற-முதலில் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச்

கந்தபுராணம்

செய்ய, முளரி மேல் முனிவன் மேவி.தாமரை மலராசனைத் திலிருக்கின்ற பிரமதேவரை முந்தருளி வந்து, மெந்தனுக்கு உரிய நாமம் மார்க்கண்டன் என்று செய்தான் - இப்புத்திரனுக்குரிய பெயர் மார்க்கண்ட ஜென்பதேயாமென்று கூறினார் எ.ஆ.

நாமகரணஞ் செய்தாரென்பதாம். முன்னேய உம்மை எச்சம். பண்ணல் என்னு பசு முதலியன. அந்தணருள் உபதயனஞ் செய்யப்பெற்று வைதிகாசாரமுடையராய் வேதமோதன் முதலியவற்றூற் சிறந்தார் தானபாத்திரரெனப்படுவர். அவர்க்குக் கொடுப்பது தானமெனப் படும், பொதுவகையான் அனைவர்க்குங் கொடுப்பது தியாகமெனப் படும். இவ்விரு வகையுமையை ‘அந்தணர் முதலோர்க்கெல்லா மாடகம் பலவு நல்கி’ என்றார். புத்திரன் பிறந்தவுடனே பிதா உடுத்த ஆடையுடன் நீராடிச் சுற்றந்தாருடன் மலர் பொன் முதலியவற்றைக் கைக் கொண்டு நிறைந்த மனச்சடையனுயப் புத்திரனது முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமெனவும், தேவர் பிதரராதியோர் அங்கு வந்து பிதா நீராடும் பொழுது தெறித்து மேலெழுகின்ற நீர்த்துளிகளைப் பருகித் தாகந் தண்நது அவன் கொடுக்குந் தானமுதலியவற்றால் மகிழ்வரெனவும், அதன் மேற்சாதகருமஞ் செய்யப்படல் வேண்டுமெனவும் நூல்கள் விதிக்கும். அவற்றையே ‘முந்துறு கடன்கள்’ என்றார். தந்தையாயினும் குலத்தலைவராயினும் பெயரிடல் வேண்டுமென்னும் விதிக்கேற்பப் பிரமகுலத்திற்கெல்லாந் தலைவரான பிரமதேவர் பெயரிட்டனர். உரிய நாமம்-இயற்பெயர். மார்க்கண்டன்=மிருகன்டுவின் மகன். (189)

மறுப்படாத் திங்கள் போல வளர்தலு மதியந் தோறு
முறுப்படை யுபநிட் டான் மோதனம் பிறவு முற்ற
நெறியடு மோரி யாண்டி ணெடுஞ்சிகை விணையு மாற்றிச்
சிறப்புடை யிரண்டா மாண்டிற் செவிநெறி புரித ஹற்றுன்.

இ.ஸ: மறுப்படாதிங்கள் போலவளர்தலும். அப்புதல்வர் தேய்வைப் பெருத சந்திரனைப் போல வளர, மதியம் தோறும் - உரிய மாதக்களில், உறுப்பு அடை உபநிட்டானம் ஒதனம் பிறவும் முற்ற-அங்கங்கள் குறைவறவையைப் பெற்ற உபநிட்கிரமணமென்னுங் கிரியையும் அன்னப் பிரசானமும் மற்றுங் கிரியைகளும் நிறைவேற, நெறிபடும் ஓர் யாண்டில் நெடும் சிகை விணையும் ஆற்றி - வீதி முறைக்கியைந்த காலமாகிய முதலாம் வயதில் நெடிய சௌளத்தையுஞ் செய்து, சிறப்பு உடை இரண்டாம் ஆண்டில்-சிறப்புப் பொருந்திய இரண்டாம் வருடத்தில், செவிநெறி புரிதல் உற்றுன் - கரண்வேதனத்தையுஞ் செய்தார் எ.ஆ.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

உறுப்பு - சிரியைக்கு வேண்டிய கிரமங்கள். சிகைவினையுமென்ற உம்மை பின்னுமியைத்துரைக்கப்பட்டது. உபநிட்டானமெனினும் உய்நிட்டிரமணமெனினுமொக்கும், குழந்தையை வீட்டெல்லையினின்று வெளியே வருவித்தலென்பது பொருள். இது நான்காமாதத்திற் செய்யப் படுவது. அன்னப்பிரசானம் ஆண் குழந்தைகளுக்கு ஆறு எட்டு என்பவற்றுள்ளாரு மாதத்திற் செய்யப்படுவது. பிற என்றமையால் மூன்றாமாதத்திற் சூரிய தரிசனமுங் நான்காம் மாதத்திற் சந்திரதரிசனமுங் கொள்கூட ஆண்டு நிறைவுக் கிரியையுமடங்கும். செளாத்தின் பின் கர்ண வேதனஞ் செய்தல் ஒரு சாரார் கொள்கை. வளர்மதி யென்பார் ‘மறுப்படாத்திங்கள்’ எனவும், முன்னர் கூறிய சிரியைகளில் ஒன்று சிறந்ததாதவின் ‘நெடுஞ்சிகைவினை’ எனவும், நடைபயிறல் மழலை பேசல் முதலிய சிறப்புக்களைக்காட்டுவதாகவின் ‘சிறப்புடையிரண்டாமாண்டு’ எனவும் கூறினார். நெடுமை சிகைக்கடையெனினுமாம். (190)

ஏதமில் லீந்தின் முந்நா லிலக்கண விதியுஞ் செய்தே
யோதிடுங் கலை ளொல்லா முள்ளுற வுணர்த்துங் காலை
வேதமும் பிறவுங் கொண்ட வியன்பொரு பெரிந்து மேலா
மாதியே சிவனென் ஹண்ணி யவனாடி யரணைவ் ருற்றுன்.

இ-ள்: ஏதமில் ஐந்தில்-குற்றமில்லாத ஐந்தாம் வயதில், முந்நால் லிலக்கண விதியும் செய்து-உபவீதந்தரித்தலாகிய இலக்கணத்தையுடைய சிரியையுஞ் செய்து, ஒதிடும் கலைகள் ளொல்லாம் உள்ளுற உணர்த்தும் காலை-சொல்லப்படுகின்ற நூல்களொல்லாவற்றையும் மனதிற் பதியுமாறு போதித்து வருநாளில், வேதமும் பிறவும் கொண்ட வியன் பொருள் தெரிந்து-வேதங்களும் மற்றைய நூல்களும் தம்முள டக்கியிருக்கின்ற சிறந்த பொருள்களை யுணர்ந்து, மேல் ஆம் ஆதி சிவனே என்று எண்ணி-சிறந்த முதற்கடவுள் சிவப்ரானேயென்று துணிந்து, அவன் அடி அரண் என்று உற்றுன்-அவரது பாதங்களே தஞ்சமென்று கருதியிருந்தார் எ-று.

ஐந்து-ஆகுபெயர். முந்நாலிலக்கணவிதி-உபநயனம். முந்நால்-முன்று நூலையுடையது. பிற-மிகுதிபுராணம் முதலியன. பிரிநிலையே காரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. கருப்பந் தொடங்கி எட்டாம் வயதிற் பிராமணனுக்குபநயனாஞ் செய்தல் வேண்டுமென்னும் பொது விதியைப் பின்பற்றிது தகுதியுடையஞையின் ஐந்தாம் வயதிலுமுபநய ஞாஞ் செய்யலாமென்னுஞ் சிறப்பு விதியைக் கொண்டு செய்தனர்த வின் அவ்வாண்டு அவர்க்குச் சிறந்ததென்பது தோன்ற ‘ஏதமில்’ என-

கந்தபுராணம்

அடை கொடுத்தும், ஒன்றுந் தவராதவாறென்பார் ‘ஓதிடுங் கலீக
ஸெல்லாம்’ எனவும் கூறினார். ‘கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபி-
னிறக் வதற்குத் தக’ என்ற திருக்குறட்படி கல்விப் பயணமையப்
பெற்றிருந்தனரென்பது பின்னிரண்டடிகளானுங் குறிக்கப்பட்டது.
ஓதிடுங் கலீகள் ஒதவேண்டிய கலீகளெனினுமாம். (191)

அரணையுன் விறைஞ்சி யன்ன என்பரைத் தாழ்ந்து தங்கள்
குரவனை வணக்கஞ் செய்து கோதறு முனிவர் தம்மைப்
பரவியே பயந்த மேலோர் பாதபங் கயங்கள் சூடிப்
பிரமமா மொழுக்க நாளும் பேணினன் பிறப்பு நீப்போன்.

இ-ள: முன் அரணை இறைஞ்சி-முதலிற் சிவபிரானை வணங்கி,
அன்னைன் அன்பரை தாழ்ந்து-பின் அவரது அடியார்களை வணங்கி, தங்
கள் குரவனை வணக்கஞ் செய்து-தங்கள் குருவையும் வணங்கி, கோது
அறும் முனிவர் தம்மை பரவி-குற்றமில்லாத முனிவர் களையும்
வணங்கி, பயந்த மேலோர் பாத பங்கயங்கள் சூடி-தம்மைப் பெற்ற
பிதா மாதாக்களுடைய பாததாமரைகளையுஞ் சிரமேற்குடி, பிரமம் ஆம்
ஒழுக்கம் நாளும் பேணினன் - பிரமசரிய விரதத்தைத் தினந்தோறு
மனுட்டித்து வந்தார், பிறப்பு நீப்போன்-பிறவியை நீக்குபவராகிய
மார்க்கண்டேய முனிவர் எறு.

குரவனென்றது ஈண்டு வைதிகாகம் விற்பனைராய் வேதமோதுவிக்
கும் வைதிகாசாரியரை. உடன் பயிலும் மாணவகடோடுசென்று அவரை
வணங்கினராதவின் அவரையுமுளப்படுத்தி ‘தங்கள் குரவன்’ என்றார்.
தமக்கு மாத்திரமன்றித் தங்குலத்தாரணைவர்க்குங் குரவராதவினங்கு
வங் கூறினரெனினுமாம். இறைஞ்சி தாழ்ந்து வணக்கஞ் செய்து பரவி
பாத பங்கயங்கள் சூடி என ஒரு பொருளிற் பல சொல் வந்தது
பொருட்டின் வருநிலையணி. (192)

இந்தவா றியலுங் காலை யெண்ணிரண் டான யாண்டும்
வந்ததா வதனை நோக்கி மைந்தனை நோக்கி வாளா
தந்தையும் பயந்த தாயுந் தனித்தனி யிழுந்து கால
வெந்துயர்க் கடலின் மூழ்கி விம்மலுற் றிரங்கி நெந்தார்.

இ-ள: இந்தவாறு இயலுங் காலை-இப்படியாக நிகழுங் காலத்தில்,
எண்ணிரண்டு ஆனயாண்டும் வந்தது-பதினாறும் வருடமும் வந்தது,
(அப்பொழுது) தந்தையும் பயந்த தாயும்-தீதாவாகிய மிருகன்டு முனி
வரும் பெற்றதாயாகிய மருத்துவதியும், அதனை நோக்கி-அத்தன
மையை நினைத்து, மைந்தனை நோக்கி-தம்புதல்வணக் குறித்து, வாளா-

மார்க்கண்டேயர் படலம்

தொழிலற்று, தனித்தனி இருந்து-தனித்தனியேயிருந்து, சால வெம்து யர் கடவில் முழுகி-மிகக் கொடிய துக்கமாகிய கடவிலமிழ்ந்தி, விம்மல் உற்று இரங்கி நெந்தார்-விம்மி அழுது வருந்தினார்கள் எ-று.

உம்மை எச்சம், ஒருங்கிருந்தமுதாற் கவலை பெருகு மாதவின் தனித்தனியிருந்தமுதனர். மைந்தனை நோக்கி-யிரங்கி நெந்தாரென்ப தற்குப் புத்திரனையிடையிடையே பார்த்து, உத்தமருபழுங் குணமு முடையனுகிய இப்புத்திரனையா நாங்களிழப்ப தென்றென்னி அழுது வருந்தினாரெனிலுமாம். (193)

ஆங்கது மதலீ கானு வடியினை வணங்கி யன்னேர்
பாங்குற வஹுகி நீவிர் பருவர ஹுறுகின் நீரா
லீங்கிது வென்னே யின்னும் யாதுமொன் றறித றேற்றே
னீங்குமி னவல நும்பா லெய்திட நிகழ்த்து மென்றான்.

இ-ள்: மதலீ-புதல்வராகிய மாக்கண்டேயர், அதுகானை-அதினைக் கண்டு, அன்னேர் பாங்கு உற அனுகி - அவர்களது பக்கத்திற் போய், அடி இனை வணங்கி-இரண்டு பாதங்களையும் பணிந்து, நீவிர் பருவரல் உறுகின்றீர்-பெற்றர்களே! நீங்கள் துயரப்படுகின்றீர்கள், இது என்-இங்கனம் வருந்துவதற்குக் காரணம் யாது?, இன்னும் யாதும் ஒன்று அறிதல் தேற்றேன்-இதுகாறும் யாதொரு காரணத் தையுமறியேன், அவலம் நீங்குமின்-துக்கத்தை நீங்குங்கள், நிம்பால் எய்திய நிகழ்த்தும் - உங்களுக்கு நேர்ந்த இடரைச் சொல்லுங்கள், என்றான்-என்று சொன்னார் எ-று. (194)

கூறிய மொழியுட் கொண்டு குமரந் யிருக்க நங்பால்
வேரெரு துயர மெய்து மெவிவது முண்டோ மேனு
நேறுடை யமல மூர்த்தி யாண்டுநின் றனக்கி ரெந்து
மாறுமென் றவித்தா னந்நா ளடத்து னவலஞ் செய்தேம்.

இ-ள்: கூறிய மொழி உட்கொண்டு-புதல்வர் கூறிய வார்த்தை யைத் தந்தையர் கேட்டு, குமர-புத்திரனே!, நீ இருக்க-நீ புதல்வ னயிருக்க, நம் பால் வேறு ஒரு துயரம் எய்தி மெவிவதும் உண்டோ. எம்மிடத்து வேரெரு துள்பம் வரப்பெற்று வருந்துவதுமண்டா, ஏறு உடை அமல மூர்த்தி-இடபலாகனத்தையுடைய சிவபிரான், மேல் நாள்-முக்காலத்தில், நின் தனக்கு ஆண்டு ஈரைந்தும் ஆறும் என்று அளித்தான்-உனக்கு வயது பதினாற்றருள் செய்தார், அநாள் அடைதலின்-அந்தக் காலம் வருதலால், அவலம் செய்தேம் - துக்கமுற்றேஷும் எ-று.

கந்தபுராணம்

நீயிருக்க நம்பால் வேசேறு துயரமெய்தி மெவிவதுமுன்டோ என்ற
தனுல் வேறெந்த இடர்வரினும் உன்னை நினைந்துழி நீங்குமென்பது குறிக்
கப்பட்டது.

(195)

என்றுரை செய்த தாதை யிடருறு முகத்தை நோக்கி
யொன்றுந் பிரங்கல் வேண்டா முயிர்க்குயி ராகி யென்று
நின்றிடு மரனை யேத்தி யருச்சனை நிரப்பிக் கூற்றின்
வன்றிறல் கடந்து நும்பால் வல்லைவந் தடைவன் முன்னே.

இ-ள்: என்று உரை செய்த தாதை இடர் உறும் முகத்தை
நோக்கி—என்று சொல்லிய பிதாவினது துக்கக் குறிப்பமைந்த முகத்தை
மார்க்கண்டேயர் பார்த்து, நீர் ஒன்றும் இரங்கல் வேண்டாம்— நீவிர்
சிறிதாயினும் வருந்த வேண்டாம், உயிர்க்கு உயிர் ஆகி என்றும் நின்றி
உம் அரனை ஏத்தி—ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் பரமான்மாவாகி எப்போ
துமநிலைபெற்றிருக்கின்ற சிவபிரானைத் துதித்து, அருச்சனை நிரப்பி—
பூசையை முடித்து, கூற்றின் வன் திறல் கடந்து— யமனுடைய பெரு
வளியை வென்று, நும்பால் வல்லை வந்து அடைவன்— உங்களிடத்தில்
விரைவில் வந்து சேருவேன் எ-று.

“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோனெஞ்கங்— கடுத்தது காட்டு
முகம்” என்றபடி அகத்திற் பொருந்திய துன்பம் முகத்திற்குரேன்றுமா
கவின் ‘இடருறுமுகம்’ என்றார். மரணம் விலக்குதற்காரிதாதவின் ‘கூற்
றின் வன்றிறல்’ என்றார். நோக்கி யென்பது மேற்கொண்டிருப்பது என்ன
என்பது என்றும் வெய்யெயெயும்.

(196)

இருத்திரா லீண்டே யென்னு வேதுக்கள் பலவுஞ் செப்பிக்
கருத்துற நெடிது தேற்றிக் கான்முறை வணங்கி நிற்பத்
திருத்தகு குமரற் புல்லிக் கேள்வியு மோந்து முன்னர்
வருத்தமு நீங்கிச் சிந்தை மகிழ்ந்தனர் பயந்த மேலோர்:

இ-ள்: ஈண்டு இருத்திர என்னு— இவ்விடத்திலிருங்க ளௌன்று
ஏதுக்கள் பலவும் செப்பி—அதற்கியெந்த காரணங்கள் பலவற்றையு
மெடுத்துக்கூறி, கருத்து உற நெடிது தேற்றி—மனமியையும்படி நெடு
நேரமாகத் தெளிவித்து, காலமுறை வணங்கி நிற்ப—அவரது பாதங்களை
முறைப்படி பணிந்து எழுந்து நிற்க, பயந்த மேலோர்—அவரைப் பெற்ற
மேலவர்களாகிய மிருகன்டு முனிவரும் மருத்துவதியும், திருத்தகு கும
ரன் புல்லி—சிறப்புமிக்க அப்புதல்வரைத் தழுவி, சென்னியும் மோந்து—
உங்கியையும் முகந்து, முன்னர் வருத்தமும் நீங்கி—முன்னிருந்த துண்ப
மும் நீங்கப் பெற்று’ சிந்தை மகிழ்ந்தனர்— மனமகிழ்ந்திருந்தார்கள்
எ-று.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

முற்காலத்திற் பற்பலர் தவம்புரிந்து மரண வேதனையிலுள்ள நீங்கி னரென்றற் கூடக்கத்தனவற்றைக் கூறினராதவின் ‘ஏதுக்கள் பலவுன் செப்பி’ எனவும், சிறந்த அறிவுடையராய்ப் பெற்றூர் கொண்டது துயரைத் தீர்க்க முயலுதவின் ‘திருத்தகுகுமரன்’ என விசேடத்தும் கூறினார். உம்மை முன்னையது முற்று; பின்னையன எச்சம்.

(197)

இருமுது குரவர் தத்த மேவலி ஸீச னென்னு
மொருவன தருஞு மன்பு முடனுறு துணையாய்ச் செல்லப்
பொருவரு மகிழ்ச்சி பொங்கப் பொள்ளொனப் பெயர்ந்து போகித்
திருமணி கண்றி கைப்பேர்ச் செம்பொனு லயத்திற் புக்கான்.

இ-ன: இருமுது குரவர் தம்தம் ஏவலின் – தந்தையுந் தாயுமாகிய சிறந்த இரு குரவர்களதும் அனுமதியின்படி, ஈசன் என்னும் ஒருவனது அருளும் அன்பும் உடன் உறுதுணை ஆய் செல்ல-சிவபிரானுகிய முதற் கடவுள் தம்மேல் வைத்த கருணையும் தாம் அவர்மேல் வைத்த அன்பும் உடன் வருகின்ற துணையாக வர, பொரு அரும் மகிழ்ச்சி பொங்க – ஒப்பில்லாத உவகை மிக, பொள் என பெயர்ந்து போகி – விரைவாக நடந்து போய், திருமணிகண்றிகை பேர் செம்பொன் ஆலயத்தில் புக்கான்-சிறந்த மணிகர்ணிகையென்னும் பெயரையுடைய செம்பொன் னௌன கோயிலுட் புகுந்தார் எ-று.

ஏவலின் போகி என இயையும், சிவபிரானைப் பூதித்தழி எளிதில் வெளிப்பட்டு வரங் கொடுத்தாற்கேற்ற பக்குவழுடையசென்பார் அல்லது தனியே சென்றனரென்பார் ‘ஈசனென்னுமொருவன தருஞமன்பு முடனுறு துணையாய்ச் செல்ல’ எனவும், தனக்கெய்தும் மரணத்தை நினைத்து வருந்தாது அது தவிர்க்கற் பூலதென்று துணைத்து சென்று ரென்பார் ‘பொருவரு மகிழ்ச்சி பொங்க-போகி’ எனவும் கூறினார்,

(198)

என்புநெக் குருகக் கண்ணி ரிழிதர வலஞ்செய் தீசன்
முன்புற வணக்கஞ் செய்து முடிமிசை யடிகள் குடித்
தென்புலத் தொருசா ரெய்திச் சிவனுருச் செய்து பன்னு
என்புட னருச்சித் தேத்தி யருந்தவ மியற்றி மிட்டான்.

இ-ன: என்பு நெக்கு உருக-எலும்புகள் அன்பு மேலிட்டால் நெகிழ்ந்துருக, கண்ணீர் இழிதர – ஆனந்தத்தாற் கணகளினின்று நீர் சிந்த, வலம் செய்து-அத்திருக் கோயிலை வலம் வந்து, ஈசன் முன்பு உற வணக்கம் செய்து-அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் விசுவநாதப் பெருமானது திரு முன்னிலையினின்று வணங்கி, முடிமிசை அடிகள் குடி-தலையின்மேல்

கந்தபுராணம்

அப்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தரித்து (வணங்கி), தென்புலத்து ஒரு சார் எய்தி-பின் அந்தத் திருக் கோயிலின் தென்றிசையில் ஒரு பக்கத்திற் போயிருந்து, சிவன் உரு செய்து – சிவலிங்கத்தையமைத்து, பல்நாள் அன்புடன் அருச்சித்து ஏத்தி-பல நாளாக அன்புடன் பூசித்துத் துதித்து, அரும் தவம் இயற்றியிட்டான்-அருமையான தவத்தைச் செய் தார் எ-று.

(199)

வேறு

சுனு மன்வழி யெதி நற்றவம்
பூசனை யதனெடு புரிதி யாலது
மாசில தாதலின் மகிழ்ந்து நீயினிப்
பேசக வேண்டிய பெறுதற் கென்னவே.

இ-ள: சுனும் அவழி எய்தி-சிவபிரானும் அவ்விடத்திற் பிரசன் னராய், நல்தவம் பூசனை அதனெடு புரிதி-நல்ல தவத்தைப் பூசையுடன் செய்கின்றாய், அது மாச இலது ஆதலின் மகிழ்ந்தும்-அது குற்றமற்ற தாதலின் உவகையுற்றோம், நீ பெறுதற்கு வேண்டிய இனி பேசக – நீ பெற விரும்பிய வரத்தை இளீக் கேட்பாய், என்ன-என்று வினாவ எ-று.

உம்மை உயர்வுச் சிறப்பு; எய்தற்கியரென்பதை யியைவித்தலின். மகிழ்ந்தும்-தன்மைப் பன்மையிறந்த கால வினைமுற்று. அருந்தவ மென்பார் ‘நற்றவம்’ எனவும், தினந்தோறும் பூசை செய்து பின்றவஞ் செய்தலின் ‘பூசனையதனெடு புரிதி’ எனவும் கூறினார். (200)

ஐயனோ யமலனோ யனைத்து மாகிய
மெய்யனோ பரமனோ விமல னேயழற்
கையனோ கையனேன் காலன் கையுறு
துய்யநேர் வந்துந் புதவென் ரேதலும்.

இ-ள: ஐயனோ-தலைவரே!, அமலனோ – மலத் தொடர்பில்லாத வரே!, அனைத்தும் ஆகிய மெய்யனோ – எல்லாப் பொருளுமாகிய திரு மேளியையுடையவரே!, பரமனோ – மேலானவரே!, விமலனோ – குற்ற மற்றவரே!, அழல்கையனே-அக்கினியை யேந்திய திருக்கரத்தையுடையவரே!, கையனேன் காலன் கைகருது உய்ய-கீழ் மகஞகிய தமியேன் யமனுடைய கையிலகப்படாமலுய்யும்படி, நீ நேர்வந்து உதவு-தேவரீர் (அவன்னுகுங் காலத்தில்) முன் வந்து காத்தருளுக, என்று ஒதலும் – என்று மார்க்கண்டேய முனிவர் பிரார்த்திக்க எ-று.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

மெய்யன் - உன்மைப் பொருளாயுள்ளவ ரெளினுமாம். கைய வேண்டி விகுதிமேல் விகுதி. இச்செய்யுளில் மடக்கு என்னுட் சொல் வணியும் முதலடியிலும் மூன்றுமுடியிலும் முற்று மோனையென்னுங் தொடையும் அமைந்திருத்தல் காண்க. இச்செய்யுளும் பிற்செய்யுளுமொரு தொடர். உருவமில்லாதவரா யெப்பொருளினுங் கலந்து நிற் பவரென்பார் 'அனைத்துமாகிய மெய்யன்' என்றார். திகம்பரனென்பது ஆடையில்லானென்பது குறிப்பாதல் போலவே ஈண்டும் உருவமில்லாமை பெறப்படுவது. (201)

அஞ்சலை யஞ்சலை யந்த கற்கெலுக்
செஞ்சர விரண்டையுஞ் சென்னி சேர்த்தலு
முஞ்சன வினியென வோத வொல்லையி
ஞ்சஸி மிடற்றினுன் மறைந்து நன்னினுன்.

இ-ன்: அந்தகற்கு அஞ்சலை என - (அது கேட்ட சிவ பிரான்) யமனுக்கு நீ பயப்பட வேண்டாம் பயப்பட வேண்டாமென்று கூறி, செம்சரன் இரண்டையும் சென்னி சேர்த்தலும் - தமது சிவந்த திருவடிகளிரண்டையும் அவரது சிரமேற் குட்டியவுடன், இனி உஞ்சனன் என ஒது-(மார்க்கண்டேயர்) இனியானுயந்தேன்று சொல்ல, நஞ்ச அணி மிடற்றினுன் - நஞ்சையனிந்த கண்டத்தையுடைய சிவபிரான், ஒல்லையில் - விரைவாக, மறைந்து நன்னினுன்-மறைந்து சென்று ஏற்று.

உஞ்சனன் என இறந்த சாலமாகக் கூறுயது தெளிவுபற்றி. உய்ந்தனன் என்பதில் நகர தகரங்கள் போவியாய் யகரந் தொக்கது; தான் டிமை கொண்டதற் கடையாளமாகத் தமது திருவடியை அவரது முடிமேற் சேர்த்திவர். (202)

நன்னிய பின்னரே நுவையின் ரமந்தனுக்
கெண்ணிரண்டாண்டெனு மெல்லை செல்லவும்
வின்னனிவட முகிலென வினடகொன் டொல்லையிற்
ருண்டெணன வோர்யம் தூதன் ரெஞ்றினுன்.

இ-ன்: நன்னிய பின்னர் - சிவபிரான் மறைந்து சென்ற பின், நவை இல் ஸமந்தனுக்கு எண்ணிரண்டு ஆண்டு எனும் எல்லை கெல்ல ஒடும்-குற்றமில்லாத அந்தப் புதல்வர்க்குப் பதினாறு வயதாகிய வாழ் நாளெல்லை கழிந்தவுடன், ஒர் யம தூதன் - ஒரு யமகிங்கரன், முகில் என-மேகம்போல், விசைகொண்டு-வேகமாய், ஒல்லையில் - விரைவாக, துண் என-கண்டோர் நடுங்கும்படி, வின்னினைட் தோன்றினுன் - ஆகாயத்திற் காணப்பட்டாளி எ-று.

கந்தபுராணம்

முகிலென விசைகொள்டு ஒல்லையில் துண்ணென என்பன தோன்றி னான்னு முற்றேடு தனித்தனியியையும். யம வேதனையிற் சிக்கத் தகாத மைந்தரென்பார் ‘நவையின் மைந்தன்’ எனவும், கரிய நிறமும் பெரிய வடிவுமுடைமையால் ‘முகிலென’ எனவும் கூறினார். (203)

பண்டிமுப் புரமெரி படுத்த புங்கவன்
புண்டரி கப்பதம் பரவும் பூசனை
கண்டனன் வெருவிமார்க் கண்டன் றன்னையா
னன்டுவ தரிதென வகன்று போயினான்.

இ-ள: பண்டு மு புாம் எரி படுத்த புங்கவன் புண்டரீக பதம் பரவும் பூசனை கண்டனன்-அங்ஙனம் வந்த யம தூதன் முற்காலத்தில் முப் புரங்களையுமெரித்த சிவபிரானுடைய செந்தாமரை மலர் போலும் பாதங்களை வழிபடுதலாகிய பூசையைப் பார்த்து, வெருவி - பயந்து, மார்க்கண்டன் தன்னை யான் அங்குவது அரிது என - மார்க்கண்டேய முனிவரை யானனுகுவது அருமையென்று சிந்தித்து, அகன்று போயினன்-அவ்விடத்தை நீங்கிப் போனான் எ-று. (204)

தீயை நோக்கியே சென்றி பாதுசேண்
போயதோர் வஸ்லியம் போலுந் தன்மையான்
வேயென வந்துபின் மீண்டு தென்புல
நாயக னாடிதொழா நவிறந் மேயினான்.

இ-ள: தீ எழு நோக்கி-(தனக்கிரையாதற்கேற்ற ஒரு பிராண்யை) நெருப்புப் பொறி சிதறப் பார்த்துவிட்டு, சென்றிடாது - அதன்மேற் யாய்ந்து செல்லாது, சேன் போயது - தூரத்தே போன, ஓர் வஸ்லியம் போலும்-புளியைப் போன்ற, தன்மையான்-இயல்புடையவனைய், வேய என வந்து-தூதனென்று வந்து, பின் மீண்டு-அவர் செய்யும் பூசையைக் கண்ட பின்பு அனுகாது திரும்பிப் போய், தென்புல நாயகன் அடிதொழா-தென்றிசைக் குதிபனுகிய யமனது பாதங்களை வணங்கி, நவிறல் மேயினான்-அவனுக்குச் சொல்வானுயினான் எ-று.

போயது முற்றுப் பெயரெச்சம். மார்க்கண்டருயிரைத் தவருது கவர்ததற்கேற்ப கோலத்துடன் வந்தும் அவரை யனுகாமலும் உயிரைக் கவராமலுஞ் சென்றமையின் இங்ஙன முவழித்தார். (205)

இந்திரர் புகழ்தரு மிறைவ கேட்டியா
லந்தியி னிறமுடை யன்னைல் பாலுறு
இந்தைய னவனாடி சேருஞ் சென்னியோன்
சந்தத மவன்புகழ் சாற்று; நோன்மையோன்.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ள்: இந்திரர் புகழ்தரும் இறைவ - எத்தகைத் தலைமையுடைய வர்களாலும் துதிக்கப்படுகின்ற தலைவரே!, கேட்டி-யான் சொல்வதைக் கேட்போராக, அந்தியில் நிறம் உடை அண்ணல் பால் உறு சிந்தையன் - செவ்வானம் போன்ற நிறத்தையுடைய சிவபிரானிடத்துப் பதிந்த மனத்தையுடையவன், அவன் அடி சேரும் சென்னியோன்-அப்பெருமானது திருவடியில் வைக்கப் பெற்ற தலையையுடையவன், சந்ததம் அவன் புகழ் சாற்றும் நோன்மையோன்-எப்போது மவரது தோத்திரங்களைச் சொல்லுதலாகிய விரதத்தையுடையவன் எ.று.

இந்திரனென்பது தேவராசனுக்குப் பெயராயினும் ஈண்டுப் பொது மையாய் நின்று தலைவனெனப் பொருள்பட்டது. தேவராசனையே சுட்டியதெனினும் மியுக்காது-அவனடி சேருஞ் சென்னியோ என்றத னால் வணக்கம் பெறப்பட்டது; சிவபிரானது பாதம் வைக்கப்பெற்ற தலையையுடையாரெனினுமாம். அதனை 202-ஞ் செய்யுளிற் காணக. இடைவிடாமலென்பார் ‘சந்ததம்’ என்றார். நோன்மை - பெருமை யென்னுந் தவமெனினுமாம். (206)

சகன தருக்களை யியற்று கின்றன
ஞசூ மனத்தின ஏறிவ நந்தனை
காசியி னிடத்தன்மார்க் கண்ட னுமெனப்
பேசிய சிறப்புடைப் பெயர்பெற் ரேங்குவான்.

இ-ள்: சகனது அருக்களை இயற்றுகின்றனன்-சிவ பூசையைச் செய் கின்றன், ஆசு அறு மளத்தினன் - குற்றமற்ற மனத்தையுடையான், அறி வன்-பேரறிவுடையவன், அந்தனை-பிராமண குலத்தவன், காசியின் இளத்தன் - காசி நகிலிருப்பவன், மார்க்கண்டன் ஆம் என பேசிய சிறப்பு உடைபெயர் பெற்று ஒங்குவான் - மார்க்கண்டனென்று சொல் லப்பட்ட சிறந்த பெயரைப் பெற்று மேன்மையுடைபவன் எ-று.

மனத்திற்குக் குற்றம்-கபடம் அழுக்காறு முதலியன. பிரமஞ்சு முதிக்கப் பெற்று என்பான் ‘அறிவன்’ என்றான். (207)

அன்னதோர் பாலைனை யனுக வஞ்சினான்
முன்னாரு மேகலன் முக்க ஜெம்பிரான்
றன்னுபழை மிருந்தனன் றண்ட நாயக
வுன்னுதி மிதுவென வுனரக் கூறினான்.

இ-ள்: அன்னது ஓர் பாலைனை அனுக அஞ்சினான் - அத்தன்மையை சிறுவனை நெருங்குதற்குப் பயந்தேன், முன்னரும் ஏகலன்-அவன் முன்னிலையிற்குனுஞ் செல்லமாட்டான், (ஏனென்னில்), மு கண் எம் பிரான் தன் உழை இருந்தனன்-முன்று திருக் கண்களையுடைய எங்கள் தலை வராகிய சிவபிரானது பக்கத்திலிருந்தான், தண்ட நாயக - தீயோரேத்

கந்தபுராணம்

தண்டிக்குந் தலைவரே!, இது உன்னுதி - இவ்வாசகத்தைக் கேட்போக,
என-என்று, உனர் கூறினான்-அவன்றியும்படி சொன்னான் எ-று.

உம்மை-இழிவுச் சிறப்பு. தண்ட நாயகன் - தண்டாயுதத்தை
யேந்திய தலைவனெனினுமாம். (208)

கூறிய வளவையிற் கூற்றன் ரூப்பினை
யாறிய செந்தழற் கருத்தி னுலெனச்
சீறின னுயிர்த்தனன் சிறுவ னுங்கவ
எந்தில் னுகிய விறைவ னேவென்றுன்:

இ-ஸ: கூறிய அளவையில்-இவ்வாறு சொல்லியவுடன், கூற்றன் -
யமனுவன், ஆதிய செம்தழற்கு துப்பினை அருத்தினால் என - எரிந்து
தனிகின்ற சிவந்த அக்கிளியின்மேல் நெய்யைச் சொரிந்தாற்போல,
சீறினன்-கோபித்து, உயிர்த்தனன்-பெருமுச்ச விட்டு, சிறுவன் அவன்-
அந்தச் சிறுவன், ஈறு இலன் ஆகிய இறைவனே - அழிவில்லாத கட-
வளோ?, என்றுன் - என்று கூறினான் எ-று.

அளவை என்பதில் ஜூ சாரியை. அருத்துதல் - உன்பித்தல். எரிந்
தாறிய அக்கிளி நெய்யைச் சொற்றிந்தவுடன் மிகவுஞ் சொலித்தல்
போலச் கோபமில்லாதிருந்த கூற்றுவன் தூதன் கூறிய மொழியைக்
கேட்டவுடன் பெருங்கோப மெய்தினனென்க. (209)

தருதியென் கணக்கரை யென்று! தண்டக
நுரைசெய நின்றதோ ரொற்ற னோடியே
வருதிர்ந்தும் மழைத்தனன் மன்ன னென்றிடக்
கரணர்கள் வந்தனர் கழல்வ ணங்கினார்.

இ-ஸ: தண்டகன்-யமன், என் கணக்கரை தருதி என்று உரைசெய-
என்னுடைய கணக்கர்களோ அழைத்து வாவெவன்று கூற, நின்றது ஓர் ஒற்
றன் ஓடி - கேட்டு நின்ற தூதுவன் ஓடிப்போய், மன்னன் நும் அழைத்
தனன் - அரசன் உங்களோ அழைத்தான், வருதிர் - வாருங்கள், என்றிட-
என்று கூற, கரணர்கள் வந்தனர்-கணக்கர்கள் உடனே வந்து, கழல்
வணங்கினார்கள்-அவனது பாதங்களோ வணங்கினார்கள் எ-று.

நின்றது - தொழிற் பெயர்.

(210)

இறையை எவ்வழி யெவருங் காலெனுனு
வறைகழ வண்ணலை யருச்சித் தேத்திய
மறுவறு காட்சியான் மார்க்கள் டப்பெயர்க்
சிறுவனுக் கிறுவரை செப்பு மென்னவே.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ள்: அ வழி - அப்பொழுது, இறையவன் - யமராசன், எவரும் கான ஒன்றை அறைகழல் அண்ணலே அருச்சித்து ஏத்திய - யாவராலுங் கானுதற்கியலாத ஓலிக்கின்ற வீரக்கழலையுடைய சிவ பிராணைப் பூசை செய்து துதித்த, மறு அறு காட்சியான் - குற்றமற்ற அறிவையுடைய, மார்க்கண்ட பெயர் சிறுவனுக்கு - மார்க்கண்டனென்னும் பெயரையுடைய பாலகனுக்கு, இறுவரை செப்பும்-முடிவு நாளைக் கூறுங்கள், என்ன - என்று சொல்ல எ-று.

காண ஒன்னைத் என்பன தொக்கன. காட்சியான்-குறிப்பு முற்றுப் பெயரெச்சம். என்ன இசைத்தன் மேயினார் எனப்பிற் செய்யுளோடி யையும். (211)

சித்திர குத்தரென் ரூரைக்குஞ் சீரியோ
ரொத்திடு மியற்கைய ரூணர்விள் மேலையோர்
கைத்தல் மிருந்ததங் கணக்கு நோக்கியே
யித்திறங் கேளேன விசைத்தன் மேயினார்.

இ-ள்: ஒத்திடும் இயற்கையர்-ஒருவர்க்கொருவர் ஒற்றுமைப்பட்ட தன்மையையுடையவர்களும், உணர்விள் மேலையோர் - அறிவின் மேம் பட்டவர்களும் ஆகிய, சித்தர குத்தர என்று உரைக்கும் சீரியோர் - சித்திரகுத்தரென்று சொல்லுப்படுகின்ற சிறப்பு வாய்ந்த கணக்கர்கள், தம் கைதலம் இருந்த கணக்கு நோக்கி-தங்கள் கையிலிருந்த கணக்கைப் பார்த்து, இ திறம் கேள் என இசைத்தல் மேயினார் - இத்தன்மையைக் கேட்பீராகவென்று சொல்லத் தொடங்கினார்கள் எ-று.

சித்திர குத்தர - உம்மைத் தொகை. இருவருந் தம்முளினங்கித் தொழில் செய்பவராதவின் ‘ஒத்திடுமியற்கையர்’ என்றார். இவரை ஒருமையாகச் சில நூல்கள் கூறுகின்றன. (212)

கண்ணுத லிறையவன் கருதி மேலைநா
வொண்ணிரண் டாண்டென விறுதி கூறினு
எண்ணலே சென்றதா ஸ்துவு மாங்கவன்
பண்ணிய பூசனை யற்தின் பாலதே.

இ-ள்: கண்ணுதல் இறையவன் - நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவ பிரான், கருதி - சிந்தித்து, எண்ணிரண்டு ஆண்டு என - பதினாறு வய தென்று, மேலைநாள் - முற்காலத்தில், எல்லை கூறினான் - வாழ்நான் முடி வைச் சொல்லினார், அண்ணலே-அரசனே!, அதுவும் சென்றது-அவ்வெல்லையுங் கழிந்துவிட்டது, அவன் பண்ணிய பூசனை அறத்தின் பாலதே - அவனியற்றிய சிவபூசை தருமத்தின்பாற்பட்டதே எ-று.

கந்தபுராணம்

உம்மை-எச்சம். பிந்திய ஏ-தேற்றம். இவனுக்காயுள் வரையறை சியங்கனங் செய்யலாமென ஆராய்ந்து கூறின்ரெண்பார் ‘கருதி-கூறி ணீ’ என்றார். பூசனையறத்தின் பாலதே, ஆயினும் விதியினை வெல்லான் எனப் பிற்செய்யுளோடு தொடர்த்துக. (213)

முதிர்தரு தவமுடை முனிவ ராயினும்
பொதுவறு திருவொடு பொலிவ ராயினும்
மதியின ராயினும் வலிய ராயினும்
விதியினை யாவரே வெல்லு நீர்மையார்.

இ-ள்: முதிர்தரு தவம் உடை முனிவர் ஆயினும்-சித்தித்த தவத் தையடைய முனிவராயிருந்தாலும், பொது அறு திருவொடு பொலிவர் ஆயினும்-ஒப்பற் ற செல்வத்தோடு பொலிந்து வாழ்பவராயிருந்தாலும், மதியினர் ஆயினும்-சிறந்த புத்தியையுடையவராயிருந்தாலும், வலியர் ஆயினும்-வலிமையையுடையவராயிருந்தாலும், விதியினை வெல்லும் நீர்மையார் யாவர்-விதியை வெல்லத்தக்கவியல்பினையுடையார் எவர்? எ-று.

வினா எதிர்மறைக்கண் வந்தது. உம்மைகள் சிறப்பு. முதிர்தரு தவம் - நெடுங்காலமாகச் செய்யுந்தவமெனினுமாம். பொது-பொதுத் தன்மை. ‘பொன்னெடே பொருவினல்லதொன்றெடு பொதுப்படாவுயர் புயத்தினுன்’ என்றார் கம்பநாட்டாழ்வாரும். (214)

ஆதவி னமருல கடைவ தாயினன்
பேதுறு நிரயமும் பிழைத்து நீங்கினு
னீதவ னிலைமையென் றிருவ ருஞ்சொல
மேதகு தண்டகன் வெகுட்சி யெதினுன்.

இ-ள்: ஆதவின்-ஆதலால், அமர் உலகு அடைவது ஆயினன்-தேவருலகத்தையடைய வேண்டியவனுயிருக்கின்றன, பேது உறு நீரயமும் பிழைத்து நீங்கினுன்-வருத்தத்தையடையிக்கின்ற நரகவேதனை யினின்றுந் தப்பி விவிலினுன், ஈது அவன் னிலைமை - இதுவே அவனுடைய னிலை, என்று இருவரும் சொல - என்று இரண்டு கணக்கருங்கூற, மேதகு தண்டகன்-மேன்மை பொருந்திய யமன், வேகுட்சி எய்தினுன்-கோபமுற்றுன் எ-று.

அமரருலகு என்பது அமருலகெனத் தொக்கது. உறு - பிறவினை விகுதி தொக்க பெய்ரெச்சம். வாழ்நாளேயைய்றிப் புஸ்ஸிப் பாவங்களையுங் கணக்கிடவேண்டியதவர் கடனுதவின் அவற்றின்றிறத்தையுமொருங்கு கூறினார். (215)

அந்தக் னத்துணை யமைச்ச னகிய
வெந்திறற் காலனை விளித்துங் காசியி
லந்தணை ஞெருமக னவன தாவியைத்
தந்திடு கென்றலுந் தரணி யெதினுள்.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ன்: அத்துணை-அப்பொழுது, அந்தகண்-யமனாவன், அமைச் சன் ஆகிய வெம் திறல் காலனை விளித்து-மந்திரியாகிய மிக்கவளி மையினையுடைய காலனென்பவனையழைத்து, காசியில் அந்தனன் ஒரு மகன்-காசிப்பதியில் ஒரு பிராமணச் சிறுவனிருக்கின்றன, அவனது ஆவியை தந்திடுக - அவனது உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு வருவாய், என்ற லும்-என்று கூறியவுடன், தரணியைத்தினுள்-அவன் பூவுலகத்தில் வந்தான் எ-று. (216)

மற்றவன் காசியில் வந்து மாசிலா
நற்றவ விருந்துழி நனுகி நான்மறைக்
கொற்றவன் பூசையுங் குறிப்பு நோக்கியே
யெற்றிவன் வருவதென் ரெண்ணி யேங்கினுன்.

இ-ன்: அவன் காசியில் வந்து-அந்தக்காலனென்பான் காசிப்பதி யில் வந்து, மாசு இலா நல் தவன் இருந்துழி நனுகி-குற்றமில்லாத நல்ல தவத்தையுடைய மார்க்கண்டேயரிருந்தவிடத்திற் போய், நால் மறை கொற்றவன் பூசையும் குறிப்பும் நோக்கி-நான்து வேதங்களை யுணர்ந்த தலைவராகிய அம்முனிவரது பூசையையும் மனக்கருத்தை யும் பார்த்து, இவன் வருவது எற்று என்னி-இந்தச் சிறுவன் வருவதெவ்வாறென்று நினைத்து, ஏங்கினுன்-ஏக்கங் கொண்டான் எ-று.

அவரது செயலைத் தொழிலைத் தடைசெய்யத் தக்கனவாயிருத்தவின் எற்றிவன் வருவதென்றென்னி பேங்கி னுன். (217)

விழியிடைத் தெரிவுற மேவி மைந்தனைத்
தொழுதனன் யாரெந் சொல்லு கென்றலு
முழுதுல குயிரெலா முடிக்கு மாலையான்
கழலினை யடிமைசெய் கின்ற காலன்யான்.

இ-ன்: விழியிடை தெரிவுற மேவி-(அதன்பிள்) அவரது கணக் குக்குத் தோற்றும்படி எதிர் சென்று, மைந்தனை தொழுதனன்-அந்தப்புதல்வரை வணங்கி, நீ யார் சொல்லுக என்றலும்-நீ யாரென் பதைச் சொல்லக் கடவையென்று அவர் விறை, முழுது உலகு உயிர் எலாம் முடிக்கும் ஆணையான்-எல்லாவுலகங்களிலுமுள்ள எல்லாவுயிர் களையுந் தொலைக்குமதிகாரத்தையுடைய யமனது, கழல் இணை-இரண்டுபாதங்களுக்கும், அடிமை செய்கின்ற - தொண்டுபுரிசின்ற, காலன் யான்-காலனென்னும் பெயரையுடையவன் யான் எ-று.

கந்தபுராணம்

தொழுதனன் இசைத்தான் என 223-ஞ் செய்யுளோடு முடிக்க: யாரை என்பதில் ஐ சாரியை. தன்றலைவனுடைய மாட்சிதோன்ற 'கழிவினையடிமை செய்கின்றகாலன்' என்றான். (218)

போந்ததிங் கெவனெனப் புகலு வீரெனி
ஞந்தது, மொழிகுவ னதி நாயக
னீந்திடு காலமென்ன விரண்டு நென்னலே
தேயந்தது தென்புலஞ் சேர்தல் வேண்டுநீர்.

இ-ள: இங்கு போந்தது எவன் என புகலுவீர் எனின்-இவ்விடத்து வந்தது யாது காரணம்பற்றியென்று வினாவீராயின், அது ஆய்ந்துமொழிகுவன். அக்காரணத்தை ஆராய்ந்து சொல்வேன், ஆதி நாயகன் ஈந்திடு காலம் எண்ணிரண்டும் நென்னலே தேயந்தது - ஆதிகடவுளா சிய சிவபிரான் உமக்கருளிய பதினாறு வயதும் நேற்றைத்தின்திற ரூனே முடிந்தது (ஆதலின்), நீர் தென்புலம் சேர்தலவேண்டும்-நீர் யம புரத்திற்கு வரவேண்டும் எ-று.

எவன் - அஃறினையிருபாற்கும் பொதுவாகிய வினாவீனக்குறிப்பு மற்று. யான் சொல்வது நும் மால் மறுக்கற்பாலதன்ரெண்பது போதர 'ஆய்ந்தது மொழிகுவன்' என்றான்: (219)

வேறு

தடுக்குந் தன்மைய தன்றிது சதுரமுகத் தவற்கு
மடுக்குந் தன்மையே புதுவது புகுந்ததோ வன்றே
கொடுக்குந் தன்மைபோற் காத்திடுந் தன்மைபோற் கூற்றன்
படுக்குந் தன்மையுங் கறைமிடற் றிறையருட் பணியே.

இ-ள: இது தடுக்கும் தன்மையது அன்று-இந்தச் செயல் எவரா இந் தடுக்கத்தக்க இயல்பினையுடையதன்று, சதுரமுகத்தவற்கும் அடுக்கும் தன்மையே-பிரமதேவருக்குஞ் சம்பவிக்கக்கூடிய தன்மையேயாம். புதுவது புகுந்ததோ அளறு-புதிதாகவுண்டான் செயஜோவெனில் அங்கனமன்று, கொடுக்குந் தன்மைபோல்-பிரமதேவர் படைக்குந் தன்மையைப் போலவும், காத்திடும் தன்மைபோல்-திருமால் காக்குந் தன்மையைப் போலவும், கூற்றன் படுக்கும் தன்மையும் - யமன் அழிக்குந் தன்மையும், கறை மிடற்று இறை அருள் பணி - நஞ்சையுட்கொண்ட திருமிடற்றையுடைய சிவபிரானது அருளினால் நிகழுஞ் செயலேயாம் எ-று.

உம்மை - முந்தியது உயர்வு சிறப்பு; பிந்தியது ஏச்சம், ஏகாரங்கள் தேற்றங், சிவபிரான் தன்னால் விதிக்கப்பட்ட பணிக்குமாறு செய்யார் தீர்செய்யுஞ் சிவபூசை மரணத்தைத் தடுப்பது யாங்கங்கள் என்பது

மார்க்கண்டேயப் படலம்

போதர 'கூற்றன் படுக்குந்தன் மையுங்கறைமிடற்றிறையருட்பணியே' என்றான். (220)

ஆத ஸாலுமை விலித்தன என்றிய மமலன்
பாத மாமல ரகுச்சனை புரிவது பலரு
மோத வேமன மகிழ்ந்துமைக் காணிய வுன்னிக்
காத ஸாகியே நின்றனன் ரென்றிசைக் கடவுள்.

இ-ன: ஆதலால்-ஆதவினால், தென்றிசை கடவுள்-தெற்குத் திக் கிற்கதிப்பனுகிய யமன், உமை விலித்தனன்-உம்மை அழைத்தான், அன் றியும்-அல்லாமலும், அமலன் பாத மா மலர் அருச்சனை புரிவது-சிவ பிரானது சிறந்த பாத தாமரைகளை நீர் பூசிப்பதை, பலரும் ஒத்கண்டுவந்தோர் பலருஞ் சொல்ல, மனம் மகிழ்ந்து-மனம் மகிழ ப் பெற்று, உமை காணிய உன்னி-உம்மைக்கானும்படி நினைத்து, காதல் ஆசி நின்றனன்-ஆசைகொண்டிருந்தான் எ-று.

எவ்வாற்றினும் அவரைக்கொண்டுசெல்ல வேண்டுதலின் இவ்வாறு இன்சொற் கூறுவானுயினன். (221)

அடுதே லோம்பிய செய்கைய னென்பதா ஸவீனாக்
கொடிய னென்பரா ஸநிவிலார் செய்வினை குறித்து
முடிவி லாருமி ரெவற்றிற்கு முறைபுரிந் திடலா
னடுவ னென்கின்ற துவன்பெய ரூலகேலா நவிலும்.

இ-ன: அடுதல் ஓம்பிய செய்கையன் னென்பதால்-அழித்தலைத் துவருது செய்தலாகிய தொழிலையுடையவென்று வழங்குதலால், அறிவு இலார்-உய்த்துணர்வில்லாதவர்கள், அவனை கொடியன் னென்பர்-அந்தக் கூற்றுவளைக் கொடியவென்று சொல்வார்கள், செய் வினை குறித்து முடிவு இல் ஆர் உமிர் எவற்றிற்கும் முறை புரிந்திடலால்- செய்கின்ற இருவினைகளையுஞ் சீர் தூக்கி வாழ்நான்முடிவில் நிறைந்த உயிர்க் கூட்டடங்களைவந்திற்கும் முறைமையைச் செய்தலால், நடுவன் னென்கின்றது அவன் பெயர்-நடுவவென்று சொல்லப்படுவது அவனுடைய பெயராம், உலகு எலாம் நவிலும்-இதனை உலகங்களைல் லாங் கூறும் எ-று.

புண்ணியன் செய்தார்க்குச் செய்த புண்ணியத்திற்குத் தக்க புண்ணியலோகப் பேற்றையும் பாவஞ்செய்தார்க்குச் செய்த பாவத்திற்குத் தக்க நரகத்துன்பத்தையும் இரண்டுஞ் செய்தார்க்கு அவ்விரண்டின மைதிக்கேற்ப இரண்ணடையும் கொடுத்தலாலென்பான் 'முறைபுரிந்திடலால்' என்றான். நடுவன்-நடுநிலையுடையவன். (222)

சிந்தை சீதினில் யாவது மென்னலீர் தென்பா ஸந்த கன்புர மடைத்திரே ஸவனைதி ரணுகி வந்து கைதொழு தேத்தியே நயமொழி வழங்கி யிந்தி ரன்பத நஸ்குவன் வருதிரென் நிசைத்தான்.

கந்தபுராணம்

இ-ன்: சிந்தை மீதினில் யாவதும் என்னலீர்-மனதிற் சற்றுயினும் ஆலோசிக்க வேண்டாம், தென்பால் அந்தகள் புரம் அடைதிரேல்-தென்றிசைக்கணுள்ள யமபுரத்துக்குவருவீராயின், அவன் எதிர் அணுகி வந்து-அவன் உமக்குமுன்சமீபித்துவந்து, கைதொழுது ஏத்தி-கைகுவித் துத் துதித்து, நயமொழி வழங்கி-இன்சொற்களைப் பேசி, இந்திரன் பதம் நல்குவன்-இந்திரபதவியைத் தருவான், வருதிர்-வருக, என்று இசைத்தான்-என்று கூறினான் எ-று.

யாவது-விரித்தல். இந்திரபதம் வளத்தாற் சிறந்ததாதவின் அவரையிசைவிக்குமாறு ‘இந்திரன் பதநல்குவன்’ என்றான். (223)

மாற்ற மிங்கிது கேட்டலு மதிமுடி யரளைப்
போற்று மன்பரக ஸிந்திர னுலகினும் போகார்
கூற்று வன்றன துலகினு நும்மொடு குறுகா
ரேற்ற மாகிய சிவபத மடைந்தினி திருப்பார்.

இ-ன்: மாற்றம் இது கேட்டலும்-இந்தவார்த்தையை மார்க்கண் டேயர் கேட்டவுடன், மதி முடி அரளை போற்றும் அன்பர்கள்-பிறை யையனிந்த சடைமுடியையுடைய சிவபிரானைத்துதிக்கின்ற அடியார்கள், இந்திதன் உலகினும் போகார்-இந்திரனுடைய உலகத்திலும் புகமாட்டார்கள், நும்மொடு-உங்களுடன், கூற்றுவன் தனது உலகி னும் குறுகார்-யமனுடைய உலகத்தினும் வரமாட்டார்கள், ஏற்றம் ஆகிய சிவபதம் அடைந்து-சிறந்ததான் சிவலோகத்திற் போய், இனிது இருப்பார்-சுகமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள் எ-று.

யமதூதர்களையுருளப்படுத்தி ‘நும்மொடு’ எனவும், என்றுமழி யாத சுகத்துடனென்பார் ‘இனிது’ எனவும் கூறினார். நும்மொடு குறுகாரென்றதனாற் சிவகணங்களைழக்கக் கூல்வாரென்பதுந் தோன்றிற்று. இந்திரன் பத முதலியன இழிந்தனவென்பது தோன்ற ‘ஏற்ற மாகிய சிவபதம்’ என்றார். (224)

நாத னாதம் தடியவர்க் கடியவ னாது
மாத லானும் தந்தகள் புரந்தனக் கணுகேன
வேதன் மாலமர் பதங்களும் வெல்கலன் விவரவிற்
போதி போதியென் றுறைத்தலு நன்றெனப் போனான்.

இ-ன்: நானும்-யானும், நாதனார் தமது அடியவர்க்கு அடியவன்-சிவபிரானது அடியவர்களுக் கடியேன், ஆதலால்-ஆதவினால், நுமது அந்தகள் புரம் தனக்கு அனுகேன்-உங்கள் யமபுரத்துக்கு வர மாட்டேன், வேதன் மாஸ் அமர் பதங்களும் இவர்களன்-- பிரமானும்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

விஷ்ணு மூர்த்தியுமிருக்கின்ற உலகங்களையும் விரும்பேன், விரைவில் போதி போதி-சீக்கரத்திற்போ போ, என்று உரைத்தலும் - என்று மார்க்கண்டேயர் கூறுதலும், நன்று என போன்ற-கேட்ட காலன் நல்லதென்று சொல்லி மீண்டு சென்றுள் எ-று.

ஆர் உயர்வுபற்றி வந்தவிகுதி. அடியவர்க்கடியவனென்றது தனினையடக்கமுடையராக்குதற்கு. உம்மை ஏச்சம்டி (225)

போன காலனு மறலியை வணங்கியே புகுந்த
பான்மை யாவையு முறைத்தலு முளம்பதை பதைப்ப
மேனி மார்பகம் வியர்ப்புற விழிகளல் பொழியக்
கூனல் வார்புரு வக்கடை நிமிர்ந்திடக் கொதித்தான்.

இ-ன்: போன காலனும்-மீண்டுசென்ற காலனெண்பவனும், மற வியை வணங்கி-யமனைப்பணிந்து, புகுந்த பான்மை யாவையும் உரைத் தலும்-நிகழ்ந்த செயல்களைல்லாவற்றையுங்கூற, உளம் பதைபதைப்ப-மனம்மிகப்பதைக்க, மேனி மார்பகம் வியர்ப்பு உற-சரீரமும் மார்பும் வியர்வை கொள்ள, விழி கவல் பொழிய-கண்கள் அக்கினிப் பொறிகளைச் சொரிய, கூனல் வார் புருவ கடை நிமிர்ந்திட-வளைந்த நீண்ட புருவங்களின் முடிவுகள் (நெறித்து) நெற்றிமேற்செல்ல, கொதித்தான்-அவன் கோபித்தான் எ-று.

மார்பு உடன் கூறப்பட்டமையின் மேனி ஏனையுறுப்புக்களாம். (226)

அழைத்திர் மேதியை யென்னலும் போந்ததா வதன்மேற்
புழைக்கை மால்கரி யாமென வெரிநிடைப் புகுந்து
நிழற்று கின்றதோர் கவிகையுந் துவசமு நிவப்ப
வழுத்தி வீரர்கள் சுற்றிட வந்தகன் வந்தான்.

இ-ன்: மேதியை அழைத்திர் என்னலும்-எனதுவாகனமாகிய ஏரு
மைக் கடாவை அழைத்துவாருங்களென்று ஏவ்வாளர்களுக்குக் கட-
ட்ளையிடுதலும், போந்தது-அது அவராலழைக்கப்பட்டுவந்தது, அதன்
மேல்-அந்தவாகனத்தின்மேல், வெரிந் இடை - முதுகில், புழை கை
மால் கரி ஆம் என-உட்டுளை பொருந்திய கையையுடைய பெரிய
யானை போல, புகுந்து-ஏறி, நிழற்றுகின்றது ஓர் கவிகையும் துவச
மும் நிவப்ப-நிழலைச் செய்கின்ற குடைகளும் கொடிகளும் உயர்ந்து
விளங்க, வீரர்கள் வழுத்தி சுற்றிட - சேனைவீரர்கள் துதித்துச் சூழ,
அந்தகள் - யமனுளவன், வந்தான் - பூவுலகத்தை நோக்கி வந்தான்
எ-று:

கந்தபுராணம்

சரிய பெரியவடிவமும் தின்மையுமுடைமையால் யமனுக்கு யானையையுவழித்தார்! எருமைக் குவமையாகக் கூறினுமாம். அங்ஙனங்கூறின் கரியிலிவர்ந்தாற்போவிவர்ந்தெனவுரைக்க. (227)

போந்து காசியின் முனிமக விருந்துதழிப் போகிச்
சேர்ந்த குஞ்சியு முகில்புரை மேனியுஞ் சினத்திற்
காந்து கண்களும் பிடித்ததோர் பாசமுங் கரத்தி
வேந்து தண்டமுஞ் சூலமு மாகியே யெதிர்ந்தான்.

இ-ஸ: காசியில் போந்து-காசிநகரில் வந்து, முனிமகன் இருந்துழி போகி - முனி புத்திரராகிய மாக்கண்டேயரிருந்தவிடத்திற் போய், சேர்ந்த குஞ்சியும்-கிவந்த குடுமியையும், முகில் புரை மேனியும்-மேகம் போன்ற கரிய வடிவத்தையும், சினத்தில் காந்து கண்களும்-கோபத்தி வைழலுகின்ற கண்களையும், பிடித்தது ஓர் பாசமும்-கையிலேந்திய பாசத்தையும், கரத்தில் ஏந்து தண்டமும் சூலமும்-கையிற்றுங்கிய தன்டாயுதத்தையுஞ் சூலப் படையையும், ஆகி-உடையவளுகி, எதிர்ந்தான்-முற்பட்டான் எ-று.

இருந்த உழி என்பது இருந்துழி எனத் தொக்கது. (228)

வேறு

வந்து தோன்றலு மார்கண்ட ணென்பவ
னந்த கணவந் தனுகின னுமெனச்
சிந்தை செய்தவன் செய்க்கைய நோக்கியே
யெந்தை யாராடி யேத்தி யிறைஞ்சினான்.

இ-ஸ: வந்து தோன்றலும்-வந்து முற்பட்டவுடன், மார்க்கண்டன் என்பவன்-மார்க்கண்டேய முனிவரானவர், அந்தகன் வந்து அனுகினங்ம் என சிந்தை செய்து-யமன் வந்து சமீபித்தானென்று நினைத்து, அவன் செய்க்கைய நோக்கி-அவனுடைய செயலைப் பார்த்து, எந்தையார் அடி ஏத்தி இறைஞ்சினான்-எங்கள் கடவுளாகிய சிவபிரான்து பாதங்களைத் துதித்து வணங்கினார் எ-று.

அவன் செய்கை என்றது தன்னுயிரைக் கவருமுயற்சியை. (229)

அண்ண வேலையி ஸந்தகன் மைந்தநீ
யென்னி ணைந்தனை யாவ தியற்றினை
முன்னை யூழின் முறைமையு முக்கண்ண
சொன்ன வாறுந் துடைத்திட லாகுமோ.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ள் அன்ன வேலையில்-அப்பொழுது, அந்தகள்-யமன் (கூறுகின்றன), மைந்த-சிறுவனே!, நீ என் நினைந்தனை-நீ எதை நினைத்தாய்?, யாவது இயற்றினை-எதைச் செய்தாய்? முன்னை ஊழின் முறைமையும்-பழைய விதியினியதியையும், முக்கணைச் சொன்னவாறும்-மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபிரான் சொல்லிய வாசகத்தையும், துடைத் திடல் ஆகுமோ-உன்னால் விலக்குதல் கூடுமா? எ-று.

அந்தகள் இயம்பலும் என 239ஞ் செய்யுளோடியையும். அரிபிரமெந்திராதியராலுந் தவிர்த்தற்கரிய தொன்றைத் தவிர்க்க முயன் றது பெரும் பேதைமையென்பான் ‘என்னினந்தனையா வதியற்றினை’ என்றான். (230)

சிறிது மூழ்வினைத் திண்மையுந் தேர்கிலா
யுறுதி யொன்று முணர்கிலை போலுமா
விறுதி யேபிறப் பென்றிவை யாவரும்
பெறுவ ரன்னது பேசுதல் வேண்டுமோ.

இ-ள்: சிறிதும் ஊழ்வினை திண்மையும் தேர்கிலாய்-அற்பமேனும் ஊழ்வினையின் வலியையும் அறியாய், உறுதி ஒன்றும் உணர்கிலை போலும்-நன்மையைத் தரத்தக்க தொன்றை யும் மறியாய் போலும், இறுதியே பிறப்பு என்று இவை யாவரும் பெறுவர்-மரண முஞ் சனமுமாகிய இவற்றை எல்லோருமடைவார்கள், அன்னது பேசுதல் வேண்டுமோ-அதனைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? எ-று.

உம்மை-திண்மையுமென்பதில் எதிரது தழீஇயவெச்சம். ஓ-எதிர் மறை, பிற் செய்யுட்களிலுமன்ன. போலும்-ஒப்பில் போலி. இது காரியங் கூடும் இது காரியங் கூடாது எனப் பகுத்துணராது கூடாத காரியத்தின் முயன்றுயென்பதாம். (231)

பீடு சாலும் பெருந்தவர்க் காயினுங்
கூடு ரூவிது கூடுமென் ருன்னியே
நாடி யின்னண நன்னுதல் கற்றுண
ராடி வர்க்கு மியற்கைய தாகுமோ.

இ-ள்: பீடு சாலும் பெரும் தவர்க்கு ஆயினும் கூடிற இது-மகிழைமயிக் கெரியதவத்தையுடைய முனிவர்களுக்காயினுஞ் சித்தியாத இவ்வரம், கூடும் என்று உன்னி - சித்தியாமென்று நினைத்து, நாடி இன்னணம் நன்னுதல்-அதனை விரும்பி இவ்வாறிருத்தல், கற்று

கந்தபுராணம்

உணர் ஆடவர்க்கும் இயற்கையது ஆகுமோ-கற்றறிந்த ஆண்மக்க
ஞக்ஞுந் தகுதியாமா? எ.று.

கற்றுணர்ந்த நீ இவ்வாறென்னியிருப்பது தகுதியன்றென்பதாம்.
உம்மைகள் உயர்வுச் சிறப்பு. (232)

ஈச ஞார்த மினையடி மீமிசை
நேச நெஞ்சினை நித்தலு நீபுரி
பூசை வெம்பவம் போக்குவ தன்றியான்
வீச பாசம் விலக்கவும் வல்லதோ.

இ-ங்: ஈசானர் தம் இணை அடி மீமிசை நேச நெஞ்சினை-சிவ
பிரானது இரண்டு பாதங்களின் மேலு மன்று பூண்ட மனத்தை
யுடையவரும், நித்தலும் நீ புரி பூசை - தினந்தோறும் நீ செய்
கின்ற டூச சயான து, வெம் பவம் போக்குவது அன்றி-
கொடிய பாவத்தை நீக்குவதேயன்றி, யான் வீசம் பாசம் விலக்
கவும் வல்லதோ-யானெறியும் பாசத்தைத் தடுப்பதற்கும் வல்லமை
யுடையதா? எ.று.

நெஞ்சினை-முற்றெறச்சம்.

(233)

கிந்து விள்கட் செறிமண வெண்ணினு
முந்து வானத் துவேவினை யெண்ணினு
மந்த மின்றியே ஞைசயின் மாண்டிடு
மிந்தி ரன்றனை யெண்ணிட. லாகுமோ.

இ-ங்: சிந்துவின் கண் செறி மணல் எண்ணினும்-கடவிற் பொருந்
திய மணலெயன்னினுலும், உந்து வானத்து உடுவினை எண்ணினி
னும் - உயர்ந்த ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களையெண்ணினுலும்,
அந்தம் இன்றி என் ஆலையில் மாண்டிடும். அளவிடப்படாமல் என்
ஞுடைய கட்டளைப்படியிறந்த, இந்திரன்தலை-இந்திரர்களை, எண்ணினி
டல் ஆகுமோ-கணக்கிடுதல் கூடுமா? எ.று.

உம்மை-எதிர்மறை. இந்திரன்-சாதியொருமை.

(234)

இற்ற வானவர் தம்மையு மென்னினி
முற்ற தானவ ராகியுள் னோரையு
முற்ற வோதின் முடிவில் தாதவான்
மற்றை யோரை வகுத்திடல் வேண்டுமோ.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ள: (என்னின்) இற்ற வானவர் தம்மையும்-என்னான் மாண்ட தேவர்களையும், என்னின் சறு உற்ற தானவர் ஆகி உள்ளோரையும்-என்னலூழிந்த அசரர்களையும், முற்ற ஒதியன்-முழுதாகச் சொல்லப் புகின், முடிவு இலது-எல்லைப்படாது, ஆதலால்-ஆதலினால், மற்றை யோரை வகுத்திடல் வேண்டுமோ-மற்றையவர்களைக் குறித்துச் சொல்ல வும் வேண்டுமா? எ-று.

என்னின்-தாப்பிசை. நீண்ட வானையுடைய தேவருமகரரும் நந்து படுவதற்கெல்லையின்ரூதவின், அவர் வானுளொன்றிற்றுனே பல முறை தோன்றிமாயும் மானுடராகிய நும்மனேர் இறவாதிருப்பது யாங்குன மென்பதாம். இங்ஙனம் கைமுதிக நியாயத்தாற் பொருள் விளையக் கூறுவது தொடர் நிலைச் செய்யுட் பொருட் பேறனா. இதனை வடநூலார் காவ்யார்த்தாபத் தியலங்கார மென்பர்.

(235)

கனக்கு முண்டகக் காமரு கண்ணினுன்
றனக்கு முண்டு சதுர்முகற் குண்டுமற்
றெனக்கு முண்டு பிறப்பிறப் பென்றிடி
ஞுனக்கு முண்டென் ருறைத்திடல் வேண்டுமோ.

இ-ள- பிறப்பு இறப்பு-சனனமும் மரணமும், கனக்கும் முண்டக காமரு கண்ணினுன் தனக்கும் உண்டு-பெரியதாமரை மலர் போன்ற ஆழ கிய கண்களையுடைய திருமாலுக்கு முண்டு, சதுர் முகற்கு உண்டு-நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவருக்கு முண்டு, மற்று - அன்றியும், எனக்கும் உண்டு-அழித்தற்கருழிற் கருத்தனுகிய எனக்கு முண்டு, என்றி டின்-என்று சொல்லக்கிடக்குமாயின், உனக்கும் உண்டு என்று உரைத் திடல் வேண்டுமோ-உனக்கு முண்டென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? எ-று.

உம்மை-முன்னைய இரண்டு முயர்வு சிறப்பு. பின்னையது இழிவு சிறப்பு. முத்தொழில்களைச் செய்யுந் தலைவராகிய நமக்கேயுளதாதவின் மானுடச் சிறுவனுகிய உனக்குளதாவது ஐயமில்லையென்பதாம். இது வும் முற்செய்யுளிற் கூறிய அணி.

(236)

வாச மாமல ரிட்டு வழிபட
வீச ஞர்முன் ஜெனக்கருள் செய்தன
வாசி லாவிவ் வரசிய லேந்திய
பாச சூலம் படைமழுத் தண்டமே.

கந்தபுராணம்

இ-ன்: ஆச இலா இ அரசியல் – குற்றமில்லாத இந்த அரசாட்சி யும், எந்திய பாச கூலம் – யானேந்தியிருக்கின்ற பாசமும் கூலப்படையும், மழுப்படை தண்டம்-மழுவாயுதமும் தண்டாயுதமும், வாச மா மலர் இட்டு வழிபடத்-நறுமணங் கமழுகின்ற சிறந்த மலர்களைச் சாத்திப் பூசிக்க, ஈஸ்ரோ முன் எனக்கு அருள் செய்தன-சிவபிரானால் முற்காலத் திலெனக்குத் தரப்பட்டனவாம் எ-று.

ஆதவின் அவை தவருது உன்னுயிரைக் கவரவல்லனவென்பது குறிப்பெசும்: (237)

தேவர் காப்பினுஞ் செய்தளித் திறுசெய்
ஷுவர் காப்பினு மொய்ம்பின ராயினே
சேவர் காப்பினுஞ் காத்திட வின்றுநின்
ஞவி கொண்டன்றி மீண்டு மகல்வனே

இ-ன்: தேவர் காப்பினும்-தேவர்கள் வந்து காத்தாலும், செய்து அளித்து ஈறு செய் மூவர் காப்பினும்-படைத்துக் காத்தழிக்கின்ற மூம் மூர் ததிகளுங் காத்தாலும், மொய்ம்பினர் ஆயினேர் ஏவர் காப்பினும்-வலிமையையுடையோர் வேறியார்தாம் வந்து காத்தாலும், காத்திட-காக்கக்கடவர், இன்று-இற்றைத் தினத்தில், நின் ஆவி கொண்டு அன்றி மீண்டும் அகல்வனே-உனதுயிரைக் கவர்ந்து கொண்டல்லாமல் திரும்பியும் போவேனு? எ-று.

உம்மை-காப்பினுமென்றதில் சிறப்பு. மீண்டுமென்பதில் உயிர் கொள்ளுதலைத் தேற்றியது. காத்திட-அகரவீற்று வியங்கோள். (238)

துன்ப மென்பது கொள்ளலை குலித்
னன்ப ராயினு மந்தம்வந் தெய்திடிற்
றென்பு ஸந்தனிற் சேர்த்துவன் நின்னனமே
யென்பி னீயினி யேகென் நியம்பலும்.

இ-ன்: துன்பம் என்பது கொள்ளலை – நீ சிறிதும் வருத்தமடைய வேண்டாம், குலி தன் அன்பர் ஆயினும் – சிவபிரானது அடிவர்களானு ஹும், அந்தம் வந்து எய்திடில் – மரண காலம் வந்து பொருந்தினால், தென்புலம்தனில் சேர்த்துவன்-அவர்களைத் தென்றிசைக்கண் (எனது ஸகத்தில்) சேர்விப்பேன், தின்னாம் – இது நிச்சயம், நீ இனி என்பின் ஏது-நீ இனி என் பின்னேவா, என்று இயம்பலும்-என்று கொல் லுதலும் எ-று.

உம்மை சிறப்பு. புண்ணியஞ் செய்தோரும் என் புரஞ் சென்றே சுவர்க்க முதலிய பதங்களைப் பெறவேண்டுமென்பான் ‘குழிதன் பாரா யினுமந்தம் வந்தெய்திடிற் ரென்புலந்தனிற் சேர்த்துவன்’ என்றார். (239)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

மைந்த னுங்கது கேட்டு மறவிகே
ளந்தை யாரடி யார்தமக் கில்லையா
லந்த மென்பதுண் டாயினு நின்புரம்
வந்தி டெர்வெள்ளி மால்வரை யேகுவார்.

இ-ள்: மைந்தன் அது கேட்டு-சிறுவராகிய மார்க்கண்டேய முனி வர் அவ்வாசகத்தைக் கேட்டு (எதிர் கூறுவார்), மறவி கேள்-யமனே! கேட்பாய், எந்தையார் அடியார் தமக்கு அந்தம் என்பது இல்லை-சிவன் டியார்களுக்கு மரண மென்பதில்லை, உண்டு ஆயினும் - சிலர்க்கு நேர்ந்தாலும், நின் புரம் வந்திடார்-உனது நகரத்திற்கு வரமாட்டார்கள், மால் வெள்ளிவரை ஏதுவார்-பெரிய திருக்கைலாச மலைக்குப் போவார் கள் எ-று.

யோக சாமாதியினாற் பரமான்மாவைத் தம்முட்கண்டு நித்தியா எந்தமனுபவிக்கும் பெரும் பேறுபெற்றார்-பிரமமேதாமாய் விளங்குதல் பற்றி 'இல்லையாலந்த மென்பது' என்றார். அத்தகைய சமாதிநிலை முற்றப் பெறுதார் சிவான் மாவுக்குளதாய இயல்புகளினின்று ஒருங்கே நீங்குதல் சித்தியாமை பற்றி இறந்து கயிலை சேர்வராதவின் 'உண்டாயினு நின்புரம் வந்திடார் வெள்ளிமால்வரை யேகுவார்' எனவும் கூறி அர். (240)

அனையர் தன்மை யறைகுப் பூங்கவர்
புனித மாதவ ராயினும் பொற்புடை
மனையின் வாழ்க்கையின் மல்கின ராயினும்
வினையி னீங்கிய வீட்டின்ப மெய்துவார்.

இ-ள்: அனையர் தம்மை அறைகுவன் - அந்தச் சிவனடியாருடைய இயல்பை யான் சொல்வேன், அவர் புனித மாதவர் ஆயினும்-அவர்கள் தூய்மையான பெருந்தவத்தையுடையராயிருந்தாலும், பொற்புடை மனையின் வாழ்க்கையில் மல்கினர் ஆயினும்-பொலிவினையுடைய இல்லாழ்விலமுந்தினவார்களாயிருந்தாலும், வினையில் நீங்கிய வீட்டு இன்பம் எய்துவார்-வினைத் தொடர்பினின்று நீங்குதலாகிய முத்தி வின்பத்தையடைவார்கள் எ-று.

போக்கியப் பொருள்களிற் பற்றற்றுச் செய்யுந்தவுமென்பார் 'புனித மாதவம்' எனவும், அப்பொருள்களை வேண்டியாங்கு பெற்றுத் துய்த்து வாழும் வாழ்வென பார் 'பொற்புடை மனையின் வாழ்க்கை' எனவும் கூறினார். கடவுளிடத்து இடையருத் மனப்பதிவுடையோர், மனை வாழ்க்கையிற் புகினும், தாமரையிலையினீர் போற் பற்றுதிருத்தலின் வீட்டின்பமெய்துவரென்க. இதனை 245-ஞ் செய்யுளாலுமுணர்க. (241)

கந்தபுராணம்

ஏதந் தீர்ச்சுர் தன்னையு மெண்ணுமைம்
பூதந் தன்னையும் போதிகன் றன்னையும்
பேதஞ் செய்வர் பிறப்பொழித் தோரவர்
பாதஞ் சேர்தல் பரபதஞ் சேர்வதே.

இ-ள்: பிறப்பு ஒழித்தோர்-பிறவித் துன்பத்தை நீக்கிய அடியார்கள், ஏதம் தீர் சுடர் தன்னையும்-குற்றமற்ற இரு சுடர்களையும், என்னும் ஐம் பூதம் தன்னையும்-மதிக்கப்படுகின்ற பஞ்சபூதங்களையும், போதிகன் தன்னையும்-ஆன்மாவையும், பேதம் செய்வர்-சிவத்தோடு பேதப்படுத்தியுணர்வார்கள், அவர் பாதம் சேர்தல்-அவ்வடியார்களது பாதங்களையடைதல், பரபதம் சேர்வதே - சிவபதப்பிராப்தியேயாம் எ-று.

ஏ-தேற்றம். இரு சுடர்-குரிய சந்திரர்கள்: குரியன் சந்திரன் நிலம் நீர் தீ காற்று வானம் ஆன்மா என்னுமெட்டும் கடவுளுக்குத் திருமேனியாதலால் அவற்றை வேறு பிரித்து அவற்றினுள் வியாபித் திருக்குமிழறவனை மெய்யடியார்காண்பரென்பது முற்றெடுர்க்கருத்து. அவையெட்டும் இறைவர்க்குத் திருமேனியாதலாற்றுன் அட்டழர்த்தி யென்னும் பெயரும் அவர்க்கு வழங்கியது. பரஞ்சோதி மயமான சிவத்தையும் பஞ்சபூத விகாரமான பிரபஞ்சத்தையும் சீவமானமாவையும் பகுத்து உள்ளவாறுணர்வரெனப் பொருள் கூறுவர் சிலர். (242)

உன்னை யெண்ணல ரும்பரை யெண்ணலர்
மன்னை யெண்ணலர் மாமலர்ப் பண்ணவன்
றன்னை யெண்ணலர் தண்ணுள வோனையும்
பின்னை யெண்ணலர் பிஞ்ஞுக் னன்பினேர்.

இ-ள்: பிஞ்ஞுகள் அன்பினேர்-சிவபிரானது அடியார்கள், உன்னை எண்ணலர்-உன்னை மதிக்கமாட்டார்கள், உம்பரை எண்ணலர் - தேவர் களையும் மதிக்க மாட்டார்கள், மன்னை எண்ணலர் - தேவர்களுக்கரச னன இந்திரனையு மதிக்கமாட்டார்கள், மா மலர் பண்ணவன் தன்னை எண்ணலர்-சிறந்த தாமரை மலதாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பிரம தேவரையும் மதிக்கமாட்டார்கள், பின்னை - அன்றியும், தன் துளவோனையும் எண்ணலர் - குளிர்ந்த துளசிமாலையையளிந்த திருமாலையும் மதிக்கமாட்டார்கள் எ-று.

உம்மை-சிறப்பு; எச்சமுமாம்;

(243)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

நாதன் றன்னையு நாதன் தம்புயம்
பாதன் சேர்ந்து பரவினர் தம்மையும்
பேதன் செய்வது பேதைமை நீரென
வேதங் கூறும் விழுப்பொருள் பொய்க்குமோ?

இ-ள: நாதன் தன்னையும் - சிவபிரானையும், நாதனது அம்புய பாதம் சேர்ந்து பரவினர் தம்மையும்-அப்பெருமானது தாமரை மலர் போலும் பாதங்களைச் சரணடைந்து வழிபட்ட அடியவர்களையும், பேதம் செய்வது பேதைமையே என-வேறுகக் கருதுவது அறியாமையேயென்று, வேதம் கூறும் விழு பொருள் பொய்க்குமோ-வேதங்கள் சொல்லுகின்ற சிறந்தபொருள் பொய்படுமா? எ-று:

ஓ-எதிர்மறை: பாதன் சேர்ந்து பரவின்றென்றதற்குப் பாதத்தி லொடுங்கி அவ்விறைவன் போல கண்ட நிலை பெற்றோரெனினுமாம். சிவத்துக்குள்ள முற்றறிவு முதலிய பற்பல குணங்கள் பொருந்துதலான் அவரை வேறுபடுத்துக் கூறுவது தவறுமென்க. (244)

செம்மை யாகிய சிந்தையர் சீரியோர்
வெம்மை யென்பதை வீட்டி விளங்கினோர்
தம்மை யுந்துறந் தேதலை நின்றவ
ரிம்மை தன்னினு மின்பத்தை மேவுவார்.

இ-ள: செம்மை ஆகிய சிந்தையர்-நேர்மையான மனத்தை யுடையவர்கள், சீரியோர்-சிறந்த குணமுடையவர்கள், வெம்மை என் பதை வீட்டி விளங்கினோர் - கொடுமையென்பதையொழித்து விளங்கினவர்கள், தம்மையும் துறந்து தலை நின்றவர் - தாமென்பதையும் நீங்கி அதை நிலையினின்றவர்கள், இம்மை தன்னினும் இன்பத்தை மேவுவார்-இப்பிறப்பிலும் பேரின்பத்தைப் பெறுபவர்கள் எ-று.

வெம்மையென்பதை வீட்டி விளங்கினோர்-கோபமில்லாதவ ரெனி னுமாம். தாமென்பதை நீங்கி நிற்றலாவது:- சீவான்மா பரமான்மா வென்று இருவகைப் பட்டுத் தோன்ற மயங்கிய மயக்கம் நீங்கி அவ்விரண்டுமொன்றென்னுந் தன்மையைத் தெளிதல்: தாமரையிலையிற் பட்ட நீர் அவ்விலையிற் பற்றுமைபோல அந்நிலையெய்திய பெரியோரைப் பிரபஞ்சம் பற்றுமையின் 'இம்மைதன்னினுமின்பத்தை மேவுவார்' என்றார். (245)

கந்தபுராணம்

இன்மை யாவ தியாண்டுமில் லாதவர்
நன்மை யென்ப தியல்பென நண்ணினேர்
புன்மை யான பொருள்விரும் பாரவர்
தன்மை யாவரே சாற்றவல் லார்களே.

இ-ன்: இன்மை ஆவது யாண்டும் இல்லாதவர்-இல்லாமையென்பது எங்குமில்லாதவர்கள், நன்மை என்பது இயல்பு என நண்ணி ஞேர்-நன்மையெல்லாவற்றையுமியல்பாகவே பெற்றவர்கள், புன்மை ஆன பொருள் விரும்பார்-எனிய பொருள்களை விரும்பாதவர்கள், அவர் தன்மை யாவரே சாற்ற வல்லார்கள்-அவரது தன்மையை யார்தாஞ் சொல்லவல்லார்? எ-று.

வினா எதிர்மறைக்கண்வந்தது. எங் கு ம் நிறைந்திருப்பவரென் பார் ‘இன்மையாவதியாண்டுமில்லாதவர்’ என்றார். இரண்டாமடிக்கு நன்மை செய்தலையே இயல்பாகவுடையோரெனவும் பொருள் கொள்க-
புன்மையான பொருள்-அநித்தியமான பொருள்கள். பொருள் செல்வமுமாம். (246)

வேறு

அன்னூர் தன்மை தேர்கிலை வையத் தவர்போல
வுன்னு நின்று யாங்கவர் தம்பா ஹறுகின்ற
வென்னு விக்குந் தீங்கு நினைத்தா யிவையெல்லா
முன்னு விக்கு யித்தலை மைக்கு மொழிவன்றே:

இ-ன்: அன்னூர் தன்மை தேர்கிலை-அவ்வடியார்களது இயல்பையறியாதவனுகி, வையத்தவர் போல உன்ன நின்றுய-அவர்களையும் பூமியிலுள்ள சாமானிய மனுடரைப் போல நினைத்தாய், அவர் தம் பால் உறுகின்ற என் ஆவிக்கும் தீங்கு நினைத்தாய்-அவ்வடியார் வகுப்பி விருக்கின்ற என்னுடையவுயிருக்குங் கேடு செய்யவென்னினேய், இவை எல்லாம்-இவைகளெல்லாம், உன் ஆவிக்கும் இ தலைமைக்கும் ஒழிவு அன்றே-உன்னுடையவுயிருக்கும் இந்த அதிகாரத்திற்குங் கேடாய் முடியுமன்றே! எ-று.

அன்றே-தேற்றம். ஒழிவைத் தருவதை ஒழிவென்றது உபசாரம். அஞ்ஞானிகளான சிவான்மாக்களையன்றி மெய்ஞ்ஞானங்கு சித்தித்தமகான்மாக்கஞ்சிரைக் கவர்வது சிவபிரான் கட்டளையாகாமையால் அவர் முனிந்து உன்னையழிப்பெரன்பார் ‘இவையெல்லா முன்னு விக்குமித்தலைமைக்கு மொழிவன்றே’ என்றார். (247)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

தீதா இன்ற வாசக மென்றன் செவிகேட்க
 வோதா நின்றுய் மேஸ்வரு மூற்ற முணர்கில்லாய்
 பேதாய் பேதாய் நீவிவ ஸிற்கப் பெறுவாயோ
 போதாய் போதா யென்றுவர செய்தான் புகரில்லான்.

இ-ள: தீது ஆகின்ற வாசகம் என்தன் செவி கேட்க ஒதா நின்றுய் - தீமையையுடையனவாகிய வார்த்தைகளை என் காதிற் கேட்கப் பேசினுய், மேல் வரும் ஊற்றம் உணர்கில்லாய் - அதனற்பின் விளைகின்ற கெடுதியையறிகின்றிலாய். பேதாய் பேதாய் - அறிவில்லாதவனே! அறிவில்லாதவனே!!, நீ இவண் நிற்க பெறுவாயோ - நீ இவ்விடத்து நிற்கக் கூதுவாயா?, போதாய் போதாய் - போ போ, என்று உரை செய்தான்-என்று கூறினார், புகர் இல்லான் - குற்றமில்லாத மார்க்கண் டேய முனிவர் எ-று.

ஊற்றம் - உறற்பாலது. உறு என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த பெயர். அறியாமையாவில்வாறு பின்னுங் கூறி நிற்பாயாயின் உனக்குத் திங்கு நிகழும், அதன் முன் இவ்விடத்தை விட்டகலுதி என்றாரென் பதாம். பேதாய் பேதாய் என்றது இகழ்ச்சி பற்றியும், போதாய் போதாய் என்றது அலட்சியம் பற்றியும் வந்த அடிக்கு. (248)

கேட்டான் மைந்தன் கூறிய மாற்றங் கிளர்ச்செந்தி
 யூட்டா நின்ற கண்ணினான் யானச் சுறுமாற்றல்
 காட்டா நின்றுய் நங்முயிர் கூற்றன் கைக்கொள்ள
 மாட்டா னென்றே யெண்ணினை கொல்லோ வலியில்லாய்.

இ-ள: மைந்தன் கூறிய மாற்றம் கேட்டான்-புதல்வராகிய மார்க்கண்டேயர் கூறிய வார்த்தையை யுமன் கேட்டு, கிளர் செம்தீ ஊட்டா நின்ற கண்ணினான்-ழிளங்குகின்ற சிவந்த அக்கிளிப் பொறிகளைச் சிதை ருங் கன்களையுடையவனுய், வளி இல்லாய்-வலிமை இல்லாதவனே!, யான் அச்சுறும் ஆற்றல் காட்டா நின்றுய்-யான் பயப்படத்தக்க வலி மையைக் காட்டி நின்றுய், நம் உயிர் கூற்றன்-கைக்கொள்மாட்டான் என்று எண்ணினை கொல் - (இப்படிப் பயமுறுத்தினால்) எழுமுடைய உயிரை யமன் கவரமாட்டானென்று நினைத்தாயா! எ-று.

கோபமிக்கா னென்பார் ‘கிளர் செந்தி யூட்டா நின்ற கண்ணினான்’ என்றுர். வலியில்லானுகிய நீ வலியுடையான் போலுறையாடுதலால் யானஞ்சேனன்பான் ‘வலியில்லாய்-எண்ணினை கொல்லோ’ என்றுன். எண்ணினை கொல்லோ என்றுன் என மேற் செய்யளோடியையும்: (249)

கந்தபுராணம்

என்றால் வானத் தேவேன வாரத்தா னிவனேரே
நின்றால் வாரா என்று நினைந்தே நெடுநீலக்
குன்று மென்னப் பாலகன் முன்னாங் கொலைவேலான்
சென்றால் பாசம் வீசுவ தற்குச் சிந்தித்தான்.

இ-ள்: கொலை வேலான்-கொலைத் தொழில் முற்றிய குலப்படை
யையுடையனுகிய யமன், என்றால்-என்று பேசி, வானத்து ஏறு என
ஆர்த்தான் - மேகத்திற்குரேன்றுகின்ற இடியைப்போல ஆரவாரித்து,
இவன் நேரே நின்றால் வாரான் என்று நினைத்து-இவனுக்கு நேரே
வாளாநின்றால் வரமாட்டானென்று சிந்தித்து, நெடும் நீல குன்று ஆம்
என்ன-நீண்ட நீல மலையைப்போல, பாலகன் முன்னம் சென்றான் --
அச்சிறுவர் முன்னிலையிற் போய், பாசம் வீசுவதற்கு சிந்தித்தான் -
யாசத்தை வீச நினைத்தான் எ-று.

கரிய பெரிய ரூபமுடையவனுதவின் 'நெடு நீலக் குன்று மென்ன '
என்றார். (250)

எறிந்தான் பாச மீர்த்திட லுற்று னிதுபோழ்தி
ஸறிந்தான் ருனு மீசனை யேத்தி யடிநீழற்
பிறிந்தா னஸ்வன் மற்றினி யிந்தப் பெருமைந்தன்
மறிந்தா னன்றே வென்றிமை யோரு மருஞ்ஞர்.

இ-ள்: பாசம் எறிந்தான் ஈர்த்திடல் உற்றான் - பாசத்தை வீசி
அவரை இழுக்கத் தொடங்கினன், இது போழ்தில்-இச்சமயத்தில், அறிந்தான் தானும்-அறிந்தவராகிய மார்க்கண்டேயரும், ஈசனை ஏத்தி - சிவபிரானைத் துதித்து, அடி நீழல் பிறிந்தான் அஸ்வன்-அவருடைய திருவடிநிழவிளின்றும் பிரியாதிருந்தார் (அப்பொழுது), இனி இந்தப் பெரும்மைந்தன் மறிந்தான் அன்றே என்று-இனி இந்தச் சிறந்த புதல்வர் இறந்தாரன்றேவென்று, இமையோரும்-தேவர்களும், மருள் உற்றார்--
மயக்கமடைந்தார்கள் எ-று.

அறிந்தானென்பதற்கு, ஞான சைதன்னிய முதிக்கப்பெற்றவரென
வும், யம பாசம் வீசியிழுத்தலை யறிந்தவரெனவு மிரட்டுற மொழிக.
நிழல்-நீழலென நீண்டது. மறிந்தான் விரைவுந் துணிவும்பற்றி வந்த
கால மயக்கம். அன்றே - தேற்றம்: இடைவிடாத சிவத் தியானத்
தோடிருந்தாரென்பார் 'அடி நீழற் பிறிந்தான்ஸ்வன்' என்றார். (251)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

கார்க்கும் பாசங் கந்தர முற்று மிடரில்லா
மார்க்கண் டன்முற் ரேன்றின னின்பாஸ் வருதுன்பந்
தீர்க்கின் ருந் யஞ்சலை யென்றே திரையாழிக்
கார்க்கண் டத்துக் கண்ணுத லைன் கழறுற்றுன்.

இ-ள: ஈர்க்கும் பாசம் கந்தரம் உற்றும்-இழுக்கப்படுகின்ற பாசங் கழுத்தில் மாட்டப்பட்ட மின்னும், இடர் இல்லா - அதனாற் சிறி துந் துன்பப்படாதிருக்கின்ற மார்க்கண்டன் முன் - மார்க்கண்டேய ருக்கு முன்னே, திரை ஆழி கார் கண்டத்து கண்ணுதல் ஜயன் - திரை பொருந்திய பாற்கடவிற்குரேன்றிய நஞ்சையுண்ட திருமிடற்றையும் நெற்றிக் கண்ணையுமடைய சிவபிரான், தோன்றினன்-பிரசன்னராய், நின் பாஸ் வரு துன்பம் தீர்க்கின்றாம்-மைந்தனே! உனக்கு நேர்ந்த துயரை மாற்றுகின்றோம், நீ அஞ்சலை - நீ பயப்பட வேண்டாம், என்று கழறுற்றுன்-என்று திருவாய் மலர்ந்தார் எ-று.

கார்-ஆகுபெயர். உம்மை-சிறப்பு. அபயந் தந்து அடியாரைக் காக்குமியல்பினரென்பது தோன்ற தீர்க்கின்றாம்-மைந்தனே! உனக்கு நேர்ந்த துயரை மாற்றுகின்றோம், நீ அஞ்சலை - நீ பயப்பட வேண்டாம், என்று திருவாய் மலர்ந்தார் எ-று. (252)

மதத்தான் மிக்கான் மற்றிவன் மைந்த னுயிர்வாங்கப்
பதைத்தா னென்று வுன்னிவை குண்டான் பதிழுன்றுஞ்
சிதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னுற் சிறிதுந்தி
யுதைத்தான் கூற்றுன் வின்முகில் போன்மண் னுறவிழுந்தான்.

இ-ள: மதத்தால் மிக்கான் இவன் - கர்வத்தான் மேம்பட்ட இந்த யமன், உயிர் வாங்க - உயிரைக் கவர, மைந்தன் பதைத்தான் என்ன உன்னி-இம்முனி குமாரன் வருந்தினுவென்று நினைந்து, பதிழுன் றும் சிதைத்தான் வெகுண்டான்-முப்புரங்களையுஞ் சங்கரித்த சிவபிரான் கோபித்து, வாம் சே அடி தன்னால்-இடப் பக்கத்தானை சிவந்த; பாதத் தினால், சிறிது உந்தி உதைத்தான்-சந்தே உயர்த்தி யுதைத்தார், கூற்றன் வின் முகில்போல் மன் உற வீழ்ந்தான்-(அப்பொழுது) உதை யுண்ட யமன் ஆகாயத்திலுள்ள மேகம் விழுவதுபோலப் பூமியில் விழுந்தான் எ-று.

மற்று-அசை நிலை, சிட்டர்களுக்குக் கேடு புரியுந் துட்டர்களைச் சங்கரிப்பவரென்பார் ‘பதிழுன்றுஞ் சிதைத்தான்’ என்றார். வாமம் அழகெனினுமாம்- (253)

கந்தபுராணம்

வீழுங் காலத் தம்புய ஞாதி வின்னேர்கள்
வாழுந் தன்மைத் தெவ்வுல கென்னு மறுகுற்றர்
சூழும் வேலை யார்த்தில தண்டத் தொகையெல்லாங்
கீழும் மேழுந் நெக்கன பாருங் கிழிந்தன்றே.

இ-ள்: வீழும் காலத்து-அவ்வாறு விழும்பொழுது, அம்புயன் ஆதி வின்னேர்கள் - பிரமா முதலிய தேவர்கள், வாழும் தன்மைத்து எட்டுக்கு என்னு மறுகுற்றர்-இவ்வதிர்ச்சிக்குத் தப்பி நிலைபெற்றிருக்க வல்லது எந்தவுக்கமென்று மனச் சமுற்சிப்பிற்றர்கள், சூழும் வேலை ஆர்த்தி வது - உலகத்தைச் சூழ்ந்து நிற்குஞ் சமுத்திரம் ஒலியடங்கியது, அண்ட தொகை எல்லாம் கீழும் மேலும் நெக்கன - அண்டங்களின் ரெஞ்சுத்திகள் யாவுங் கீழும் மேலும் உடைந்தன, பாரும் கிழிந்தன்று - பூமியும் பிளவு பட்டது எறு.

சமுத்திர மொழியடங்கியது நீர் முமதுமதிர்ந்தது அலையடங்கு தவின். அண்டத் தொகையுடைந்தது அதிர்ச்சியிலூ. கீழும் மேலும் என்பதில் மகரம் விரித்தல். (254)

பாங்காய் நின்ற தானையு முரும் பகடுந்தா
நேங்கா நின்றே பார்மிசை வீழா விறவுற்ற
தீங்காய் நின்ற செய்வினை யாளர் சிதைவாகிப்
போங்கா வத்திற் சேர்ந்தவர் தாழும் போகாரோ.

இ-ள்: பாங்கு ஆய் நின்ற தானையும்-பக்கத்திற் சூழ்ந்து நின்ற சேணைகளும், ஊரும் பகடும்-அவனேறிச் செல்லும் (வாகனமாகிய) எருமைக்கடாவும், ஏங்கா நின்று-ஏக்கங்கொண்டு, பார் மிசை வீழா - பூமியில் விழுந்து, இறவு உற்ற-அழிவுடைந்தன, தீங்கு ஆய் நின்ற செய்வினையாளர் சிதைவு ஆகி போம் காலத்தில்-தீமையான தொழிலையுடையவர்கள் அழிந்து போகுங் காலத்தில், சேர்ந்தவர் தாழும் போகாரோ-அவரைச் சேர்ந்தவர்களுமழிய மாட்டார்களா? எறு.

தான்-சாரியை, ஓ-தேற்றம். தீயவர்களழியுங் காலத்தில் அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் தீமை செய்யாதிருப்பினும் அவருடனிணங்கியிருந்த குற்றத்தாலுடையிவுது போல, மகானுயாவராகிய மார்க்கன் டேய முனிவருக்குத் தீங்கு செய்த யமனையும் போது அவனைச் சேர்ந்த குற்றத்தாற் சேணைகளும் வாகனமுழிந்தன வென்பதாம். சிறப்புப் பொருளைப் பொதுப் பொருளான் விளங்க வைத்தவின் வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி. (255)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

அந்தக்காலத் தெம்முயிர் காப்பா னரனுண்டால்
வந்தக் கூற்ற னென்செய்வ னென்ன வடதொன்னூற்
சந்தப் பாவிற் போற்றுதல் செய்தே தலிநின்ற
மெந்தறி கானுட வெம்பெரு மானு மகிழ்வற்றுன்.

இ.ள: அந்த காலத்து-அந்தச் சமயத்தில், எம் உயிர் காப்பான் அரன் உண்டு-அடியேனுடைய உயிரைக் காக்கும் பொருட்டுச் சிவ பிரானிருக்கின்றார் (இருக்க), அ கூற்றன் வந்து என் செய்வன்-அந்த யமன் வந்து யாது செய்வான், என்னு-என்று தொல் வடத்துால் சந்த பாவில் போற்றுதல் செய்து - பழைய ஆரிய பாஷையி வையந்த இனிமையாகிய பாவினாற்றுதித்து, தனி நின்ற - தனித்து நின்ற, மெந்தன் கானுட-சிறுவராகிய மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, எம்பெருமானும் மகிழ்வு உற்றுன்-எங்கள் கடவுளாகிய சிவபிரானும் மகிழ்ச்சியுற்றார் எ.று.

ஆரிய பாஷை வடதிசைக்கட்ட பரந்து வழங்கியதால் வட மொழி யெனப்பட்டது. நால் ஈண்டுப் பாஷையையுணர்த்திற்று. சந்திர சேகராஷ்டகம் எனவும் சிவத்தோத்திரம் எனவும் மார்க்கண்டேய ராற் செய்யப்பட்டனவாக வடமெருமியில் வழங்கும் பிரபந்தங்களிரண் டையுமே ஈண்டு ‘வடதொன்னூற் சந்தப்பா’ என்றார். அவற்றுள் ஒவ்வொரு பாக்கனும் இறுதியில் ஈண்டுக் குறித்த கருத்தையடக்கி யுள்ளன. அத்தோத்திரங்களைச் சந்தியாவந்தனத்தின் பின் தினந் தோறும் மெய்யன்புடனேதுவார் வேதனையின்றி மரண மெய்திச் சிவ பிரானது திருவடிகளிற் சேர்வர். நோய்வாய்ப் பட்டு மரிக்குங் காலத்தி லோதினும் வேதனையின்றி மரணமாவார். (256)

வேறு

மெந்த நீநமை வழுத்தி மாசிலா
முந்து பூசனை முயன்ற தன்மையா
ஸந்த மில்லதோ ராயு ஸிற்கியாந்
தந்து நல்கினு மென்று சாற்றினுன்.

இ.ள: மெந்த -- (அங்கனமகிழ்ந்த சிவபிரான் மார்க்கண்டேயரை நோக்கி), புதல்வனே!, நீ நமை வழுத்தி-நீ எம்மைத் துதித்து, மாசு இலா முந்து பூசனை முயன்ற தன்மையால் - குற்றமற்ற சிறந்த பூசை யைச் செய்ததன்மையினால், நிற்கு - உனக்கு, அந்தம் இல்லது ஓர் ஆயுள் தந்து நல்கினும் - அழியா ஆயுளைத் தந்தருவினேம், என்று சாற்றினுன்- என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் எ.று.

கந்தபுராணம்

விதிவழியே மெய்யன்போடு செய்யும் பூசையாதவின் ‘மாசிலா
முந்து பூசனி’ எனவும், சிரஞ்சீவித்துவமென்பார் ‘அந்தமில்லதோரா
யுள்’ எனவும் கூறினார். (257)

சாற்று மெல்லையிற் நன்று தாளினை
போற்று கிள்றவன் பூசை செய்திடு
மேற்ற தானுவுக் கிடைய தாகவே
கூற்றின் கூற்றுவன் குறுகுற் ருனரோ.

இ-ள்: சாற்றும் எல்லையில்-இவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்தருளிய
முடிவில், கூற்றின் கூற்றுவன்-யமனுக்குயமங்கிய சிவபிரான், தனது
தாள் இனை போற்றுகின்றவன் பூசை செய்திடும் ஏற்ற தானுவுக்கு
இடையது ஆகைதமது இரண்டு பாதங்களையுந் துதிக்கின்ற மார்க்கண்
டேயர் பூசித்த சிறந்த சிவவிங்கத்தினுள்ளே, குறுகுற்றுன்-மறைந்த
ருளினார் எ-று.

சாற்றுமெல்லையிற் குறுகுற்றுன் என இயையும். தமதடியார் பூசித்த
இவிங்கத்துளௌன்பார் ‘தனது தாளினைபோற்றுகின்றவன் பூசை செய்
திடுமேற்றதானுவுக்கிடையதாக’ என்றார். (258)

மறைய வன்கனு மன்னு தென்புலத்
திறைய வன்கனு மிகஸ்பற் றின்றரோ
வறிவர் தேர்குறி ணைன் செய்தன
முறைய தாகுமான் முதன்மைப் பாலதே.

இ-ள்: மறையவன் கனும்-மார்க்கண்டேயரிடத்தும், தென்புலத்து
மன்னு இறையவன் கனும்-தென்றிசைக்கதிப்பனையிருக்கின்ற யமனிடத்
தும், இகல் பற்று இன்று-சிவபிரானுக்கு விருப்பும் வெறுப்புமில்லை,
அறிவர் தேர்குறின்-பேரரிவுடையோராராயிடத்து, ஐயன் செய்
தன முறையது ஆகும்-அச் சிவபிரான் செய்த செயல்கள் நீதியாகும்,
முதன்மை பாலதே-இறைமைக் குணத்திற் கிணைந்தனவுமேயாம் எ-று.

மறையவன் கணபற்றும் தென் புலத்திறையவன் கண் இகலுமின்
றெண்மாற்றியியைக்கப்படவேண்டுதலின் எதிர்நிர்ணிறை. அன்று இன்று
என்னுமொருமை முற்றுக்கள் பன்மைக்கும் பொதுவாய் வழங்குதல்
பற்றி இன்று பன்மையிலும் வந்தது. சிவபிரானது கட்டளைப்படி
யானைசெலுத்துவோன் அவர் வரமருளியிருப்பவும் அவரானைக்குமீறி
உயிர் கவர நினைந்தது தவருதலின் தண்டிக்கப்பட்டான், மார்க்கண்
டேய முனிவர் பிரமானானமுதிக்கப்பெற்றுப் பிறந்திறந்துமலுதற்கேது
வாகிய வினை நீங்கிச் சீவன் முத்தியெய்துதற்கேற்ற பக்குவழுற்றுராத
வால் அருளப்பெற்றார், ஆதலின் அவர்கள் செய்த நன்மை திமை

மார்க்கண்டேயப் படலம்

களே காரணமன்றி விருப்பு வெறுப்புக்காரணமன்றென்பதாம். பிரமஞான முதிக்கப்பெற்றேர்சிவன் முத்தி யெய்துதலைப் பிரம கிடை முதவியவற்றுள்ளிதுணர்க. வினைத்திறத்திற் கேற்ற நன்மை திமைகளைச் செய்தல் இறைவனுக்குக் கடப்பாடாதவின் ‘முதன்மைப்பாலதே’ என்றுர். இது குரபன்மன் முதலிய புதல்வர்க்கு மயக்கநிகழாவன்னைந் தந்தையாகிய காசிப முனிவர் தேற்றியவாறு. (259)

நின்ற மைந்தனு நித்தன் மேனியை
யொன்று மன்பினு ஹன்னி யேமனி
கன்றி கையெனுங் கடவு ளாலயஞ்
சென்று நாதன்ருள் சென்னி சேர்த்தினுன்.

இ-ள்: நின்ற மைந்தனும்-அங்கு நின்ற புதல்வராகிய மார்க்கண்டேயரும், நித்தன் மேனியை ஒன்றும் அன்பினுல் உன்னியே - சிவபிரானது திருவுருவத்தைப் பொருந்திய அன்பினேடு தியானித்துக் கொண்டே, மனி கன்றிகை எனும் கடவுள் ஆலயம் சென்று-மனிகர் ணிகையென்னுந் தேவாலயத்திற் போய், நாதன்தாள் சென்னி சேர்த்தினுன்-சிவபிரானது பாதங்களைச் சிரமேற் குடினார் எ-று.

ஏ-தேற்றம்; அசையனினுமாம். தமக்கு வேண்டிய சித்தியைப் பெற்றதனால் முன்னையினும் வளர்ந்த அன்பென்பார் ‘ஒன்றுமன்பு’ என்றார். (260)

புந்தி நெந்திடப் புலம்பி நாட்டீர்
சிந்தும் வேலையிற் நினைத்துச் சாம்பிய
தந்தை யன்னைதா டழுவித் தாழ்ந்திடா
முந்து மாகுல முழுது மாற்றினுன்.

இ-ள்: புந்தி நெந்திடப் புலம்பி-மனம் வருந்த அழுது, நாட்டம் சிந்தும் நீர் வேலையில் திளைத்து-கண்களினின்று சிந்திய நீராகிய கடவில் மூங்கி, சாம்பிய-லாடிய, தந்தை அன்னை தாள்-பிதா மாதாக் களுடைய பாதங்களை, தழுவி-அணைந்து, தாழ்ந்திடா-வணங்கி, முந்தும் ஆகுலம் முழுதும் ஆற்றினான்-அவர்களுக்கு முன்னிருந்த துக்க முழுஷ்டையுந் தீர்த்தார் எ-று.

புலம்பித் தினைத்துச் சாம்பிய தந்வையன்னை என் இயையும். முன் 197 ஞு செய்யுளில் ‘முன்னர் வருத்தமு நீங்கிச் சிந்தை மகிழ்ந்தனர் பயந்த மேலோர்’ என்றாரே! அவர்க்குத் துக்கம் யாண்டையதெனில்,

கந்தபுராணம்

புதல்வர் கூறிய தேற்ற மொழியாற் சிறிதுதேறி நூல் பின்னர்ப் புத் திரவாற்சல்லியத்தால் நினையுந் தோறுந் துயருழப்பது பொருந்து மென்க. (261)

அங்கள் சில்பக ஸமர்ந்து நீங்கியே
செங்க ணேறுடைச் செல்வன் மஸ்கியே
தங்கு கின்றநந் ருனம் யாவையும்
பொங்கு காதலிற் போற்றன் மேயினுன்.

இ-ள்: அங்கண் சில் பகல் அமர்ந்து - அந்தக்காசிப்பதியிற் சிலகாலமாகவிருந்து, நீங்கி - பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, செம் கண் ஏறு உடை செல்வன் மல்கி தங்குகின்ற நல் தானம் யாவையும்-சிவந்த கண்களையடைய இடபத் தை வாகனமாகக் கொண்ட அருட்செல்வராகிய சிவபிரான் கோயில் கொண்டெழுந்த ருளியிருக்கின்ற நல்ல தலங்களெல்லாவற்றையும், பொங்கு காதலில் - மிக்க விருப்பத்தோடு, போற்றல் மேயினுன்-துதிப்பாராயினார் எ-று.

சிறந்த தலங்களென்பார் ‘நற்றுனம்’ என்றார். தலங்களெல்லா வற்றிலும் போய் அங்கங்குள்ள கடவுளைத் துதித்தாரென்க. (262)

அத்த னுய மனைத்தும் வைகலும்
பத்தி யோடுமுன் பரவி யேமிகுஞ்
சுத்த னுகியே தொலைவி லாருபிர்
முத்தி யெதினுன் முழுது னாந்துளான்.

இ-ள்: அத்தன் ஆலயம் அனைத்தும் வைகலும் பத்தியோடு முன் பரவி-சிவபிரான் து திருக்கோயில்களெல்லாவற்றையுத் தினந்தோறும் அன்பினுடன் திருமுன்னின்று துதித்து, மிகும் சுத்தன் ஆகி-மிகுந்த தூய்மையையடையவராய், தொலைவு இல் ஆர் உயிர் முத்தி எய்தி னுன்-அழிவில்லாத அரிய உயிருடனிருக்கும் போதே முத்தியைப் பெற் றூர், முழுது உணர்ந்துளான்-எல்லாவற்றையுமறிந்தவராகிய மார்க் கண்டேயர் எ-று.

வைகலுமென்ற உம்மை தொறுப்பொருளாது; உயிருடனிருக்கும் போதேயெய்து முத்தி சீவன் முத்தியெனப்படும். (263)

வின்னளின் பாலுளான் விரும்பிப் போற்றுவோர்
கண்ணின் பாலுளான் கருத்தின் பாலுளான்
மண்ணின் பாலுளான் மற்ற வன்செய
லெண்ணின் பாலதோ விசையின் பாலதோ.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ள்: விண்ணின் பால் உளன்-வானுலகத்திலிருப்பார், விரும்பி போற்றுவோர் கண்ணின் பால் உளன்-விரும்பித்துதிப்பவர்களது கண் கருக்கு முன்னுமிருப்பார், கருத்தின் பால் உளன்-அவரது மனத் தினுமிருப்பார், மன்னின் பால் உளன்-திலவுலகத்தினிருப்பார்,அவன் செயல் என்னின் பால தோ-அவருடைய தன்மை மதிப்பிலடங்குவதா?, இசையின் பாலதோ-சொல்லிலடங்குவதா? எ-று.

அறியவுஞ் சொல்லவுங் கூடாதென்பதாம். சீவன் முத்தரீத்த கையரென்பதை வியாச பிரானருளிச் செய்த வேதாந்த சூத்திர முத வியலற்றினுந் தெள்ளிதிற் காணக.

(264)

முண்ட கத்திடை முளைத்த வன்றுயில்
கொண்ட வெல்லையைக் குணிக்கி லாவதெ
னண்ட நல்கியோன் ருஞ்ச வாங்கவன்
கண்ட கற்பமோ கணக்கி லாதவே.

இ-ள்: முண்டகத்து இடை முளைத்தவன் துயில் கொண்ட எல் லையை குணிக்கில் ஆவது என்-திருமாலினது உந்திக்கமலத்திற்கேற்றுன் றிய பிரமதேவர் நித்திரை ய்த காலத்தைக் கணக்கிடுதலாற் பய வென்னை?, அண்டம் நல்கியோன் துஞ்ச-அண்டங்களைப்படைத்த பிரமதேவரிற்க, அவன் கண்ட கற்பமோ கணக்கிலாத - அந்தமார்க்கள் டேயமுனிவர் கண்டறிந்த கற்பங்களே அளவில்லாதன் எ-று.

ஓ-உயர்வசிறப்பு. பற்பலபிரமரிற்குங் காறும் இறவாதிருந்தன ராதலின் அவர் துயிலும் பிரளயங்களிலிருந்து கூருதேயமையு மென்பதாம். தொடர் நிலை செய்யுட் பொருட்பேறணி. பிரமன் வாழ் நாளின் விளக்கமும் அவர் திருமாலின் நாபிக்கமலத்திற் கேள்றிய சரித்திரமும் முதற்காண்டத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டன. (265)

அன்ன வன்றுனை யலக்கண் செய்திடுந்
தென்ன வன்றுயிர் சிதைந்து போதலாற்
பன்ன கத்திறை பரித்த பார்மிசை
மன்னு பல்லுயிர் வளர்ந்து மல்கிற்றே!

இ-ள்: அன்னவன் தனை அலக்கண் செய்திடும் தென்னவன்-அந்த மார்க்கண்டேயரைத் துன்பப்படுக்கிய யமன், உயிர் சிதைந்து போத ஸால்-உயிர் பிரிந்து இறந்தமயால், பன்னகத்து இறை பரித்த பார் மிசை-சர்ப்பராசஞ்சிய ஆதிசெடஞ்சுற் சுமக்கப் பெற்ற பூமியின் மேல், மன்னு பல் உயிர் வளர்ந்த மல்கிற்று - பிறந்த பல ஆன்மாக்களும் தொகை வளர்ந்து பெருகியன எ-று.

கந்தபுராணம்

உயிர்-சாதியொருமை. தென்வள்ளுயிர் என்றதில் ஏகரவோற்று விரித்தல், தென்னவன்-தென்றிசைக்கதிபன். பூமியைச் சர்ப்பராசனருங்கு வதாகக் கூறுவர் பெளராணிகர்; பூமியின் கீழுள்ளதாக மதிக்கப்படுகின்ற பாதலத்தில் நாகர் வாழ்தலின். (266)

முடிவின் ரூமுயிர் முற்றும் பற்பகன்
மடிவின் ரூகியே மலியும் பான்மையாற்
படிவின் மங்கையும் பரம்பொ அதுமா
லடிவின் விழ்ந்துதன் னயர்வு கூறினான்;

இ-ங்: முடிவு இன்று ஆம் உயிர் முற்றும்-அளவிடக் கூடாத (பெருந்தொகையான) ஆன்மாக்களைல்லாம், பஸ் பகல்-பலநாளாக, மடிவு இன்று ஆகி மலியும் பான்மையால்-இறத்தவில்லாமல் விருத் தியாகுந் தம்மையினால், படி யின் மங்கையும்-பூமிதேவியும், பறம் பொருது-பாரத்தைத்தாங்கலாற்றுமல், மாஸ் அடியின் வீழ்ந்து-திருமாவின் பாதங்களில் விழுந்து, தன் அயர்வு கூறினான் - தனவருத் தத்தை முறையிட்டாள் எ-று.

தன் கணவனுங் காவற்கடவுளுமாதல் பற்றித் திருமாவிட ஞ சென்று முறையிட்டனள். இன்று சண்டுப் பண்மையில்வந்தது. மங்கையுமென்ற உம்மை-சிறப்பு. (267)

கொண்டஸ் வண்ணனுய் குலிச பாணியும்
புண்ட ரிகமேற் பொலிந்த போதனு
மண்டர் யாவரு மணுக யாலமார்
கண்டன் மேவுறுங் கயிலை மேவினர்;

இ-ங்: கொண்டஸ் வண்ணனும்-அங்கனங் கூறக் கேட்ட மேகத் தைப்போலும் நிறத்தையுடையராகிய திருமாலும், குலிச பாணியும்-வச்சிரப்படையையேந்திய கையையுடைய இந்திரனும், புண்டரீக மேல் பொலிந்த போதனும்-செந்தாமரை மலராசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவரும், அண்டர் யாவரும்-மற்றைய தேவர்களைல் லோரும், அனுயி-ஒருங்கு கூடி, ஆலம் ஆர் கண்டன் மேவுறும் கயிலை மேவினார்-நஞ்சார்ந்த திருமிடற்றையுடைய சிவபிரான் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கைலாச மலையையடைந்தார்கள் எ-று.

குலிசபாணி-அன்மொழித்தொகை

(268)

காவி யம்மலர் கடுத்த கந்தரத்
தேவு போற்பதஞ் சென்னி சேர்த்தியே
தாவிஸ் பங்கயச் சதுரமு கத்தனும்
பூவை வண்ணனும் போற்றன் மேயினார்.

மார்க்கண்டேயப் படலம்

இ-ள்: தா இல் பங்கய சதுர் முகத்தனும்-குற்றமில்லாத தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவரும், பூவை வண்ணலும்-காயாமலஸர யொத்த நிறத்தையுடைய திருமாலும், காவியம் மலர் கடுத்த கந்தர தேவு பொன் பதம் சென்னி சேர்த்தி-கருங்குவளை மலரை நிகர்த்த திருமிடற்றையுடைய சிவபிரானது அழகிய திருவடிகளைச் சிரமேற சூடு, போற்றல் மேயினூர்-துதிப்பாராயினூர் எ-று.

பூவை-ஆகுபெயர். ஏனையோர் தூரத்தினிறக் இருவருமனுகிய பணிந்து போற்றினரெனக. (269)

நீல கண்டனு நிமலன் முன்னரே
சாலு மன்பொடுந் தாழ்ந்து போற்றலு
மாலை நோக்கிநீர் வந்த தென்னென
வேலு மாற்றினு லிதனைக் கூறுவான்.

இ-ள்: நீல கண்டன் ஆம் நிமலன் முன்னரே - நஞ்சார்ந்த திரு மிடற்றினையுடையராகிய சிவபிரானது சன்னிதில், சாலும் அன்பொடும் தாழ்ந்து போற்றலும்-மிகுந்த அன்புடன் வணங்கித் துதித்தனும், மாலை நோக்கி-(அந்தச் சிவபிரான்) திருமாலைப் பார்த்து, நீர் வந்து என் என-நீவிரிங்குவந்த காரணம் யாதென்றுவினூவ, ஏலும் ஆற்றி னால் இதனை கூறுவான்-தக்கமுதலையாக இதனைச் சொல்லார் எ-று;

தலையைபற்றிமாலை நோக்கிவினூவினூர். பிரமாமுதலினேரையு முளப்படுத்தி 'நீர்' என்றார். பணிவாகவும் பெருமானேற்றுக் கொள் னுமாறு மென்பார் 'ஏழு மாற்றினல்' என்றார். (270)

வேறு

பங்கய மிசைவரு பகவ னுதியா
விங்குள தலைவர்க் கொவரு மிததுஜைத்
தங்கட மரசிய றவாது போற்றினு
ரங்கவர் தங்குநீ யளித்த வண்ணமே,

இ-ள்: பங்கயம் மிசை வரு பகவன் ஆதி ஆ இங்கு உள தலைவர் கள் எவரும்-செந்தராமரை மலரின்மேல் வீற்றிருக்கின்ற பிரமா முதலாக இங்கு வந்து நிற்கின்ற தலைவர்களெல்லோரும், அவர் தமக்கு நீ அளித்த வண்ணமே-அவ்வலருக்குத் தேவரீர் கொடுத்தருளியபடியே, தங்கள் தம் அரசியல்-தங்கள் தங்கள் அரசாட்சியை, இத்துணை-இது காறும், தவாது போற்றினூர்-தவருது செய்துவந்தார்கள் எ-று.

இத்துணை போற்றினூர் என இயையும்.

(271)

கந்தபுராணம்

ஐயநீ யெனக்குமுன் எளித்த காப்பினைத்
துய்யநின் றிருவரு டேனைய தாகவே
வைகலும் புரிகுவன் வழாது மற்றதற்
செங்திய தோர்குறை யிசைப்பன் கேட்டிநி.

இ-ன: ஐய-பரமபிதாவே!, நீ முன் எனக்கு அளித்த காப்பினை-
தேவரீர் முற்காலத்திலெனக்குத் தந்தருளிய காத்தற்றெழுபிலை, நின்
துய்ய திருவருளே துணையது ஆக.தேவரீரது தூய்மையுடைத்தாகிய
திருவருளோயே துணையாகக்கொண்டு, வைகலும் வழாது புரிகுவன்-தினந்
தோறுந் தவருது செய்வேன், அதற்கு ஓர் ஒறை ஏய்தியது-அத்தொ
ழிற்கு ஒரு குறை நேர்ந்தது, இசைப்பன்-அதனைச் சொல்வேன், நீ
கேட்டி.தேவரீர் கேட்டருஞ்ச எ-று.

பிரிநிலையேகாரம் பிரித்துக் கூட்டப் பட்டது.

(272)

நின்பெருந் திருவரு ஸினை லாமையாற்
றென்புலக் கோமகன் சிதைந்து போயினுன்
மன்பதைக் குலம்பிற வளர்ந்த மிக்கன
துன்பமுற் றனளவை சுமக்கும் பூமகன்.

இ-ன: நின் பெரும் திரு அருள் நினைகிலாமையால் - தேவரீரது
ஒறந்த திருவருளை நினையாமையினால், தென்புல கோமகன் சிதைந்து
போயினுன்-தென்றிசைக்கதிப்பானிய யமனழிந்து போனான், மன்பதை
களாம் பிற வளர்ந்து மிக்கன-மக்கட்பரப்பும் பிறவுயிர்களும்
வளர்ந்து பெருகின, அவை சுமக்கும் பூ மகள் துன்பம் உற்றனள் -
அவற்றைத் தாங்குகின்ற பூமிதேவி பார மிகுதியாற்றுயரமுற்றுள்
எ-று.

கோமகன்-தலைவன். நின் பெருந்திருவருளென்றறு மார்க்கன்டேயர்
மாட்டுவைத்த அருளை.

(273)

தன்புடை யெவற்றையுந் தாங்கு கின்றவ
ஷேஷு வுயிரெலாந் தோன்றித் தோன்றியே
பின்பிற வாமலே பெருகி வைகுமே
லென்படு மென்படு மெனது காவலே.

இ-ன: தன் புடை எவற்றையும் தாங்குகின்றவன் துங்பு உற-
தன்னிடத்து வைத்து எல்லாப்பொருள்களையுஞ் சுமக்கின்ற பூமிதேவி
துன்பப்பட, உயிர் எலாம்-ஆன்மாக்களெல்லாம், தோன்றி தோன்றி-

மார்க்கண்டேயப் படலம்

பிறந்து பிறந்து, பின்பு இறவாமல் பெருகி வைகுமேல்-பின்பு இறந்து படாமல் மல்கியிருக்குமாயின், எனது காவல் என் படும் என்-படும் என் அடைய காத்தற்றிருமில் யாது படும்! யாது படும்!! (தவறுமன்றே) எ-று.

தோன்றியென்பது மிகுதிபற்றியும், என்படுமென்பது இரக்கம் பற்றியும் அடுக்கின. பூமி நிலையைவே எல்லாவுயிர்களு மழியுமென் பார் ‘என்படுமென்படுமெனது காவல்’ என்றார். (274)

இறுத்திடு மரசினுக் கெவரு மில்லை
செறுத்திட வந்தகன் செய்த தீமையை
பொறுத்தரு எவன்றனைப் புரிதி யீங்கிது
மறுத்திட வென்றடி வணங்கி வேண்டவே.

இ-ன்: இறுத்திடும் அரசினுக்கு எவரும் இல்லை - உயிர்களைக் கொள்ளுகின்ற அதிகாரத்துக்கு ஒருவருமில்லை (ஆதலால்), நீ செறுத் திடல்-தேவரீர் கோபிக்க வேண்டாம், அந்தகள் செய்த தீமையை பொருத்தருள்-யமன் செய்த சூற்றத்தைப் பொறுத்தருஞ்க, அவன் தனை புரிதி-அவனைப்படைக்குதிர், இது மறுத்திடல்-இதனை மறுக்க வேண்டாம், என்று-என்றுகூறி, அடி வணங்கி வேண்ட-அவரது பாதங்களைப் பணிந்து பிரார்த்திக்க எ-று.

செறுத்திடாது பொறுத்து மறுது புரிதி எவப் பொருட்டொடர்பு கொள்க. வேண்ட அருள் புரிதலும் எவப் பிறசெய்யுளோடியையும். (275)

அந்தக் கெழுகென வமல நாயகன்
முந்தருள் புரிதலு முடித்த கூற்றுவன்
வந்தனன் ஏறுமதனன் வணங்கித் தாள்பட-
வுயந்தன ணடியெனன் நுணர்ந்து போற்றினான்.

இ-ன்: அமல நாயகன்-மலர்கிதராகிய சிவபிரான், அந்தக் கெழு என்-கூற்றுவனே! எழும்புதி என்றுகூறி, முந்து அருள் புரித மும்-சிறந்த அனுக்கிரகத்தைச் செய்ய, முடிந்த கூற்றுவன்-இறந்த யம னெவன், வந்தனன்-எழுந்து, தொழுதனன்-கைகுவித்து, வணங்கி-பணிந்து, தாள் பட அடியன் உயந்தனன் என்று உணர்ந்து-இவரது பாதங்கள் படுதலால் அடியேனுயந்தேவென்று சிந்தித்து, போற்றி னன்-துதித்தான் எ-று.

பட என்னுமெச்சங்காரனைப் பொருட்டு. பண்டுபோற்றெருக்குருது அமைந்து துதித்தனவென்பார் ‘உணர்ந்து போற்றினான்’ என்றார். (276)

கந்தபுராணம்

போற்றிடு தருமணைப் புராரி நோக்கியே
சாற்றி கின்றனன் றயங்கு கண்டிகை
நீற்றெருடு புனைந்தெமை நினையு நீர்பாற
கூற்றுவன் யானெனக் குறுகு வாய்லை.

இ-என்: போற்றிடு தருமணை - இவ்வாறு துதித்த யமனை, புராரி நோக்கி-முப்புரங்களையும் மெரித்தவாகிய சிவபிரான் பார்த்து, சாற் றிகின்றனன்-சொல்லுகின்றார், கூற்றுவன்-யமனே!, தயங்கு கண்டிகை நீற்றெருடு புனைந்து எமை நினையும் நீரர் பால்-பிரகாகிக்கின்ற உருட் திராக்க மாலையையும் வீழ்தியையுந் தரித்து எம்மைத்தியானிக்கின்ற அடியார்களிடத்து, யான் என குறுகுவாய் அலீ-யானென்று தருக்குக் கொண்டு அனுகாதொழிவாய் எ-று.

கூற்றுவயானென் எனவும் பாடம். கண்டிகை-கழுத்திலணியப்படுவது. அஞ்சியோ முகுவாயென்பார் “யானெனக்குறு குவாய்லை, என்றார். (277)

நண்ணாருங் கதிபெறு நமது தொண்டரை
மண்ணுல கத்தவர் மனித ரேயென
வெண்ணலை யவர்த்தை யாமென் றெண்ணுதி
கண்ணுறி னன்னவர் கழலின் வீழ்தியால்.

இ-என்: நண்ண அரும் கதி பெரும் நமது தொண்டரை-அடைதற் கீரிய சீவன் முத்தியைப் பெற்ற எமது அடியார்களை, மண்ணுலகத் தவர் மனிதர் என எண்ணலை-பூவுலகத்திலுள்ளவர்களைந்றும் மானுட ரென்னும் நினையறக், அவர் தமை யாம் என்று எண்ணுதி-அவர்களை நாமென்று சிந்திப்பாய், கண்ணுறின்-கண்ணென்திரப்பட்டால், அன்னவர் கழலின் வீழ்தி-அவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கக்கடவாய் எ-று.

ஏ-என், கடவுளென்றென்பார் ‘யாமென்று’ என்றார். (278)

கண்ணிய மனமொழி காய மீறதா
வெண்ணிய கருவிக விடையே தாகவே
புண்ணிய மொடுபவம் புரிய மேனையர்
வின்னெனு நிரயமேன் மேவச் செய்திநீ

இ-என்: கண்ணிய மனம் மொழி-கருதப்பட்ட மனமும் வாக்கும், காயம் ஈறது ஆ-மெய் இறுதியிலமைய, எண்ணிய-எண்ணப் பெற்ற, கருவிகள்-மூன்று கருவிகளினதும், இடையது ஆச-இடமாக, புண்ணியமொடு பவம் புரியும். புண்ணியத்தையும் பாவத்தையுஞ் செய்கின்ற, ஏனையர்-மற்றவர்களை, வின்னெனு நிரய மேல் மேவ-கவரிக்கத்திலும் நரகத்திலும் புகும்படி, நீ செய்தி - நீ செய்வாய் எ-று.

புண்ணியஞ் செய்வோரை வின்னினும் பாவஞ் செய்வோரை நிரயத்தினும் புகச் செய்குதியென்பதாம். இதனை் முற் செய்யுளிற் கூறப்பட்டோர் வினையப்படாதோரென்பது போதரும்! (279)

மார்க்கண்டேயப் படலம்

என்றஞ்சுள் புரிந்துநின் படையொ டேகென
மன்றம் ரடிமிசை வணங்கி முன்னரே
பொன்றிய பகட்டொடும் பொருநர் தம்மொடுந்
தென்றிசை புகுந்துதன் செயலின் மேவினுன்.

இ-ள: என்று அருள் புரிந்து - என்று திருவாய் மலர்ந்து, நின் படையொடு ஏரு என-உன்படைகளோடுஞ் செல்வாயென்று விடை கொடுக்க, மன்று அமர் அடி மிசை வணங்கி-அவன் கனகசபையிற் பொருந்திய அவரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்து, முன்னரே போன்றிய பகட்டொடும் பொருநர் தம்மொடும்-முந்தியிறந்த ஏரு மைக் கடாவோடுஞ் சேனாவீரர்களோடும், தென்றிசை புகுந்து - தெற்குத் திக்கிற் போய், தன் செயலில் மேவினுன்-தன்னுடைய தொழிலைச் செய்து கொண்டிருந்தான் எ-று.

படையொடு என்பதற்குச் சேனையோடெனவும் ஆயுதங்களோடெனவும் இரட்டுற மொழிக; 'பொன்றிய பகட்டொடும் பெருநர் தம்மொடும்' என்றதனால் அவையுமிமமுந்தனவென்பது பெற்றாம். (280)

சித்தசற் புரிதரு செங்கன் மான்முதன்
மொய்த்திடு கடவுளர் முனிவர் மும்முறை
நித்தனை வணங்கினர் கயிலை நீங்கினர்
தத்தம் துறையுளிற் சார்தன் மேயினுர்.

இ-ள: சித்தசன் புரிதரு செம் கன் மால் முதல் மொய்த்திடு கடவுளர்-மன்மதனைப்பெற்ற சிவந்த கண்ணையடைய திருமால் முதலாகக் குழுமிய தேவர்களும், முனிவர்-முனிவர்களும், நித்தனை மும்முறை வணங்கினர்-சிவபிரானை முன்று முறை வணக்கஞ் செய்து, கயிலை நீங்கினர்-திருக்கைலாசமலையை நீங்கி, தத்தமது உறையுளில் சார்தல் மேயினுர்-தாந்தாமிருக்குமிடத்திற் போனார்கள் எ-று. (281)

கொண்ணவி லடுபடைக் கூற்றன் பண்டுபோ
வின்னமும் விளைகுவ தென்கொ லொவெனு
மன்னருள் பெற்றமார்க் கண்டன் மாக்கதை
பன்னினர் முன்னமும் படர்தற கஞ்கமால்.

இ-ள: கொன் நவில் அடு படை கூற்றன்-அச்சத்தை விளைக்கின்ற கொலைத்தொழில் பொருந்திய படைக்கலங்களையேந்திய யமன், பண்டுபோல் இன்னமும் என் விளைகுவது கொல் எனு-முன்போல் இனியும் யாது தீங்கு நேருமோவென்று சிந்தித்து, மன் அருள் பெற்ற மார்க்கண்டன் மா கதை பன்னினர் முன்னமும்-நிலை பெயரான திருவருளைப் பெற்றமார்க்கண்டேயரது சிறந்த சரித்திரத்தைச் சொன்னவர்களுக்கு முன்னும், படர்தற்கும் அஞ்சம்-செல்லுதற்குப் பயப்படுவான் எ-று.

நவிலல்-விளைத்தற்காயது தாற்பறிய விலக்கனை. உம்மை - முன்னையகு எச்சம்; பின்னையது இழிவு சிறப்பு. (282)

விற் குச்சக ஞருந்த வத்திலோர்
விக்குனன் மாஸ் விற்றிலைக்
கடவு ஓாக்கியே
வாச் செய்தனன்.

கந்தபுராணம்

இ-ன்: ஆதவின் - இவ்வாறு சரித்திரமுள்ளதாதவின், குச்சகன் அரும் தவத்தில் ஓர் மாது உயிர் அளித்தனன்-குச்சகமுனிவர் சிறந்த தவத் தைச் செய்து ஒரு பெண் என்னுடையினர மீட்டார், மால்களிற்றினை-பெருமை பொருந்திய யானையை, காதுகை நீக்கி-கொள்ளுங் தொழிலினின்று விலக்கி, ஒன்று கடவுள் ஆக்கி-சிறந்த தேவனாக்கி, மேதகு வின் இடை மேல் செய்தனன்-மேன்மை பொருந்திய சுவர்க்க லோகத்திற் சேரக் செய்தார். எ-று.

ஆதவின் என்றைக், இச்செய்யுளிலும் பிற செய்யுளிரண்டிலும் வரும் ஒவ்வொரு முற்றோடும் தனிதனியியைக்க. அற்றை ஞான்று தம்முயிரையும் பின்னேபிறவுயிர் களையுங் கொல்லுதலையடக்கி ‘காதுகை’ என்றார். (283)

உதவிய மிருககண் யேன் மாலயன்
முதலவர் புகழ்தரு முதன்மை பெற்றனன்
விதிமுறை யவனாருள் மிருகன் டொப்பிலோர்
புதல்வணைப் பெற்றனன் புரிந்த நோன்மையால்*

இ-ன்: உதவி மிருககண்டுயன்-அந்தக் குச்சக முனிவர் பெற்ற புதல் வராகிய மிருககண்டுய முனிவர், மால் அயன் முதலவர் புகழ்தரும் முதன்மை பெற்றனன்-திருமாலும் பிரமாவும் முதலாகிய தேவர்கள் புகழுதலாகிய தலைமையைப் பெற்றார், விகீ முறை அவன் அருள் மிருகன்டு-விதிப்படி அவர் பெற்ற மிருகன்டு முனிவர், புரிந்த நோன்மையால்-தாஞ்செய்த தவத்தினால், ஒப்பு இல் ஓர் புதல்வணை பெற்றனன்-நிகரில்லாத ஒரு புத்திரரைப் பெற்றார் எ-று.

இருது சங்கமனமுதற் சாதகருமமீருக நிகழ்த்தற்பாலனவாகிய கரு மங்கள் தவரூதமையைப் பெற்ற புதல்வரென்பார் ‘விதிமுறையவனருள் மிருகன்டு’ என்றார். விதிமுறை புரிந்த நோன்மையால் என இயைப்பினுமாம். (284)

அப்பெரும் திருமக னற்று நோன்பினுற்
றப்பெரும் விதியினைத் தணந்து கூற்றுவன்
றப்பினை யங்ற்றியே தொலைவு கண்டுபி
ஸெப்பொழு தத்தினு மிறப்பின் ருயினுன்.

இ-ன்: அபெரும் திருமகன்-அந்தப்பெருமை வாய்ந்த சிறந்த புதல் வர், ஆற்றும் நோன்பினால்-தாஞ்செய்த தவத்தினால், தப்பு அரும் விதியினை தணந்து-பிழைப்படாது பலிக்கின்ற விதியைவன்று, கூற்று வன் துப்பினை அகற்றி-யமனது வலிமையை யொழித்து, தொலைவு கண்டு-அவனையழியச் செய்து, பின்-பின்பு. எப்பொழுதத்திலும் இறப்பு இன்று ஆயினும்-எக்காலத்திலும் இறத்தவில்லாதவரானார் எ-று.

எப்பொழுதத்தினுமிறப்பின்றுதல்-சீவன் முத்து பெறுதல். (285)

மார்க்கண்டேயப் படலம் முந்தி

